

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

липень, 2010 рік

№ 7 (229)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

Серед кореспонденцій, котрі представництво Січеславського відділення Фундації Багряного отримало з нагоди 35-річної діяльності Фундації у світі, була і коротка інформація про заплановане вручення премії Івана Багряного пану Олексію Коновалу. Можна сказати, що про цю подію було зазначено лише одним рядком: «... довголітньому скарбнику і редактору «Бюлетеня», котрий з'являється в «Свободі».

Докладніше про Олексія Коновала в дописі Фіделя Сухоноса на 34 сторінці.

“БОРИСТЕН” – літературно-мистецький, публіцистичний та науково-популярний щомісячник.

Шеф-редактор Фідель СУХОНІС
Відповідальний секретар Андрій КОЦЮБІНСЬКИЙ
РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Іваненко Валентин Васильович – Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, проректор, доктор історичних наук, професор.
Світленко Сергій Іванович – Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, декан історичного факультету, доктор історичних наук, професор.
Швидько Ганна Кирилівна – Національний гірничий університет (м. Дніпропетровськ), професор кафедри історії і політичної теорії, доктор історичних наук, професор.
Удод Олександр Андрійович – Інститут інноваційних технологій та змісту освіти Міністерства освіти і науки України (м. Київ), директор, доктор історичних наук, професор.
Василенко Віталій Олександрович – Національний гірничий університет (м. Дніпропетровськ), професор кафедри історії і політичної теорії, доктор історичних наук, професор.
Поповський Анатолій Михайлович – Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, професор кафедри мовної підготовки, доктор філологічних наук, професор.
Демченко Володимир Дмитрович – Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, декан факультету систем та засобів масової комунікації, доктор філологічних наук, професор.
Заверталюк Нінель Іванівна – Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, професор кафедри української літератури, доктор філологічних наук, професор.
Шепелев Максиміліан Альбертович – Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, завідувач кафедри міжнародних відносин, доктор політичних наук, доцент.
Токовенко Олександр Сергійович – Дніпропетровський національний університет, декан соціально-гуманітарного факультету, доктор філософських наук, професор, голова спеціалізованої вченої ради ДНУ ім. О. Гончара з політичних наук.
Гнатенко Петро Іванович – Дніпропетровський національний університет, завідувач кафедри філософії, доктор філософських наук, професор, член спеціалізованої вченої ради ДНУ ім. О. Гончара з політичних наук.
Терещенко Алла Костянтинівна – Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.
Степовик Дмитро Власович – Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.
Грица Софія Іосипівна – Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.
Найден Олександр Семенович – Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор культурології, професор.
Китова Світлана Андріївна – Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького, професор кафедри української літератури, доктор культурології, професор.
Шейко Василь Миколайович – Харківський державний університет культури, ректор, доктор історичних наук (культурологія), професор.
Коректор – Ірина Куч.

Представництва редакції:

у Києві – Юрій Завгородній. Т. 044-482-26-58, 050-469-88-63.
у США: Bahriany Foundation, INC. 811S Roosevelt Ave., Arlington Hts, IL. 60005-2749 USA. Ilarion Chejlyk 45 Mountain Ave. Warren, N. J. 07059;
з релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakridge, Watchung, N.J. 07069, USA;
у Канаді: Mr. J. Stech, 80 Coe Hill Dr., Art. 414, Toronto, Ont. M6S 3C9, Canada;
у Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;
у Бразилії: Pedro Harletskei AL. Augusto Stelff eld, 795 80410-140 Curitiba, PR BRASIL;
у Австралії: Mr. Fedir Habelko 5. Reserve C. T., Glenroy VIC. Australia - 3046 T. & Fax: 03.93061997
у Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18/1, Lod, Israel;
у Польщі: Jurii Hawryluk, skr. poczt. 55, 17-100 Bielsk Podlaski, Polska.
Журнал надходить до секретаріату Президента України.

Редакція не відповідає за думки і факти, викладені авторами на сторінках щомісячника. Листується з читачами лише через журнал. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторам.

Редакція залишає за собою право скорочувати матеріали без згоди авторів.

**Адреса: “Бористен”, абонентна скринька 791,
49008, Дніпропетровськ, Україна.
Телефони: 050-340-28-27, (0562) 46-13-96.**

Серія KB, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання вісімнадцятий.

ЗАСНОВНИКИ: Дніпропетровська міська громадська організація “Товариство шанувальників журналу “Бористен”, Національний гірничий університет, Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара.

ВИДАВЦІ: Дніпропетровська міська громадська організація “Товариство шанувальників журналу “Бористен”, національний гірничий університет, Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара.

Постановою президії ВАК України від 9-го квітня 2008 року за номером № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватися основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтвознавства та культурології.

E-mail: borysten@a-teleport.com

Наша вебсторінка: www.borysten.narod.ru.

Номер рекомендовано до друку вченою радою НГУ України.

Підписано до друку 30.07.2010 р. Формат 60/84/8, друк офсетний.

Умов. друк. арк. 2,79.

Зам. № 950. Тир. 1500.

ТОВ “Перша міська друкарня”.

**Адреса: вул. Степового фронту, 11-а,
м. Павлоград Дніпропетровської обл., Україна, 51400.**

УКРАЇНО, ти - моя молитва...

Василь СИМОНЕНКО

Дмитро ПАВЛИЧКО

ПЕРЕЯСЛАВСЬКА РАДА

Переяславська Рада починається знов.

Не приїде Ульянов, не приїде Хрущов,

Є хахли невмирущі, московитів нема —

Позмітала в могили азійська чума.

Але Путін приїхав, мов колись Бутурлін,

І жадає дзвонити в переяславський дзвін...

Ми задзвоним: задзвоним, химородна маро,

Ти почуєш, як грає і Дністер, і Дніпро,

Як козацької крові гримить теця —

Україна ніколи не буде твоя!

Ти почуєш, як дзвонить пшениця в блакить,

Як Виговського шабля в Конотопі дзвенить,

Як Мазепу ламає петровська орда,

Як у Сеймі червонім закипає руда,

Як горять у Батурині крики дітей,

Як сміється від горя у Полтаві Еней,

Як Тарас піднімає державний клейнод,

Як рабів дух свободи обертає в народ,

Як на шиях тріщить тристалітня шлея, —

Україна ніколи не буде твоя!

Ми без тебе на Раду зберемося самі,

І приїде Богдан у пошані й страмі,

І розкаже, як нам за братерську любов

Заплатили тюрмою, скреготанням оков.

Ти почуєш, як дзвонять карпатські вітри,

Як на площі гудуть не твої прапори:

Хай встає Джугашвілі із гробу, як звір,

Хай підписує зрадник яничарський папір,

Хай згинається вдвоє хребет холюя —

Україна ніколи не буде твоя!

В Переяславі Рада, ні, не Рада, а Суд:

Всі облуди й полуди палахтять, як мазут,

Прозріває на сонці наша доля сліпа,

Під снігами Сибіру видно сотні УПА,

Під полями Вкраїни — мільйони людей,

Що від голоду спухли й обернулися в глей.

Ти приїхав дзвонити, повертайся — й дзвони,

Всіх царів піднімай з кам'яної труни,

Дай орлові двоголовому голосок солов'я —

Україна ніколи не буде твоя!

Анатолій КАМІНЧУК

*** * ***

На Золотоверхий

Не підпалюй хмизу.

Буде наше зверху,

Буде ваше знизу.

Скільки було зміїв,

Вітер їх розвівав.

Будуть вічен Київ,

Золота Софія.

Згинуть темні тучі,

Нечисть і підлога.

Будуть світлі кручі,

Золоті Ворота.

Сонце на всі боки

Дасть привілля птаху.

Буде Дніпр широкий

Славу рокоталу.

ЗБІРНИК

ЗМІСТ

Д. Павличко, А. Камінчук, вірші. 2 с. обкл.

Зміст. Інф. ДНУ, «Ректор ДНУ ім. О. Гончара - почесний професор ХАІ»; вітання ювіляру. 1 с.

Інф. НГУ, «Тиждень чеського кіно в НГУ»; інф. ДНУ, «Студентські нагороди - найпам'ятніші». 2 с.

Інф. НГУ, «Романтика гірничого балу»; інф. ДНУ, «Перший в Україні центр фундаментальних досліджень». 3 с.

О. Гончаренко, вірші; Інф. НГУ, «3 дипломом!». 4 с.

Інф. НГУ, «За вагомий внесок»; інф. ДНУ, «Суспільством необхідно управляти науково». 5 с.

Ф. Сухоніс, «Ріо-де-Укрaina»; інф. НГУ, «Подарували «корабель» дитячому будинку». 6-7 с.с.

"БОРИСТЕН", липень, 2010

Оксана Барановська, «Свято Івана Купала»; Інф. НГУ, «Esrapo-para el exito». 8-9 с.с.

Еліна Заржицька, «Олександр Вілкул: "В цьому році Дніпропетровщина вдвічі збільшила кількість перемог..."; Наталія Дев'ятко, «Віра в себе творить дива»; Еліна Заржицька, «Продовжувачі справи Менделєєва»; Галина Меґега, «Гуманізація освіти і демократичний стиль педагога»; Наталія Дев'ятко, «Веснянка» - краща в СНД»; Еліна Заржицька, «18-річчя відзначає «Надія», «Альфред Нобіль та світова економіка XXI ст». 10-14 с.с.

Еліна Заржицька, «Останній дзвоник - перший вогник»; Л. На-стаченко, вірш. 15 с.

Раїса Хейлик, «Міст через океани». 16-17 с.с.

Інф. НГУ, «За особливі заслуги»; «Презентація МВА-програми»; Ольга Юдіна, «Віддані справі випускники». 18 с.

Л. Якобчук, Л. Хмельковський, «Що таке - святість?». 19 с.

Оксана Маковець, «Ода артистові», «Листи...»; Д. Солодовник, «Ми опинились у світі зеленого дива». 20-21 с.с.

В. Перетятко, «Коли чую слово УКРАЇНА». 22-24 с.с.

Л. Тверська, «Секрет вічної молодості»; молоді майстрині; інф. ГУОН ОДА, «70 років колією успіхів та здобутків». 25-28 с.с.

Інф. ДНУ, «Політологи-міжнародники для потреб регіону»; І. Кальвіно, «Поетова пригода». 29-30 с.с.

В. Білінський, «Країна Моксель-Московія». 31-33 с.с.

Інф., «35 років діяльності Фундації»; Ф. Сухоніс, «Заслужена відзнака Олексію Коновалу». 34 с.

Даринка Сухоніс, «Дорогий ярмарок». 35 с.

С. Руданський, Ю. Рибников, Г. Шиян, гумор. 36 с.

Мудрість народів світу; реклама. 3 і 4 с.с. обкл.

РЕКТОР ДНУ ім. О. ГОНЧАРА - ПОЧЕСНИЙ ПРОФЕСОР ХАІ

Рішенням вченої ради Національного аерокосмічного університету ім. М. Жуковського «Харківський авіаційний інститут» Полякову Миколі Вікторовичу присвоєно звання Почесного професора ХАІ. Атестат ректору ДНУ ім. О. Гончара вручили під час святкування 80-річного ювілею харківського вишу.

«Дніпропетровський національний університет ім. О. Гончара традиційно підтримує тісні зв'язки з ХАІ, - наголосив М. В. Поляков. - Багато спільних наукових інтересів мають фізико-технічний факультет ДНУ та факультет ракетно-космічної техніки ХАІ, зокрема, подібні напрямки підготовки спеціалістів: «Авіа і ракетобудівництво», «Двигуни і енергоустановки літальних апаратів», «Авіоніка». Ректор ХАІ проф. В. С. Кривцов є головою навчально-методичної комісії Міністерства освіти і науки України з аерокосмічної техніки, а професори ДНУ Є.О. Джур і О.М. Петренко - члени цієї комісії.

Нині ХАІ ім. М. Жуковського та ДНУ ім. О. Гончара беруть участь у спільному проекті ТЕМПУС, присвяченому модернізації і розвитку

аерокосмічної освіти в університетах Казахстану, Росії та України. За підтримки Національного центру аерокосмічної освіти молоді України провідні викладачі обох вишів проводять щорічну молодіжну науково-практичну конференцію «Людина і космос».

Колектив Дніпропетровського національного університету ім. О. Гончара щиро вітає Національний аерокосмічний університет ім. М. Жуковського з 80-літнім ювілеєм. Бажаємо йому подальших творчих успіхів і продовження плідної співпраці з ДНУ!

**Інформаційно-аналітичне
агентство
ДНУ ім. О. Гончара.**

Ювіляру - висока нагорода

ВІТАЄМО!

Репрезентанту нашого видання в столиці Юрію Завгородньому виповнилося 70 років! За сучасною демографічною цивілізованою філософією вік творчого розквіту й осягнень. Ця подія не залишилась непоміченою закордонними чинниками. Чотирнадцятого липня Надзвичайний і Повноважний Посол Латвійської Республіки в Україні пан Атіс С'янтіс привітав відомого українського письменника і перекладача із ювілеєм та вручив йому високу нагороду своєї держави - «Хрест Визнання».

З роси Вам і води, дорогий ювіляре!

Бористенівці.

ТИЖДЕНЬ ЧЕСЬКОГО КІНО В НГУ

У рамках Кіноклубу НГУ пройшов тиждень чеського кіно. Стрічка «Магазин на площі» режисера Яна Кадра транслювалася на відкритті показу фільмів «нової чеської хвилі».

Національний гірничий університет вже давно став одним з культурних осередків Дніпропетровщини. Перший секретар Посольства Республіки Чехії Володимир Карол на зустрічі з ректором НГУ, академіком НАН України Геннадієм Півняком говорив не тільки про приємність цього культурного заходу, а й можливість подальшої співпраці у сфері освіти і науки. Студентська молодь зацікавилася чеським кінематографом.

Наразі пройшли два фільми. Після «Магазину на площі» транслювалась стрічка «Маргаритки» (реж. Вера Хітілова), потім - "Потяги під пильним наглядом" (реж. Іржи Менцель) та "Бал пожежників" (реж. Мілош Форман). Побачити сучасні фільми Чехії можна було в 104 аудиторії, яка на цілий тиждень перетворилася у своєрідний кінозал, де збиралися молоді цінувальники кіно.

На світліні: перший секретар Посольства Республіки Чехії Володимир КАРОЛ на зустрічі з ректором НГУ, академіком НАН України Геннадієм ПІВНЯКОМ.

Інфоцентр НГУ.

СТУДЕНТСЬКІ НАГОРОДИ – НАЙПАМ'ЯТНІШІ

Уроцистий ректорський прийом переможців Всеукраїнської студентської олімпіади відбувся у Дніпропетровському національному університеті ім. О.Гончара. Цього року 76 студентів ДНУ взяли участь у заключному турі змагань з 33 галузей знань, 18 з них вибороли призові місця. Найпочесніші перемоги – дипломи I ступеню – привезли до alma mater Павло Книш (з теоретичної механіки), Маргарита Агафонова (з китайської мови) і Костянтин Мірошніченко (з економічної інформатики). Ще п'ятеро студентів отримали дипломи другого ступеня, десятеро – третього. Найуспішнішим був рік для факультетів української й іноземної філології та мистецтвознавства,

механіко-математичного, соціально-гуманітарного, систем і засобів масової комунікації, економічного, геолого-географічного і хімічного. Усіх переможців разом із керівниками вітали у Науковій бібліотеці ДНУ.

«Сьогодні ми започатковуємо нову університетську традицію: віднині щороку переможці Всеукраїнської студентської олімпіади отримуватимуть знак „Відмінник ДНУ“, – наголосив ректор Микола Вікторович Поляков. – Ми впевнені, що це лише перша така нагорода у вашому житті, будуть і більш почесні, але відзнака, отримана в студентські роки, завжди буде найбільш пам'ятною».

Викладачам-тренерам і кураторам груп було оголошено подяку за наукове керів-

ництво та успішну підготовку переможців. «Ви щасливі викладачі, тому що на вашому небосхилі засяяли такі зірочки, – звернувся Микола Вікторович до колег. – Це, безсумнівно, талановиті діти, з якими цікаво працювати, віддавати їм часточку себе і своїх знань, бачити, як зростають «зернятка» любові до науки, посіяні в їхні душі».

Наймолодшим тренером студентської команди був аспірант механіко-математичного факультету Дмитро Скороходов, у недавньому сам неодноразовий переможець всеукраїнських та всевітніх олімпіад з математики. Восени він достроково захищатиме в ДНУ кандидатську дисертацію, з радістю займається зі студентами, майже однолітками.

Багато слів вдячності на адресу викладачів було сказано і переможцями. «В олімпіаді з теоретичної механіки змагалися представники з 80 ВНЗ України, були досить сильні команди, – говорить Павло Книш. – Мене не може не радувати те, що я і мій друг Олександр Землич зайняли у цьому конкурсі відповідно перше і друге місце. Звичайно, це певне досягнення для мене і для викладачів мехмату. Це люди, які дали нам багато знань, зробили все для того, щоб ми могли себе реалізувати. Було важко, але ми подолали всі труднощі, що підтверджує авторитет нашого університету».

Студент 1 курсу економічного факультету ДНУ Костянтин Мірошніченко так пояснює свої успіхи: «Сьогодні досить актуальними є інформаційні технології та їх застосування в економіці, що мене дуже цікавить. Я маю великий досвід участі у всеукраїнських та міжнародних олімпіадах, і цього разу нарешті вдалося досягнути своєї мети – вибороти перше місце. Олімпіада – це та стихія, де я відчуваю себе найкомфортніше, коли за обмежений проміжок часу треба розв'язати багато завдань, показати свій реальний рівень на фоні інших конкурентів. Такі умови мобілізують і допомагають розкрити найкращі якості».

Закінчилися урочистості солодким подарунком від студентів кафедри загальної хімії та харчових технологій: вони привітали усіх присутніх власноруч виготовленими смачним тортом, тістечками і напоями.

Інформаційно-аналітичне агентство ДНУ ім. О.Гончара.

РОМАНТИКА ГІРНИЧОГО БАЛУ

Ушосте в Національному гірничому університеті пройшов справжній випускний бал. Далеко не у кожному навчальному закладі проходить таке свято, надзвичайно схоже на класичний бал минулих століть. Зазвичай до участі у ньому запрошуються кращі з кращих випускники.

.... Фойє перетворилося на балну залу... Пливуть у гарних сукнях і костюмах у поважному менуеті, запальній польці і веселій мазурці, і, звичайно, у вальсі юнаки й дівчата. Зачаровані гості... Сам ректор з деканами... Радість уперемішку з

хвилюванням... Цього рік бал-2010 пройшов під егідою Асоціації випускників НГУ.

Прикрасив урочисту подію чудовий музичний супровід: симфонічний оркестр Дніпропетровського академічного театру опери й балету під керівництвом головного диригента, народного артиста України Володимира Гаркуші та солісти-співаки Дніпропетровського оперного театру Олександр Сергєєв та Ольга Ус. На честь випускного балу мудрі та добрі наставники студентів - викладачі, декани, їх заступники і представники факультетів приготували випускникам

приємні сюрпризи: На кожному факультеті за різними критеріями було визначено випускника або випускницю 2010 року, які претендували на звання Кращого серед випускників усього університету у різних номінаціях. У конкурсі брали участь 26 випускників з 9 факультетів. Отже, переможцями у номінації «За палке прагнення до знань» стали студент гірничого факультету Сергій Тюленів та студент факультету будівництва Максим Середін, а переможцями у номінації «За активну життєву позицію» було оголошено студентку фінансово-економічного факультету Ольгу Ярош і студента механіко-машинобудівного факультету Сергія Ткачука.

Упродовж святкування велася пряма трансляція балу на екрані біля входу до 1-го корпусу НГУ. Екран при-

вернув увагу численних жителів міста, і в першу чергу родичів випускників гірничого.

Проте на цьому сюрпризи не закінчувались. Маріанна Зінченко, випускниця електротехнічного факультету, Павло Тимофійченко (ГРФ), Максим Грищенко (ФМ) і випускник юридичного факультету Ілля Бондар отримали пам'ятне фото з ректором НГУ Геннадієм Григоровичем Півняком особисто з його рук!

Після нагородження переможців за доброю традицією відбулось урочисте вручення пам'ятного подарунку Національного гірничого університету від вдячних випускників 2010 року.

І, звичайно ж, наприкінці цього феєричного свята мецеаном балу, директором Дніпропетровського регіонального управ-

ління «Приватбанку» Володимиром Мазцаком було обрано найчарівнішу пару випускного балу 2010 - Короля і Королеву! Лунає останній університетський вальс у виконанні Олександра Сергєєва. Прощальний танець розпочинають Король (Євген Бондаренко, фінансово-економічний факультет) та Королева (Юлія Павлова, факультет менеджменту).

...Невблаганно летить час і ось уже залишилися лічені хвилини до прощання з університетом, коли студенти ступлять за рідний, до чому в серці знайомий, поріг у бурхливе доросле життя.

Бал 2010 пролетів синім птахом мрії, але реально підтвердив, що він став невід'ємною частиною нашого гірничого бренду.

Інфоцентр НГУ.

У рамках святкування Дня науки в Україні у Палаці студентів ДНУ пройшло засідання членів ради секцій фізико-математичних та біологічних наук Придніпровського регіонального наукового центру (ПНЦ) Національної академії наук України, який охоплює найавторитетніших науковців з трьох областей - Дніпропетровської, Запорізької та Кіровоградської. Всього в країні існує шість таких центрів. Головною метою діяльності ПНЦ є сприяння розвитку пріоритетних наукових досліджень з урахуванням особливостей і специфічних проблем регіону, забезпеченню планової підготовки наукових та науково-педагогічних кадрів, в тому числі вищої кваліфікації, входженню в національні та міжнародні програми шляхом виконання наукових та науково-технічних проектів, проведенню наукових експертиз різного призначення, поданню своєчасної інформації про досягнення національної та світової науки і перспектив її розвитку, підвищенню ролі науки в розвитку суспільства тощо. Придніпровський регіон як один з надпотужних промислових та сільськогосподарських центрів держави має великий потенціал і власні програми розвитку. Сприяння виконанню цих програм, створення нових перспективних напрямків наукової діяльності також є одним з основних завдань ПНЦ.

ПЕРШИЙ В УКРАЇНІ ЦЕНТР ФУНДАМЕНТАЛЬНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Цього року Президією НАН був затверджений новий склад керівництва Придніпровського центру, до якого увійшли провідні вчені університетів і наукових установ регіону. Відтепер секцію фізико-математичних і секцію біологічних наук очолили відомі далеко за межами країни науковці з Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара, професори факультету фізики, електроніки та комп'ютерних систем ДНУ - доктор фізико-математичних наук, заслужений діяч науки і техніки України, завідувач кафедри квантової макрофізики Володимир Васильович Скалозуб і доктор біологічних наук, завідувач кафедри експериментальної фізики Сергій Михайлович Корогод. Ці добре знамі у відповідних галузях фахівці мають великий досвід з виконання наукових

міжнародних проектів і підготовки висококваліфікованих науково-педагогічних кадрів.

На порядку денному зборів стояло знайомство активу секцій зі станом справ у фізико-математичних і біологічних дослідженнях регіону, формування поточних та перспективних планів діяльності, налагодження наукових та особистих контактів; були обговорені наступні кроки сумісної роботи в реалізації регіональних і державних програм, у тому числі освітніх, можливості входження до міжнародних проектів. Представники ініціативної групи секцій розповіли про науковий потенціал своїх областей.

Професор В.В.Скалозуб проінформував товариство, що тиждень тому міністерство юстиції України зареєструвало нову громадську організацію - Дніпропетров-

ський центр фундаментальних досліджень (ДЦФД), який має сконцентрувати в собі найкращі наукові кадри Придніпров'я. «Основним напрямом діяльності Центру буде проведення на світовому рівні фундаментальних і прикладних досліджень в галузі теоретичної фізики, біології, медицини, економіки, інформаційних технологій, а також підготовка монографічної літератури, підручників, навчальних посібників та багато іншого, - наголосив Володимир Васильович. - Як одне з найважливіших завдань перед ДЦФД постає всебічне сприяння розвитку і підтримка молодих вчених. Взагалі, центри такого типу відкриваються по всьому світу, а в Україні це перший».

**Інформаційно-аналітичне
агентство
ДНУ ім. О.Гончара.**

• ПОЕТИЧНА ВІТАЛЬНЯ

Олег ГОНЧАРЕНКО

ПРИЛІТАЙТЕ
НА ОСІНЬ МОЮ

Так болить, що забудеш, як звати...
А до висі ще потяг таю!
Птиці, як на призначене свято,
прилітайте на осінь мою.
Прилітайте! Покличте навзаєм.
Вам накрию степи, як столи.
Привітайте мене з урожаєм,
срібнокрилі мої ангели.
Лише вам я приречено вірив –
бився, рвався, звільнявся од пут.
Хай «послушники» линуть у вирій.
Бунтарі, залишайтеся тут!
Як послів, одарю вас дарами
(будуть ті «хабарі» чималі...) –
не шпаківні збудую, а храми
на своїй непорочній землі.
Може, й досить, пресвітлі чугаїстри,
аби ви прокричали згори:
«Потрудився на славу ти, Майстре!
Вільно жив, то достойно й помри!»
Серафими мої стоголосі,
я ваш спів і понищенням чув.
Прилітайте-спішіть в мудру осінь!
Разом з вами ще в зиму злечу.

У ПОЛІ СОНЦЕ СІДАЛО

Часто сниться наврочений сон цей –
як в імлі ковилових завій
знов сідає за безкрай сонце
у «малій батьківщині» моїй.
Посміхнеться в ясині високий
(ти за ним посміхаєшся теж!)
й тихо згасне, віщуючи спокій,
котрий вдень і з вогнем

не знайдеш.

І з вітцівського красного ганку,
може, трішки й піддавшись журбі,
ти пірнаєш в останні серпанки,
які дарить світило тобі.
Птицям хвилі небес, кольорові,
зачерпнувши, даруєш:

«Ф'ю-ю! Пийте з рук!»

Те, що можна бику (і корові!)
тут у полі «не можна й Юпітеру»:
у село не вертаються череди,
поки те «синема» не додивляться...
Посуваєш в свідомості чергу «див»,
щоб навечно відбилосся Диво це.
Накладається в мислі проекція
рим того, хто давно догорів:
«На пісні мої тихо проллється
молоко твоїх мурих корів...»

ПОРТРЕТ ОКСАНИ

Отже, шановна Оксано,
славити є Вас кому?
Я б малював так само
років... із тридцять тому –
сонячно, квітно, різно,
просто, мов по інерції,
і без «соцреалізму» –
рідно, навідліг серця.
Може, тому з тих пір ще
розум – як у вогні?
Інші – не кращі й не гірші –
там посміхались мені.
Мали не менше шарму,
статі, краси і сили.
Інші чекали з армії,
зраджували й любили.
Мудрі отруйні «мамби»...
Мавки – в росі й сльозах...
Їх би і малював би
так, як... співає казах –
так, як почув-побачив
та без люстрацій поз...
Ви, вибачайте, одначе, –
просто так повз я повз.
Ви тут цвіли так мило вся!
Ви мов спитали: «Віриш?»
Може, тому й наслідився
Вам присвятити вірш.

І ЗІЙШОВ НА ЗЕМЛЮ
СОН БЛАЖЕННИЙ

Так буває. Ти ледь продерешся крізь нетрі в яв,
а у яві також мла «городи городить»:
меркне враз неевклідова міст геометрія,
й на землі торжествують закони природи.
Ось і Балтика сліпне...

Уже й Балатон німий...

Ось уже й Піреней в напірник сопуть...
В забутті забуваються люди натовлені –
у «прекрасне майбутнє» скорочують путь.
Розливається море безкрайньої ночі.
Світ лягає на дно, як старий хворий сом.
Окрім спокою, сом-світ нічого й не хоче.
І на землю зіходить блаженний сон.
Сон іде тінню давніх сонат і прелюдій,
костур-голка – в десниці (закуто зло в нім!) –
щоб проводить крізь вушко

«вербальних верблюдів»

та іще (в порцеляну) «рожевих слонів».

Сон видіння пасе між сузур'ями:

«Гой-гиля-я!»

Там для смертних –

жар-птиці, небачені досі.

Сон ніяк із шинелі не вийде Гоголя...

Сон, як всі менестрелі, – босий...

Засинаймо ж, сучасники: «спати – то й спати».

Говорили й говорять премудрі солдати:

«Тільки сон наблизить нас
(всіх!) до звільнення в запас».НА Т. Г. ШЕВЧЕНКА
«ГАЙДАМАКИ»

Знов шубовснули з шибениць – «гойда!»,
та й у поле по волю – «гайда!»...

Знов синів убиває Гонта...

Знову точиться кривця людська, як вода...

Перед натовпом падають брами...

Навісніє козака ображена сила...

«Ой, поганий же ти, Аврааме,
дав нам приклад, на жертву повівши сина!»Може б, краще в язичництві спали ми,
ніж отак здобувати свого об'єм?Ми ж такі, що, жартуючи, й море запалимо,
а молитися – й лоб розбі'єм...Може б, з серця росю змивали накип,
якби просто ти, Боже, нам доли відав оці?«Жид, поляк і собака, а віра – однака!» –
вже й на кожній дзвіниці три трупи гойда-
ються...

І «засипали перцю», й «натерли маку».

Геть «криваві хлопці» затанцюють сні!

Чи вам легше від того, мої гайдамаки?

Чи вам краще, собаки, поляки, жида і... сини?

А тепер же гріхи не поясниш причинами!

«Отче наш, твої діти найзліші – чи не ми?»

Ти прости нас! Не знаємо, що і чинимо,
коли й знаємо що і за що чинимо.

З ДИПЛОМОМ!

У багатьох випускників уже всі хвилювання позаду. Незчу-
лися, як всі п'ять років промайнуло... Однак про заліки і сесії
ще згадуватимуть довго. Особ-
ливо неспросто було навчати-
ся іноземним студентам. Адже
спочатку не знали нашої мови
взагалі. А липневого дня вже, як
випускники, з радістю прийшли
до Національного гірничого уні-
верситету за дипломами. Усього
26 бакалаврів, 3 спеціаліста і 10
магістрів.

Подивитися на храм науки,
де навчався син Мотана Абдель-
Хамід аль Шарає, приїхали бать-
ки аж з Йорданії! Лишивши вдома
7 синів і дочок, батько й мати ви-
рішили розділити радість з найс-
таршим в Україні.

На світліні: цьогорічні випускники -
іноземці НГУ з деканом В. ПЕТРОВСЬКИМ

А Ксенія Аніщенко, як гідрогеолог, повернеться з червоним
дипломом на батьківщину до Узбекистану. Саме такі фахівці
вкрай необхідні сьогодні в її країні. Тож без роботи вона не за-
лишиться.

Від свого улюбленого
декана В.І.Петровського і на-
чальника управління міжна-
родних зв'язків М.В.Рогози
отримали іноземні студенти
довгожданий документ - дип-
лом випускника НГУ. Невдовзі
повернуться гірники до Лі-
вану, Сирії, Анголи... Набуті
знання знадобляться їм у
майбутньому, а Національний
гірничий назавжди лишиться
для них щемним спомином
про юність, де пройшли най-
кращі роки життя.

Обираючи майбутнє, сьогоднішні абітурієнти часто спиняються біля колон Національного гірничого університету. На порозі 111-річного величного закладу відчувається його небуденна атмосфера, його надсучасний ритм, який не зламати жодним історичним реалієм. Червневими днями це особливо відчувалося на піднесеному святкуванні випускного класичного балу, в якому взяли участь кращі з кращих випускників НГУ-2010. А дещо згодом, у першу суботу липня, знову надзвичайна традиція сколихнула полишені літні аудиторії – ціле річище кількох тисяч випускників усіх поколінь – 47-а зустріч! З рідної сцени однокурсники різних років згадували своє щасливе студентське життя, щиро дякували гірничому за подаровану долю. Як завжди, з ними був ректор університету, ось уже 28 років керманич величезного колективу.

Такі щасливі миттєвості надихають колектив на нові звершення. Національний гірничий університет крокує у третьому

ЗА ВАГОМИЙ ВНЕСОК

Колектив університету радий привітати свого ректора з заслуженою нагородою.

Інфо- центр НГУ.

тисячолітті визнаним усім світом навчальним закладом європейського рівня. З минулого року він працює у статусі самоврядного (автономного) дослідницького національного вищого навчального закладу. Зміцнюючи свій потенціал і ресурси, гірничий досягає високої якості навчального процесу шляхом упровадження новітніх освітніх технологій. Завдяки інноваційній діяльності університету перетворено в дієву економічну корпорацію та міжнародно визнаний потужний науково-навчальний центр країни з розвинутою інфраструктурою.

Стабільна позиція ректора НГУ, академіка НАН України Геннадія Півняка щодо розвитку освіти й науки знайшла своє відображення у вагомій відзнаці Дніпропетровської обласної ради – пам'ятній медалі «За вагомий внесок у розвиток Дніпропетровської області».

СУСПІЛЬСТВОМ НЕОБХІДНО УПРАВЛЯТИ НАУКОВО

Щороку на кафедрі соціології соціально-гуманітарного факультету Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара проходять відкриті публічні захисти дипломних робіт студентів, на які запрошуються як співробітники університету, так і майбутні роботодавці – представники вищих навчальних закладів, міськвиконкому, райвиконкомів, приватних фірм.

Цього року випускники розглядали різноманітні проблеми сучасного українського суспільства, як то: «Соціологія життя: концептуалізація у сучасному соціологічному знанні», «Відчуження праці як проблема у сучасному українському суспільстві», «Соціальна справедливість у сучасному українському суспільстві: соціологічний вимір проблеми» та інше. Але більшість студентів зосередила свою увагу на молодіжній тематиці та питаннях культури, а саме стилів життя студентів, сексуальної культури підлітків, насильства над дітьми, правової культури міської молоді, альтернативних формах шлюбу, туризму як культури, реклами як елементу соціокультурного простору та багато інших. Кожна робота – результат кропіткої, серйозної наукової праці.

Студентка кафедри Сузанна Тулікова до свого завершального, найважливішого етапу підійшла з магістерською роботою «Оголення в тілесному каноні: особливості в умовах сучасної культури». Дослідженням цієї теми дівчина, разом зі своїм науковим керівником доцентом Аллою Демічевою, займається вже три роки. Проблема вважає надзвичайно актуальною:

- Сьогодні ми спостерігаємо суттєві зміни в соціокультурному середовищі, для якого характерно підвищення значущості індивідуальної сутності людини, а тіло є одним з таких проявів. Формування в сучасній культурі нового тілесного канону та прояв у ньому такого атрибуту як оголеність

на сьогоднішній день є очевидним і, відповідно, має розглядатися соціологічною наукою, що і знайшло відображення у моїй дипломній роботі. На жаль, українські соціологи ще недостатньо розробляють цю тему – пріоритетними є інші питання. Але я сподіваюсь, що моя робота стане в нагоді і за межами університету. У подальшому думаю продовжувати займатися наукою, і саме цією проблематикою. Як на мене, це дуже цікаво і пізнавально. А взагалі, мрію знайти гарну роботу, яка б допомогла самореалізації. Хотілося б досягти певного успіху, зробити успішну кар'єру. Але загадувати не буду – ще рано.

Безумовно, такий публічний захист має позитивний аспект, пов'язаний з тим, що однією з головних проблем соціології є її замкнутість, – продовжує Сузанна. – Переважна більшість громадськості не знає, чим конкретно займається наука; які саме проблеми, що хвилюють сьогодні суспільство, знаходять своє відображення в наукових інтерпретаціях фахівців-соціологів. Всі представлені до захисту роботи актуальні, розкривають найбільш глибокі проблеми, що мають бути відкриті громадською.

Всім треба зрозуміти, чим ми займаємося та яка від цього користь.

У Дніпропетровському національному університеті кафедра соціології була заснована в 1991 році, і сьогодні тут здійснюється підготовка соціологів за трьома освітньо-кваліфікаційними рівнями –

бакалавр, спеціаліст і магістр. Крім того, існує й аспірантура. За словами завідувача кафедри соціології професора Віктора Городяненка, широка підготовка студентів дає їм можливість знаходити собі роботу:

- Підготовка з соціології була відкрита в ДНУ двадцять років тому, перший випуск відбувся у 1996, і ось вже протягом п'ятнадцяти років ми випускаємо для всієї України 20-30 фахівців щорічно. Наші випускники працюють у соціологічних центрах, місцевих органах влади, муніципальних соціальних службах зайнятості й працевлаштування, науково-дослідних установах соціального профілю, центрах по вивченню громадської думки, службах маркетингу й реклами, аналітичних службах, у середніх і вищих навчальних закладах. Багато наших випускників ведуть наукові дослідження

за кордоном, а саме у Німеччині, Польщі та Індії. Чим ми й пишаємося. Скрізь, де потрібні науково обґрунтовані підходи до сучасних проблем, творчі, мислячі фахівці з новим соціологічним стилем мислення, там і можуть працювати наші випускники.

Захист дипломних робіт у нас традиційно проходить публічно. Ми розуміємо, що сьогодні в країні бракує грамотних соціологів-аналітиків. Тому прагнемо показати рівень підготовки наших студентів, представити їх потенційним роботодавцям. Ми запрошуємо представників різних структур: державних та адміністративних органів, громадських організацій, приватних фірм, вищих навчальних закладів. Такий відкритий публічний захист не тільки дає нам підставу для проведення профорієнтації в області, а також надає можливість підприємствам та організаціям вибрати для себе потрібного фахівця з тим, щоб суспільством управляли науково, а не так стихійно, як це зараз у нас відбувається.

Інформаційно-аналітичне агентство
ДНУ ім. О.Гончара.

Фідель СУХОНИС

РІО- ДЕ - УКРАЇНА

(Продовження. Початок у попередніх номерах)

Частина п'ята

Липке, вологе і спекотне повітря Сан-Пауло, не зважаючи вже на доволі пізню пору, не дає відпружитися. В готелі кондиціонер і там набагато легше. Але ж не для того ми приїхали у Бразилію, аби відсидітися у прохолодному номері. Тим паче, що бразилійський Нью-Йорк для нас останнє місто в цій країні перед відльотом на Батьківщину. І будемо ми у ньому трохи більше, ніж добу. Тому і вештаюся вже вечірнім містом, намагаючись сповна відчувати його колорит і неповторність. Порівняння з Нью-Йорком не випадкове. Масштабність, строкатість та якийсь особливий специфічний присмак міста породжує згадки та асоціації з «великим яблуком», як прийнято називати повсюдно у світі американський мегаполіс. Але, як на мене, на відміну від Нью-Йорка найбільше місто Бразилії більш відпружене, безтурботне та дещо розхристане.

На лаві побіля високого паркану, котрий огорожує чиясь приватну посілість, сидить маленький із скуйовдженим волоссям чоловік. У темряві погано видно його риси обличчя. Але скидається: в його крові все ж таки більше домішок індіанської крові. Чоловік заміряно дивиться навкруг і таке враження, що його мало що обходить в цьому світі. Скидається, що навіть програв футбольної збірної Бразилії якийсь мало відомий команді не зміг би вивести його з рівноваги, що для пересічного бразилійця, подекують, рівнозначно ж втрачати чи не найдорожчого.

Раптом до чоловіка підходить пристойний пан, вишколений, в темному, строгому костюмі. Втриматися в такому навіть увечері можна, як на мене, лише у авто з кондиціонером та в прохолодному офісі. Не інакше як пан не з бідних та на соціальній драбинці сидить далеко не на останньому щаблі. Першим починає говорити респектабельний бразилець. На відстані його слова я погано розрізняю, але й коли б все чути було добре - користі з того мало. Бразилійська португальська не більше для мене відома, ніж її європейський варіант. Чоловік неохоче підводить голову і спо-

чатку), як здається, досить неухважно слухає поважного пана. Та згодом вже виявляє цікавість і щось енергійно починає тому відповідати. Вони не сваряться і не відчутно агресії у їх словах, але спілкування насичене, емоційне і взаємозацікавлене. Напевно, що багач, чимось таки зацікавив миршавого філософа. Так триває з добрих чверть години і мене не обходить чим же завершиться цей діалог. Нарешті, пан простягає руку маленькому чоловікові, а той, не без значимості, потискує руку. Затим респектабельний іде геть у темряву, залишаючи дивакуватого чоловіка знову наодинці. Звичайно, що дуже важко зрозуміти рівень стосунків між цими людьми. Але було зрозуміло, що вони незалежні один від одного. І таке спілкування вочевидь притягальне в тій чи іншій мірі для обох. Хоча, напевно, поміж ними майнова і соціальна прірва. Та, як на мене, саме у подібних сюжетах і віддзеркалюється бразилійська самотність, характер цього народу.

Знову ж такі спогади привезені з Сан-Пауло. Ми щойно приїхали завдяки нашому славному приятелю, лідеру тамтешньої української громади пану Жоржу Рибці поселитися в готелі. Як вже не раз пригадував у цих нотатках: сучасна комунікаційна доба надає максимум зручностей для подорожуючого. Ми ще були в Україні, а на нас вже чекали заброньоване на певну дату житло в Сан-Пауло. Поки тривали деякі формальності з оформленням наших номерів, виходжу на парку і зчеплюю вулицю найближчого міста Бразилії. Звичайний в усьому світі гамір величезного мегаполіса враз заповнює мене по самі вії. Однак, спека і задуха, незважаючи на осінь в Бразилії, враз нагадую, де ж це я опинився. На протилежному хіднику мулатка, котра немов би зійшла зі сторінок творів славетного бразилійського письменника Жоржа Амаду, прогулює великого, кумедного песика. Собачка, звиклий очевидно до тутешнього клімату, не звертає увагу на паркість та пекуче сонце, весело підстрибує та хапає господиню за коротенькі штани-шорти. Раптом чотириногий бразил-

Автор висловлює щирі подяки пану Євгену Суру (Атланта, США), без допомоги якого була б неможлива поява цих нотаток.

лец зупиняється і робить природну справу. Мулатка терпеливо чекає допоки її маленький приятель завершить не зовсім естетичний процес. А потім дістає з великого пластикового пакета торбинку і маленьку лопатку. Прибрати за собакам було ділом хвилини. Картина звична на вулицях європейських міст, у США та Канаді. Але в даному випадку така цивілізована поведінка в країні, котру свого часу советська пропаганда змальовувала як державу третього світу, де бідність, нестатки та неосвіченість творять дикунство серед людей. Та, виявляється, далеко куди до зайця! На просторах колишнього Советського Союзу подібного я не бачив ніде. Можливо, що нині, скинувши імперські кайдани, так поведуть себе прибалти. Однак, іншим націям, які колись будували комунізм під проводом Москви, на жаль, до того ще досить далеко. Ментальність і виховання, так званих, «радянських людей». А такі люди прибирати за собою не звикли... Подумки попросившись з такою вихованою мулаткою, прямую далі бразилійським Нью-Йорком. По дорозі зустрічається чимало велосипедистів та проїжджих на мопедах. Подумалося: ще б пак, аби такі засоби пересування не були популярні в країні, де вічне літо. А особливо у Сан-Пауло, котре просто захиляється у спекотних автомобільних заторах - справжньому горі будь-якого великого сучасного міста.

На одному з перехресть помічаю пару закоханих. Він білий, навіть не засмаглий (як-то йому вдається в зажди сонячній Бразилії), а вона має шкіру кольору славної тутешньої кави. Напевно, що дівчина ближче до афро-бразилійки, ніж до мулатки. Молоді люди, не зважаючи на спеку (вочевидь, що звичні), пестяться немов голуб'ята. Етнічна відмінність з усього видно, аж ніяк не заважає їх почуттям, напевно, що вони її просто не помічають. Сюжет поширений, звичний та природний для Бразилії. І як здається мені, далеко так не розповсюджений в інших країнах. За особистими спостереженнями зміг перекоонатися, що в цій державі расове тертя, коли й має якісь прояви, то не значні і не поширені. Про це мені говорили

не раз і бразилійські українці, і співробітники нашого дипломатичного корпусу. Дякувати Богу і людям так вже склалося в цій країні, що міжрасові стосунки тут виглядають чи не найбільш органічними у світі. Це визнав американський лідер Барак Обама. Але ж саме американці майже на кожному кроці декларують найбільше досягнення тамтешньої демократії - рівність усіх перед усіма. Та, напевно, не все так добре у цій справі й у США. Я не можу викласти якісь статистичні дані, факти й таке інше. Хоча вони, безперечно, могли б засвідчити певну проблематику в цій сфері американського суспільства, попри навіть те, що нині президент цієї країни кольторовий.

Хочу тут внести свій скромний коментар стосовно поширеної в усіх мас-медіа помилки (напевно, що свідомо) стосовно етнічної приналежності Барака Обами. Світова демократична спільнота з певною насолодою називає його першим чорним президентом. Але ж фактично він є мулатом. Загальновідомо, що його мати англосаксонського роду, не має ані краплі африканської крові. Лише батько у пана президента кенієць. І якщо до кінця відверто, то містер президент фактично отримав європейське виховання. Про це свідчить хоча б те, що деякі незадоволені ним афроамериканці під час виборчої кампанії називали Обаму білим за білого. Висновки з цих фактів кожен може зробити по-своєму. Ми ж повернемося на вулиці спекотного і гамірного Сан-Пауло.

Отож, закохані молодята, серед яких білий хлопчик і чорна дівчина - звична річ для Бразилії. Я коли б не двадцять раз відвідував США, подорожував цією країною від сходу на захід. Звичайно, що не можу претендувати на якісь конечні оціночні категорії щодо соціуму в цій країні. Але мені жодного разу (може, так траплялося) не довелося бачити там пару, котра складалася б з білого чоловіка та чорної жінки. Не поодинокі випадки, коли разом біла жінка та чорний чоловік. Однак, не протилежно. Чому так? Можливо, що відповідь знають психологи, сексологи та інші фахівці. Мої знайомі і не знайомі молодята аж ніяк не зважали на негативну

американську статистику. Вочевидь, що у їх рідній Бразилії все виглядає інакше. Я дозволив собі ще трохи поспостерігати за закоханими. Картина була така знайома і водночас незвична для українського ока. Вона залюблено дивилася в очі коханого, час від часу цілючи його в найближче до чого дотягувалися її повні, виразні губи. Коли це траплялися вуста хлопця, то дівчина просто поглинала маленькі, порівняно з її губами, європеїдні смушки його рота. Та це, напевно, так було до вподоби юнакові! Навіть з відстані було помітно як він заплющував очі від насолоди й завмирав від такого всеосяжного поцілунку коханої! Їх обличчя різко контрастували поміж собою і цим лише підкреслювали жагу пристрасі. Бразильська юнка була вдягнута більше в засмагу, аніж в одяг. А тому, коли його білі, дещо тендітні руки, обнімали її чорне і гнучке тіло, то сюжет був гідний пензля найталановитішого маляра. В буденному можна побачити загальне. Ця пара міжрасових закоханих в Сан-Пауло особисто мене переконала в тому, що у Бразилії справді велике майбуття. Бо тамтешній народ не декларовано, а фактично справді єдиний. Це досягнення бразильської нації без сумніву дозволить їй посісти лідируючі позиції у світі в усіх

галузях. Адже на загал все вирішують люди.

На загал, що таке типовий бразилець, як і у будь-якій країні, котру створили емігранти сказати важко. Вочевидь, що це всі ті для кого ці земля, культура, тамтешні звичаї та традиції є рідними й дорогими. Під час перебування в заповідному комплексі всесвітньо відомого водоспаду Ігуасу ми мали можливість деякий час поспілкуватися з професійним гідом паном Вілсоном. Наш новий знайомий пристойно говорив англійською, а тому саме від нього ми могли довідатися чимало цікавого не лише про водоспад, а й про бразильське життя і традиції. У Вілсона українсько-чеське коріння. Однак, окрім усвідомлення того, пан Вілсон нічого не має спільного з своїм європейським походженням. Хіба, що широко посміхнувся і сказав, що дуже полюбляє цю страву, коли ми згадали про вареники.

- Я бразилець! - не без гордості зазначив Вілсон, коли почав цікавитися його родоводом.

- Але ж що таке бразилець? Ви ж фактично усі сюди звідкись приїхали? - поглиблюю своє запитання.

Ну, то й що! Але сьогодні ми усі бразильці. Ми любимо цю країну, це наш дім. І я б ніколи не жив деінде. Я не

хочу сказати, що десь гірше чи там погані люди. Але це не Бразилія! Тут кожен може посміхнутися тобі як брату. Де ти ще бачив подібне у світі?

- Мені здалося, що дуже привітні люди в Західній Європі.... Вілсон замислюється, потім посміхається і так само з доброю посмішкою каже:

Я багато працював з німцями, італійцями, французами, голландцями, англійцями. Фактично з усіма європейцями. Ну, як тобі сказати... Пару років тому я був в Америці - гостював у своїх приятелів. Одного разу ми зробили продовольчі закупки в супермаркеті. Я люблю манго, я на них виріс. І я скуштував куплене в американському супермаркеті манго. На вигляд воно було красиве і здавалося соковитим. Але це було не бразильське манго! Це було не справжнє манго. В Бразилії справжні люди та справжнє манго!

Почувши це, я присіплю більше здивувався у Вілсона. Відкрите, усмінене обличчя, підтягнутої статури, вдягнутий у демократичні шорти та футболку, не висловив жодного незадоволення під час нашого спілкування. Ззовні він був дуже подібний до будь-якого західноєвропейця і на наше стороннє око більше належав до них, аніж до тих мулатів, котрих ми бачили на вулицях Ріо з різним сувенірним дріб'язком. Та Вілсон, як

і мулат Тото, котрий продав мені на всесвітньовідому пляжі Капокабана за 10 реалів, велику і детальну карту своєї країни, вважають себе бразильцями.

Свого часу в СРСР прагнули створити «нову» общность - советский народ. Частково це вдалося. Принаймні, цуратися свого національного кореня, поверхньо ставитися до сусідів, смітити, брехати, пити до нестями, зробити якнайгірше, а отримати якнайбільше - могли саме «советські». І коли ми справедливо нарікаємо на багато паскудства в нашому українському сьогоденні, то не забуваймо, що його і нині здебільшого формують «советські». «Новая общность» попри те, що вже формально не існує її «історичної Батьківщини», ще дуже й дуже розповсюджена в Україні.

Інакше вийшло в Бразилії. Хоча тамтешнє життя тут, як прийнято говорити, так само не без гріха. Однак, «нова спільнота - бразильський народ» виявилася добрішою і більш цивілізованою, аніж продукт Комуністичної партії Радянського Союзу. Чому так? Як на мене, то відповідь тут не одна.

Далі буде

ПОДАРУВАЛИ "КОРАБЕЛЬ" ДИТЯЧОМУ БУДИНКУ

• БЛАГОДІЙНІСТЬ

У міцних стінах Національного гірничого університету вже давно прижилися традиції благодійництва. Одна з найбільших християнських чеснот - готовність безкорисливо допомагати тим, хто потребує сердечного тепла чи терпить скруту. Сьогодні потреба у справжній, а не показушній благодійності ще більше зростає.

Понад 20 років колектив НГУ допомагає малечам міського дитбудинку № 6. І цього року Жінрада (голова Л.Г. Блохіна) приготувала підшефним незвичайний подарунок Дня захисту дітей.

«Придбали на прохання директора дитбудинку Л.М. Безгузової, - каже Любов Геннадіївна, - ігровий комплекс «Корабель». Вартість його немала - 17 тисяч гривень». Л.Г. Блохіна висловлює щире подяку всім, хто взяв участь у цій добродійній акції і називає найактивніших: кафедри екології, гірничої механіки, збагачення корисних копалин, основ конструювання механізмів і машин, систем електропостачання, вищої математики, іноземних мов, менеджменту організацій, економічного аналізу та фінансів, фізики, будівництва і геомеханіки, марк-

шейдерії, відділи і служби управління НГУ, які зібрали найбільше грошей.

Презентували влаштований на подвір'ї дитбудинку «Корабель» не лише представники Жінради, а ціла делегація університету на чолі з ректором Г.Г. Півняком і головою профкому В.В. Салом.

Для нашого ректора, який вже досяг наукових і керівних висот, не менш важливою нагородою у житті є також радісні усмішки кожної дитини, а особливо дитини-сироти, серце якої прагне уваги, доброти.

- Наші діти ще маленькі, але коли шефи з НГУ приїждять у дитбудинки, то для всіх - справжнє свято. І справа не тільки в гостинцях, у грошовій допомозі, хоча вона дуже потрібна, а й у тій особливій зворушливій атмосфері, у щирості, людяності спілкування. Геннадій Григорович розуміє, що таке сирітська доля, а його турбота йде з глибини серця, - розповідала директор дитячого будинку, висловлюючи вдячність ректору. Людям, які творять добро (працівникам дитбудинку і голові Жінради Любові Блохіній) на засіданні ректорату були вручені почесні дипломи і медалі НГУ «За заслуги».

Інфо-центр НГУ.

• ДИВОСИЛ

Оксана БАРАНОВСЬКА

СВЯТО ІВАНА КУПАЛА

Другим місяцем літа в Україні вважали липень (хоча південні слов'яни називали "липнем" або "липаком" шостий місяць року - наш червень). Липень на носі і свято на порозі: "Так казали наші праукраїнці". Назва ця походить від лип, якими українці здавна обсаджували свої поселення та супутніх промислів. Цвіт липи був цілющим лікарським та медоносним засобом, а деревина - сировиною для художнього та господарського різьбярства. Саме в липні пасічники приступали до липового медозбору, а цей мед називали "липцем". Паралельно вживали й назву "июль" (від імені римського імператора Юлія

Назву ж свята пов'язували з іменем Купайла - божества родючості, урожаю, добробуту та лікарських рослин, а обрядодії приурочували вшануванню молодості, краси, кохання й очищення. Вже напередодні - 6.07 люди відзначали Горпини (Агрипини) Купальної й масово вирушали на заготівлю лікарських рослин. Збирали цілющі трави удосвіта, подалі від поселень і стежок, обов'язково з добрим настроєм і молитвою. Окрім лікувальних властивостей купальські рослини мали значну й магічну дію. Чи не найсильнішою приворотною травою вважали тирлич. Варили його в новому горщику, купленому не торгуючись, а тоді вмивалися відваром, щоб повернути обранця (тричі казали: "Тирлич, тирлич! Мого милого приклич!") або пошвидше вийти заміж. Відоме було й інше любовне зілля: барвінок, щоб "хлопці до дівчат стелилися", липник (ліпиця), оман (дивосил), розмай і, особливо, любисток.

Основні купальські обрядодії відбувалися в ніч з 6 на 7 липня і називалися купаліями, а дівчата-виконавці - купалочками або купалками. Напередодні свята хлопці готували місце для основних обрядодій: збирали дрова для вогнища, встромляли в землю жердину (Купалу-Марену) або ста-

вили обрядове дерево, яке дівчата наряджали вінками й кольоровими стрічками. Часто роль купальського дерева відводилася вербі - дереву смутку й жалю згідно народної символіки. Інколи ставили сосну, чорноклен, вишню. До свята дівчата плели собі віночки (інколи по два) з трав та квітів, а парубки - з жита, або прикрашали зеленню капелюхи (брилі). Йдучи до купальського вогнища не озиралися, "щоб відьма не наздогнала", а потім співали пісні й водили хороводи навколо Купала-Марени. Після цього молодь починала перестрибувати через кострище. Спочатку хлопець і дівчина обмінювалися вінками (або парубок віддавав свого капелюха чи картуза), а потім, взявшись за руки, стрибали через вогонь, обходили Марену й ставали позад черги. Доброю ознакою для подальшої спільної долі молодят було те, коли над вогнем вони не розняли свої руки й не підпалили одяг. Для менших дітей замість вогню накладали купу кропиви, через яку хлопчики і дівчатка весело скакали. Вказані обрядодії були спрямовані на літнє очищення людей вогнем - живим вог-

нем, який добували на свято через тертя дерева об дерево. Наступний обряд полягав в очищенні другою стихією - водою. Дівчата намагалися так пірнути у воду, щоб віночок з голови поплив по воді. Доброю ознакою було, коли вінок не потопав, а напрям вказував "звідки свати будуть". Інколи купалки вставляли в свій віночок запалену свічку і так пускали на воду, а хлопці чекали на другому березі річки чи озера, щоб упіймати віночок своєї дівчини. Бувало парубки, не дочекавшись, кидалися вплав у воду або сідали на човни й ловили спеціально намічені їхніми дівчатами вінки. Повертаючи які, мали право на поцілунок. Завершальним обрядодійством свята було розбирання Купайла-Марени. Гілочки з купальського дерева обламували й несли на городину, а стовбур (жердину) несли до води й топили. Інколи просто пускали на воду із запаленими свічками. В тих місцевостях, де виготовляли із соломи обрядову ляльку-Купайла, свято завершувалося ритуальним потопленням останньої.

Присутні були й старші чоловіки, й підлітки, й навіть малих діток мали вбирати у віночки й тримали на руках протягом свята. Інколи для малечі батьки влаштовували купалицю у когось із сусідів у дворі, куди сходилась малеча з цілого кутка чи вулиці села. Там діти весело водили хороводи й стрибали через купи кропиви.

Хоча все ж основним мотивом купальських обрядодій було ушанування молодості, кохання й материнства. А тому, крім загальних видовищних ритуалів проводились і утаємничені. Коли дівчата по тайки збиралися групами по 9 осіб на березі водоймища, обирали з-поміж

Цезаря, який запровадив т.з. "Юліанський календар") та інші регіональні назви "илевей", "иліух", "грозовик", "білень", "косень".

Одним із найвеличніших та загадкових свят початку липня було Івана Купала - 7 липня (інші назви: Купайла, Іванів день тощо), яке знаменувало вшанування бога Сонця (в давнину Дажбога) українцями-Дажбожими онуками. Вважалося, що о цій порі літнього сонцезвороту, сонцестояння небесне світило досягає найбільшої сили й повертає на зиму. Казали, що Сонце, як уособлення світла й добра, святкує перемогу над темними силами, а тому при своєму сходженні воно "грає", "скаче" і "радіє". Вся природа теж торжествує з цього, стає особливою, зачарованою.

себе найвродливішу тілом, а та проводила захисний і цілющий обряд. Для цього готували в ритуальній чаші спеціальний відвар із лікарських трав (м'яти польової, гравілату міського, підмареника справжнього, кропиви, оману, шишок хмелю, шипшини), а потім обрана красуня брала лебедине перо й малювала тим настоєм на тілі подруг 9 захисних ліній, щоб "відьомське око" чи "злий дух" не вразили репродуктивних функцій дівчини.

Особливо цілющим вважалося розпочати в цей час лікування хвороб і порушень репродуктивної функції. Оскільки обряд здійснення в цю ніч набував магичної дії через благословення Купайла (покровителя рослинності), Білобога - Лебедя, богині води Дани та бога світла Ора, які одружуються саме о цій порі. І хоча лікування відварами трав (при важких випадках) доводилося проводити цілий рік до наступного свята, все ж розпочати пити траву слід було саме в Купайлівську ніч.

Виконавши основні купальські обрядодії, люди розходилися додому. Годилося йти з оберегами (вінками на голові та перевеслом на поясі), ні в якому разі не оглядатися, можна було взяти з собою у вузлик купальського попелу. З його допомогою можна було знати, хто відьма, бо та неодмінно мала прийти й просити "того, що маєш", щоб не втратити силу.

Загалом люди вірили, що всі купальські обрядунки (вінки, перевесла, гілочки деревця, попіл, роса) мали не лише лікувальні властивості, але й значну оберігаючу силу від нечистих духів та відьом, що особливо активізувалися в Купайлівську ніч. Крім того, господарі для захисту свого обійстя в час Купайла запалювали на воротах "весільну" та "стрітенську" свічки, а також забивали в стовпці залізні зуб'я від борони. Обереговим зіллям називали й кропиви, яку клали на підвіконні, порозі, стайнях, і корінь Петрових батогів (цикорію польового).

Особливо загадковими були розповіді про цвітіння папороті в ніч на Купала. Для того, щоб це побачити, слід було вночі піти до куща папороті, розіслати під ним полотно (рушник), на якому святили паску, освяченим у церві ножем обвести навколо себе, покропити рослину свяченою водою й прочитати молитву. Тоді нечиста сила буде намагатися прогнати й налякати чоловіка (вітер, шум, кидає каміння й пруття), але не зможе подолати окреслене коло, тому не слід

боятися. А опівночі папороть розцвітає світлою жариною й падає в полотно, тому його слід одразу ж згорнути й сховати за пазуху. Такий сміливець набуває можливості бачити, як переходять із місця на місце дерева, розуміти мову птахів, тварин, рослин і дерев, зможе відшукати заховані в землі скарби і заволодіти ними. А на Чернігово-Сіверщині М. Максимович занотував повір'я про вогненний цвіт не лише папороті, але й ліщини.

Примічали в цей день і погоду: зоряна Купальська ніч - на грибне літо, велика роса - вродять огірки та горіхи, дощова погода - на неврожайний рік. А сакральні знання, суть яких не вповні зрозумілі й сьогодні, люди намагалися зберегти в народній творчості... "Зелене Купало в літо упало".

Згідно церковного християнського календаря 7.07 люди відзначали Різдво Чесного і Славного Пророка Предтечі Хрестителя Іоанна, який народився у Захарія та Єлисавети в м. Ютта неподалік Єрусалима. Передувало цій події чудесне з'явлення Ангела Господнього та його пророчі слова перед Захарієм, що майбутній його син Іоанн наповниться Духом Святим і багато синів Ізраїля навічне до Господа Бога. Матір Іоанна-Єлисавета змушена була рятувати сина від царя Ірода, а тому вивела його до пустелі, де в суворих умовах в пості і молитві зростає майбутній Хреститель Господа. У 30 років Іоанн прийшов на ріку Йордан, щоб підготувати людей до приходу Спасителя і, після хрещення Ісуса Христа, продовжував проповідувати любов і правду Божу. А за виступ проти царя Ірода, той відрубав Іоанну голову. Тіло святого було поховане, а голову закопано на Єлеонській горі. Згодом його голову тричі знаходили й перховували, а тому церква встановила на честь Іоанна кілька днів у році.

Оскільки це свято співпадало з дохристиянським святом Купала, то люди об'єднали дві назви (Івана Купала, Іванів день), на церковній молитві стояли з букетами квітів та вінками, а в висоті лунали слова святкового тропаря: Пророче й Предтече пришесть Христового, ми не знаємо, як достойно вшанувати тебе з любов'ю, бо неплідність матері й батькове мовчання розв'язалися славним і почесним народженням Твоїм, і втілення Сина Божого Тобою проповідується світові.

ESPAÑOL - PARA EL ÉXITO! ІСПАНСЬКА - ДЛЯ УСПІШНОСТІ

В культурно-освітньому центрі Національного гірничого університету пройшли урочистості з нагоди 10-річного ювілею Україно-Іспано-Латиноамериканського центру.

Його засновником і директором у 2000 році стала **Ріотана Устинова**, випускниця Одеського університету, філолог, фахівець з іспанської мови та літератури. Досконало знати мову їй допомогла робота перекладача під час перебування на Кубі. Сьогодні Р.Ф. Устинова є ще й офіційним перекладачем при Торговельно-промисловій палаті України. Вона закохана в іспанську мову й культуру, а свої почуття передає слухачам, яких за десятиліття було понад 500.

Цікавість до вивчення іспанської мови зростає як у світі, так і в Україні. І наш Центр досяг у її пропаганді й вивченні чималих успіхів. Серед основних завдань центру не лише вивчення іспанської мови, а й налагодження ділових стосунків з посольствами, університетами, організаціями, установами Іспанії й країн Латинської Америки у галузі науки й освіти. У центрі створено інформаційний банк даних з метою перспективних спільних проєктів, проводиться робота з фондами країн латиноамериканського регіону.

З 2002 року Центр отримав право приймати іспити ДЕЛЕ за трьома рівнями (початковий, середній, вищий), які проводяться Інститутом Сервантеса Університету Саламанки - провідного вузу Іспанії. До речі, в Центрі можна отримати інформацію про стипендії в галузі науки та освіти, які пропонує Посольство Королівства Іспанії й інші іспаномовні країни.

Тож присутній на урочистостях ректор нашого університету Г.Г. Півняк абсолютно заслужено вручив директору УІЛЦ Р.Ф. Устиновій медаль НГУ «За заслуги».

Центр має ділові контакти з Посольствами Королівства Іспанії та Республіки Аргентина. Особливою увагою з боку іспанського Посольства до Центру можна вважати участь у навчальному процесі викладача з Мадрида Хайме Барба. Сам Хайме зізнається, що працює він у Дніпропетровську з величезним задоволенням.

Щиро вітали свій Центр сонячними піснями й національними танцями дніпропетровці, закохані в культуру Іспанії.

• ОСВІТА РІДНОГО КРАЮ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ

ОЛЕКСАНДР ВІЛКУЛ: «В ЦЬОМУ РОЦІ ДНІПРОПЕТРОВЩИНА ВДВІЧІ ЗБІЛЬШИЛА КІЛЬКІСТЬ ПЕРЕМОГ НА ВСЕУКРАЇНСЬКИХ УЧНІВСЬКИХ ОЛІМПІАДАХ»

Обласний конкурс та премія “Обдаровані діти – надія України” для учнів від 7 до 17 років започатковані у 1997 році головним управлінням освіти і науки облдержадміністрації. Конкурс проводиться по 20 номінаціям, у кожній з яких визначається один переможець. Метою конкурсу є розвиток учнів, стимулювання їх творчого самовдосконалення, самореалізація у сучасному суспільстві. Протягом всього навчального року у всіх школах області проводяться різноманітні олімпіади, турніри, фестивалі, конкурси-огляди творчих і наукових учнівських робіт, організовуються виставки.

розмір обласних премій. В минулому році грошова винагорода за перемогу складала 300 грн, цього року вона зросла до 400 грн. Ми продовжимо робити все, аби фінансова підтримка обдарованих дітей зростала. Адже для нас, наші дорогі діти, ваше вдосконалення сьогодні є запорукою стабільного розвитку Дніпропетровщини в майбутньому».

Відзначив керівник області цінними подарунками та грамотами і педагогів, вихованці яких стали переможцями конкурсу та олімпіад. Він наголосив, що сьогодні велика увага з боку Президента України Віктора Януковича та обласної влади приділяється розвитку системи науки та освіти. Зокрема, це стосується належних

умов та оплати праці вчителів, збільшення фінансування освіти та науки. Особливо це важливо для Дніпропетровської області, в якій накопичений потужний науковий та культурний потенціал. В

цьому році фінансування на освіту збільшено майже на чверть, в порівнянні з минулим роком.

Від імені переможців зі словами вдячності до присутніх в залі звернулася вихованка гуртка „Народна вишивка” Будинку дитячої та юнацької творчості Царичанського району Ольга Коровніченко: „Хочеться подякувати організаторам цього конкурсу за те, що вони дають можливість обдарованим дітям демонструвати свої здібності, а вчителям та творчим керівникам - за їх постійну допомогу на шляху до наших перемог. Дякуємо обласній владі за увагу до нашої діяльності та за грошові премії, які ми отримуємо за свої творчі успіхи. Нам це дуже приємно. І в свою чергу, ми обіцяємо не зупинятися на досягнутому, а з кожним роком вдосконалюватися та славити рідну Дніпропетровщину».

Серед нагороджених керівництвом облдержадміністрації цього року – група гуртка „Традиційна анімація” Обласного дитячо-юнацького кіноцентру „Веснянка”, учениця 8 класу ЗНЗ № 7 та ДМШ № 3 м. Дніпропетровська Катерина Плахотна та її керівник, викладач ДМШ № 3 Валентина Фалькова, вихованка гуртка „Фантазії з бісеру” Центру дитячої та юнацької творчості „Мрія” м. Кривий Ріг Юлія Венікова, учень 9 класу спеціалізованої середньої загальноосвітньої школи №5 м. Нікополь Іван Авілов та інші.

Еліна ЗАРЖИЦЬКА.

Напередодні Міжнародного Дня захисту дітей Голова Дніпропетровської облдержадміністрації Олександр Вілкул нагородив переможців обласного конкурсу „Обдаровані діти – надія України” та IV етапу Всеукраїнських учнівських олімпіад.

„Головний потенціал розвитку нашої області – це, насамперед талановита молодь, – відзначив Олександр Вілкул. – І мені дуже приємно, що кожного року зростає кількість учасників обласних конкурсів, а кращі представники нашого краю щороку здобувають перемоги на Всеукраїнських предметних олімпіадах. В цьому році відзнаки обласної влади отримують 49 молодих талантів Дніпропетровщини”.

Голова облдержадміністрації підкреслив, що керівництво області високо цінує досягнення кожної дитини нашого регіону і розуміє важливість всебічного розвитку підрастаючого покоління.

Тому саме підтримка творчих та наукових звершень молоді є одним з найважливіших напрямків діяльності влади.

Звертаючись до присутніх учнів, Олександр Вілкул зазначив: «Відзнаки обласної влади, які ви сьогодні отримали - це перші винагороди за ваші досягнення. Бажаю Вам, щоб ваші здобутки зростали з кожним днем. Для того, аби ви відчували нашу підтримку, ми щороку збільш

ВІРА В СЕБЕ ТВОРИТЬ ДИВА

1 червня у День захисту дітей у будинку культури БАТ Інтерпайп НТЗ відбувся заключний етап фестивалю вихованців інтернатних закладів „Повір у себе”. Він сприяє розвитку творчості дітей-інвалідів, дітей-сиріт, корекції дефекту, адаптації та реабілітації їх у суспільстві. Фестиваль є підсумковою творчою роботою дітей за рік. А цьогорічний захід – ювілейний, бо проводиться вже у двадцяте.

„Діти – наш найдорожчий скарб, наша радість і

наше майбутнє. Саме тому святий обов'язок родини, школи, органів влади та громадськості дбати про їх всебічний розвиток, забезпечити їм належний рівень виховання і дотримання прав дитинства”, – відзначив Олександр Вілкул.

Керівник обласної влади висловив

свою вдячність спонсорам та меценатам, які постійно підтримують такі заклади. Тільки за останній рік для нагальних потреб дітей, які потребують соціального захисту, надійшло майже 2 млн.грн.

У концертній програмі взяли участь 250 переможців I та II турів фестивалю „Повір у себе”, який проводився протягом 2009/2010 навчального року. Це діти: глухі, слабочуючі, слабозорі, із захворюванням на дитячий церебральний параліч, з особливостями у розвитку, діти-сироти, соматично хворі. Під час фестивалю для дітей пра-

цювали творчі майстерні, виставки творчих робіт та проводилися різні конкурси.

Колективам, що посіли призові місця, керівник обласної вручив цінні подарунки та призи: телевізори, мікрохвильові печі, пилососи тощо.

Популярність і зростаюча цікавість до конкурсу зумовлена насамперед тим, що саме творчість може сприяти поліпшенню як психологічного, так і фізичного стану дітей. І відомо, що творчість і віра в себе іноді творять справжні дива.

Наталія ДЕВ'ЯТКО.

ПРОДОВЖУВАЧІ СПРАВИ МЕНДЕЛЄЄВА

За час існування в університеті підготовлено близько 58 тисяч фахівців. З них більше 50 стали академіками різних академій, а 15 – лауреатами державних премій. Одним з найвідоміших випускників ДХТІ був керівник радянської України В.В. Щербицький (закінчив ДХТІ у 1941 р.).

У 1978 р. за великі досягнення у розвитку наукової хімічної освіти Дніпропетровський хіміко-технологічний інститут був нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора.

У 1993 р. ДХТІ отримав статус університету і став Українським державним хіміко-технологічним університетом (з 2006 р. – державний вищий навчальний заклад „Український державний хіміко-технологічний університет”).

Очолює заклад доктор хімічних наук, професор, Заслужений діяч науки і техніки Бурмістр Михайло Васильович.

Дніпропетровський хіміко-технологічний інститут (ДХТІ) був заснований 15 травня 1930 року на базі хімічного факультету Дніпропетровського Гірничого інституту. Вищий навчальний заклад в умовах бурхливого розвитку хімічної промисловості готував фахівців-технологів для промислового півдня України. Перший випуск фахівців відбувся у 1931 році.

Нині ДВНЗ „Український державний хіміко-технологічний університет” – єдиний в країні спеціалізований багатопрофільний хіміко-технологічний університет, який надає сучасну вищу освіту за хімічними, інженерними, економічними, комп'ютерними напрямками

та спеціальностями. Навчальний процес забезпечують 480 викладачів, серед яких 43 доктори наук, 42 професори, 237 кандидатів наук, 165 доцентів. Навчальний процес та науково-дослідна робота здійснюється на 8 факультетах, 39 кафедрах, з яких 21 є випускаючими.

В університеті здійснюється підготовка бакалаврів, спеціалістів та магістрів за 17 напрямками та 27 спеціальностями.

20 травня 2010 року відбулось урочисте розширене засідання вченої ради ДВНЗ „Український державний хіміко-технологічний університет” з нагоди 80-річчя ДВНЗ УДХТУ.

В урочистостях взяли участь представники Міністерства промислової політики України, Дніпропетровської обласної державної адміністрації, Дніпропетровської міської ради, почесні представники інших ВНЗ, науково-дослідницьких інститутів та підприємств, педагогічного колективу та студентів Українського державного хіміко-технологічного університету.

З вітальним словом до присутніх звернулася перший заступник начальника управління освіти і науки облдержадміністрації Галина Борисівна Мерега, яка зазначила, що й обласна державна адміністрація, й головне управління освіти і науки будуть сприяти розвитку науки та освіти в регіоні, для подальшого підйому престижу наукової діяльності та побажала творчої, натхненної, плідної праці, подальшого розвитку нових ідей і досконалого втілення їх у життя в ім'я процвітання нашої держави.

Також Галина Борисівна вручила представникам педагогічного колективу відзнаки та почесні грамоти МОН України, нагороди облдержадміністрації.

Еліна ЗАРЖИЦЬКА.

Галина МЕГЕГА

ГУМАНІЗАЦІЯ ОСВІТИ І ДЕМОКРАТИЧНИЙ СТИЛЬ ПЕДАГОГА

Частина перша

Українське суспільство перебуває на переламному етапі свого розвитку. Він характеризується переоцінкою цінностей, критикою і подоланням того, що заважає подальшому руху вперед. Вищим гуманістичним змістом соціального розвитку стає затвердження ставлення до людини як найвищої цінності буття.

Світ зазнає глобальних змін, переходячи у нову еру. Як підкреслив у своєму Посланні до Українського народу Президент України Віктор Федорович Янукович: "Попереду – глибокі реформи світової фінансової системи і всієї глобальної економічної архітектури. Серйозний іспит на життєздатність складає Європейський Союз, інші країни і регіональні об'єднання. Тому на перший план сьогодні вийшли не лише економічні, а й соціокультурні показники конкурентоздатності кожного народу, кожної держави".

Людина як самоціль розвитку, як критерій оцінки соціального процесу, являє собою гуманістичний ідеал перетворень, що відбуваються в Україні. Поступальний рух до цього ідеалу пов'язано з гуманізацією життя суспільства, в центрі планів і турбот якого має стояти людина з її потребами й інтересами. Саме тому гуманізація освіти розглядається як найважливіший соціально-педагогічний принцип, що відображає сучасні суспільні тенденції по-

будови функціонування системи освіти.

Гуманізація – ключовий елемент нового педагогічного мислення, який стверджує полісуб'єктивну сутність освітнього процесу. Основним змістом освіти у цьому стає розвиток особистості. А це означає зміну завдань, що стоять перед педагогом. Якщо раніше він мав передавати знання учням, то гуманізація висуває інші завдання – сприяти всіма можливими засобами розвитку дитини. Гуманізація вимагає зміни відносин у системі "вчитель – учень" та встановлення між ними зв'язків співпраці і взаєморозуміння. Подібна переорієнтація тягне за собою зміну методів і прийомів вчителя.

Гуманізація освіти передбачає єдність загальнокультурного, соціально-морального і професійного розвитку особистості. Даний соціально-педагогічний принцип вимагає перегляду мети, змісту і технології освіти.

Спроба визначити сенс ключового поняття гуманістичної філософії освіти – "гуманізм" – показує, що у цього поняття існує кілька значень. Їх зміна дозволяє усвідомити різні аспекти даної проблеми, хоча і викликає труднощі, пов'язані з визначенням конкретного змісту самого поняття "гуманізм".

Саме термін "гуманізм" вживається, принаймні, у кількох основних значеннях:

- назва епохи Відродження в різних культурних рухах;
- ідейних течій, напрямків суспільної думки;
- назва області теоретичного знання, яка віддає перевагу гуманітарним наукам;
- характеристика марксистського світогляду, пролетарської ідеології, соціалістичного способу життя;
- позначення моральних якостей особистості (людяності, доброти і поваги);
- визначення найважливішого чинника всебічного розвитку особистості;
- вираження особливого

ставлення до людини як найвищої цінності життя;

– назва практичної діяльності, спрямованої на досягнення загальнолюдських ідеалів тощо.

Аналогічні трактування спостерігаються і щодо поняття "гуманність", яке часто ототожнюється з поняттям "гуманізм".

Гуманізм, як ідейно ціннісний комплекс, включає в себе всі вищі цінності, вироблені людством на довгому і суперечливому шляху свого розвитку й отримали назву загальнолюдських; людинолюбство, свобода і справедливість, гідність людської особи, працьовитість, рівність і братерство, колективізм та інтернаціоналізм тощо.

Гуманізм найчастіше виступає як поняття філософсько-ідеологічне, як назва філософської системи, і тому його дослідження знаходиться у компетенції філософських наук. Гуманізм розглядається частіше як психологічне поняття, в якому відображається одна з найважливіших психологічних констант особистості.

Гуманістичний світогляд як узагальнена система поглядів, переконань, ідеалів будується навколо одного центру – людини. Якщо гуманізм – це система певних поглядів на світ, то саме людина є системоформуючим фактором, ядром гуманістичного світогляду. При цьому її ставлення містить не тільки оцінку світу, але й оцінку свого місця у навколишній дійсності. Отже, в гуманістичному світогляді саме і знаходить своє вираження різноманітне ставлення до людини, до суспільства, до духовних цінностей, до діяльності, тобто, по суті, до всього світу в цілому. А гуманізм – це якість особистості, що представляє собою сукупність морально-психологічних властивостей особистості, які виражають усвідомлене і співпереживане ставлення до людини як найвищої цінності.

Спираючись на висновки численних психолого-педагогічних досліджень можна сформулювати основні закономірності гуманізації

освіти.

1. Освіта як процес становлення психічних властивостей і функцій, обумовлений взаємодією зростаючої людини з дорослими і соціальним середовищем. Психологічні явища, як відзначав С.Л. Рубінштейн, виникають у процесі взаємодії людини зі світом. О.М. Леонтьєв вважав, що дитина не стоїть перед навколишнім світом сам на сам. Її ставлення до світу завжди передається через ставлення інших людей, вона завжди включена у спілкування (сумісну діяльність, мовленнєве і мислителне спілкування).

2. Серед гуманістичних тенденцій функціонування та розвитку системи освіти можна виділити головну – орієнтацію на розвиток особистості. Чим гармонійніше буде загальнокультурний, соціально-етичний і професійний розвиток особистості, тим вільнішою і більш творчою ставатиме людина.

3. Освіта буде задовольняти власні запити, якщо вона, відповідно до Л.С. Виготського, орієнтована на "зону найближчого розвитку", тобто на психічні функції, які вже дозріли у дитини і готові до подальшого розвитку.

4. Сьогодні є реальна можливість дати людині оволодіти не тільки базовими професійними знаннями, але і загальнолюдською культурою, на основі якої можливий розвиток усіх сторін особистості, подоби її суб'єктивних потреб й об'єктивних умов, пов'язаних з матеріальною базою і кадровим потенціалом освіти.

Розвиток особистості в гармонії із загальнолюдською культурою залежить від рівня освоєння базової гуманітарної культури. Цією закономірністю обумовлений культурологічний підхід до відбору змісту освіти. У зв'язку з цим, самовизначення особистості у світовій культурі – стрижнева лінія гуманітаризації змісту освіти.

5. Культурологічний принцип вимагає підвищення статусу гуманітарних дисциплін, їх оновлення, звільнення від примітивної повчальності та схематизму, виявлення їх духовності та загальнолюдських цінностей. Облік культурно-історичних традицій народу, їх єдність із загальнолюдською

Про автора. **Галина Борисівна МЕГЕГА** - в.о. начальника головного управління освіти і науки Дніпропетровської облдержадміністрації.

культурою – найважливіші умови конструювання нових навчальних планів і програм.

6. Культура реалізує свою функцію розвитку особистості тільки в тому випадку, якщо вона активізує, спонукає людину до діяльності. Чим різноманітнішою та продуктивнішою є важлива для особистості діяльність, тим ефективніше відбувається оволодіння загальною людською і професійною культурою.

7. Процес спільного, соціально-морального і професійного розвитку особистості набуває оптимального характеру, коли учень виступає суб'єктом навчання. Дана закономірність обумовлює єдність реалізації діяльного й особистого підходів. Особистісний підхід передбачає, що і педагоги, й учні ставляться до кожної людини як до самостійної цінності, а не як до засобу для досягнення своїх цілей.

8. Принцип діалогічного підходу передбачає перетворення позиції педагога і позиції учня в особистісно-рівноправні, у позиції людської співпраці. Таке перетворення тісно пов'язане зі зміною ролей і функцій учасників педагогічного процесу. Педагог не виховує, не вчить, а активізує, стимулює прагнення, формує мотиви учня до саморозвитку, вивчає його активність, створює умови для самовдосконалення.

9. Саморозвиток особистості залежить від ступеня творчої спрямованості освітнього процесу. Дана закономірність складає основу принципу індивідуально-творчого підходу. Він вимагає безпосередньої мотивації навчальної та інших видів діяльності, організації самостійної роботи із налаштуванням на кінцевий результат. Це дає можливість учню відчувати радість від усвідомлення власного росту і розвитку, від досягнення власних цілей. Основне призначення індивідуально-творчого підходу полягає у створенні умов для самореалізації особистості, у виявленні та розвитку її творчих можливостей.

10. Гуманізація освіти значною мірою пов'язана із реалізацією принципу професійно-етичної взаємодіальності. Готовність учасників педагогічного процесу прийняти на себе турботи інших людей неми-

нуче визначається ступенем сформованості гуманістичного способу життя. Даний принцип вимагає такого рівня внутрішнього усвідомлення особистості, при якому людина не залежить від обставин, що складаються в педагогічному процесі. Особистість сама може творити ці обставини, виробляти свою стратегію, свідомо і плановано вдосконалювати себе. На сьогоднішній день, коли в соціально-економічному житті країни відбуваються небувалі зміни, коли всі ми думаємо про шляхи перетворення суспільного виховання, виникає необхідність вирішення нових завдань, що стоять перед нами. Одне з них – те саме, що стоїть перед суспільством у цілому: перехід від командно-бюрократичної до демократичної організації життя.

Оновлений соціум повинен явити своє обличчя, перш за все, дітям.

Стосовно до утворення, це означає гуманізацію і передбачає посилення людяності, повагу до людської гідності, людинолюбство у навчанні та вихованні, орієнтацію на дитину, її потреби, можливості та психологічні особливості.

Що необхідно мати на увазі під орієнтацією на дитину? У чому полягають її можливості і психологічні особливості, і які з них ми повинні враховувати в першу чергу? Або, може, всякий систематичний педагогічний вплив на дитину можна зовсім скасувати, покластися на природний хід вікового розвитку психіки?

Джерелом психічного розвитку є соціальне середовище, що втілює особливості людського роду, які й повинна засвоїти дитина для успішної соціалізації та повнішого розкриття власного потенціалу.

Психічний розвиток відбувається в процесі оволодіння людською культурою (знаряддями праці, мовою, творами науки і мистецтва і т.д.), інакше відбуватися він не може. Але дитина опановує культуру не самостійно, а за допомогою дорослих, в процесі спілкування із оточуючими людьми. Виховання та навчання – найважливіші форми такого спілкування, в яких розвиток відбувається систематично і плановано.

Далі буде

ВЕСНЯНКА - КРАЩА В СНД

На початку травня на відкритому Всеросійському кінофестивалі «Світ очима дітей», присвяченому 65-й річниці Великої Перемоги, який проходив у місті Старий Оскол, вихованці Дніпропетровського обласного дитячо-юнацького кіноцентру «Веснянка» (директор О.І. Кучма, художній керівник М.Я. Матус) підтвердили високий художній рівень своїх робіт.

У фестивалі взяли участь 159 фільмів 49 дитячих кіностудій Росії та України.

Дніпропетровщина була представлена 5 анімаційними фільмами: «Початок», «Один день поета» (педагог Н.П. Довгялло); «Вертеп» (педагог Н.С.Власова); «Ціна любові» (педагог Т.А. Соловйова); «Намалюй мені літо» (педагог С.М. Кольцова). Наша область здобула потрібну перемогу.

Фільм «Начало» визнано професійним журі як кращий анімаційний фільм фестивалю.

Анімаційний фільм «Один день поета» зайняв перше місце в номінації «Кліп».

Найкращою програмою фестивалю було названо програму кіноцентру «Веснянка».

Вітаємо Обласний дитячо-юнацький кіноцентр «Веснянка» з міжнародною перемогою!

Наталія ДЕВ'ЯТКО.

18-РІЧЧЯ ВІДЗНАЧАЄ «НАДІЯ»

Гарно святкувати у родинному колі повноліття будь-якої дитини – своєї гордості й надії. А ще краще – святкувати народини великого творчого колективу. Колективу, де вирує життя, звучить дитячий сміх, лунають юні голоси, де сама атмосфера пройнята духом єднання й доброзичливості. Про який колектив йдеться? Звичайно, про авторський дитячий музичний театр «Надія», що працює на базі Будинку вчених і ДДМШ № 3 (м. Дніпропетровськ). Адже цьому шанованому у колах знавців колективу виповнилось 18 років!

Повноліття людини й колективу чимось схоже. Закладено міцний підмурок, у який закладено досвід, традиції й величезні можливості.

Художній керівник театру, член Асоціації Національної Всеукраїнської музичної спілки композиторів, Відмінник культури України, педагог музичної школи № 3 міста Дніпропетровська Валентина Фалькова головною своєю метою вважає виховання у своїх учнів почуття Прекрасного. І дійсно – її вихованці обізнані у класичній музиці та літературі, вміють поводитися на публіці, із задоволенням виступають перед своїми однолітками. А допомагають В. Фальковій у цьому її колеги – хореограф Олена Петалла та концертмейстер Ірина Єгерева.

У репертуарі театру – п'єси й за класичними творами, і творами дніпропетровських письменників. А в цьому році, саме на своє 18-річчя, юні актори знов довели свій високий майстерний рівень, адже вистава «Музичний бал» (за сценарієм дніпропетровської поетеси й композитора Олени Швець-Васіної) була б складною навіть і для дорослих акторів.

Захоплююча гра Влада Вовчука (СШ № 19), Анастасії Кузь (СШ № 33), Глеба Махлайова (СШ № 28), Катерини Павленко (СШ № 26), Валентина Шелеста (СШ № 13), Анастасії Панасенко (СШ № 101) вразила усіх присутніх.

«На написання цієї п'єси мене спіткала думка не тільки про те, що не всі хлопчики

та дівчата володіють музичною термінологією. Головна думка спектаклю – перемога справжньої Музики над дисгармонією, плагіатом і низькопробними фонограмами, якими наповнена сучасна музика, так звана попса, – зізнається авторка Олена Швець-Васіна. – До того ж, хотілося випробувати сили не тільки в поезії, але й у прозі».

Зазначу, що й не всі пересічні громадяни обізнані у музиці настільки, щоб розрізнити бемоли, бекари й діззи або чітко визначити, де звучить поліфонічний академічний твір або твір класичної естради, а де володарює справжня какофонія.

Відтепер можна впевнено стверджувати, що дружній колектив пройшов складне

випробування й підтвердив, що усі актори – і трьохрічні, й шістнадцятирічні – повнолітні у повному розумінні цього слова.

Як гарно, що є люди, які відкрили своє серце нашому майбутньому – нашим дітям. Низький їм за це уклін!

Замовкли останні такти чарівної музики, згасло світло й опала різнобарвна завеса... З дзвінким щибетом біжать сходишками веселі діти. Поруч – схвилювані батьки. Ще б пак! Їх діти – актори! Пам'ять про це свято тонкого смаку, інтелекту й витонченості залишиться в них на довгі роки.

З днем народження тебе, «Надіє»!

Еліна ЗАРЖИЦЬКА. □

АЛЬФРЕД НОБІЛЬ ТА СВІТОВА ЕКОНОМІКА ХХІ СТОЛІТТЯ

Безперечно, що Альфред Нобіль був людиною неординарною. Досвідчений, він був різнобічною особистістю та цікавився не тільки винаходами та індустрією, але й літературою, соціально-політичними справами. Нащадки пам'ятають його завдяки заснуванню премії, що з року в рік робить найкращих та найрозумніших людей з різних куточків світу його спадкоємцями. Бажання отримати всесвітнє признание й спіткає науковців запроваджувати в життя все нові й нові розробки, винаходи, відкриття й прискорювати розвиток економічної сфери.

Вже вдруге на Дніпропетровщині проводиться вельми престижний II Міжнародний Нобелівський економічний форум «Світова економіка ХХІ століття: цикли та кризи». Ініціаторами та організаторами Форуму стали Президент Національної Академії наук України Б.Є.Патон (Голова оргкомітету Форуму та Опікунської Ради Благодійного Фонду «Планета Альфреда Нобеля»), Президент України (1994-2005 рр.) Л.Д.Кучма (Співголова Опікунської Ради Благодійного Фонду «Планета Альфреда Нобеля»), лауреат Нобелівської премії (2000 г.), доктор економічних наук, професор, ректор Дніпропетровського університету економіки та права Б.І.Холод.

Нобелівський Фонд (Стокгольм, Швеція) офіційно підтримував ідею проведення Форуму в Дніпропетровську та створення Благодійного Фонду «Планета Альфреда Нобеля».

Видатний науковий рівень Форуму визначають роботи лауреата Нобелівської премії з економіки (2001 р.), професора Колумбійського університету Джозефа Стігліца, лауреата Нобелівської премії з фізики (2003 р.), академіка РАН В.Л.Гінзбурга, академіка НАН України В.М.Геєця, академіка РАН С.Ю.Глазьева, членів-кореспондентів РАН Г.Г.Фетісова, Р.С.Гріндберга та Б.Н.Кузика, які були представлені під час пленарних засідань.

У роботі Форуму взяли участь визнані у світі економісти, академіки національних Академій наук України, Росії та Румунії, професори провідних університетів.

Кульмінаційною подією першого Форуму було відкриття унікального пам'ятного знака – меморіального символу «Планета Альфреда Нобеля», встановленого на честь 40-річчя заснування Банком Швеції премії з економіки в пам'ять Альфреда Нобеля. (До речі: Меморіальний знак представляє собою п'ятиметрову композицію з символічною земною кулею діаметром три метри з зображеннями всіх (починаючи з 1901р.) 800 лауреатів Нобелівської премії на бронзових медалях. Дуже символічно, що при виготовленні кулі були використані сплави, отримані в ході утилізації українських стратегічних ракет).

Учасники ж другого Форуму проаналізували причини та механізми глибоких криз, які охопили світову економіку на початку ХХІ сторіччя, обговорили та уточнили прогноз розвитку світової цивілізації до 2050 р., що був розроблений російськими вченими під керівництвом професора Ю.В.Яковця та члена-кореспондента РАН Б.Н.Кузика. Також були окреслені подальші перспективи розвитку Нобелівського руху в Україні.

На Форумі також були презентовані нові видання робіт Лауреатів Нобелівської премії з економіки (С. Кузнец, В. Леонтьєв, Л. Канторович та ін.).

Організатори впевнені, що проведення цього заходу гідно послужить справі популяризації науки в сучасному світі, досягненню взаєморозуміння та зміцненню контактів між вченими-економістами різних країн, розробці ними нових спільних програм, а також стане визначною суспільною подією.

Еліна ЗАРЖИЦЬКА. □

ОСТАННІЙ ДЗВОНИК – ПЕРШИЙ ВОГНИК

Свято "Останнього дзвоника" наших дітей – випускників – стало не тільки чудовим святом, яке уособлює усе найкраще у житті – нові мрії й сподівання, широкий шлях у майбутнє, юність та цвітіння весни. Це свято стає для них "першим вогником" у низці майбутніх перемог і досягнень.

Для них у ці дні в школах, гімназіях та ліцеях лунає останній дзвоник. Випускники із сумом озираються на прожиті шкільні роки, які вже не повторяться. Шкільні роки подарували їм багато гарного – знання, вірних друзів, перше кохання. Вони стали розумнішими, кращими і більш самостійними. Попереду ж – відповідальні іспити і все життя.

Держава, обласна влада, територіальні громади спільними зусиллями дбають про якість освіти юних українців, приділяє велику увагу і всім дітям загалом, і кожному окремо.

Щоб дати напутні поради, привітати молодь з новими змінами у житті, до Петриківської середньої загальноосвітньої школи з профільним виробничим навчанням ім. М.В. Чичикала

Петриківського району завітав Міністр регіонального розвитку та будівництва України Володимир Григорович Яцуба. У своїй промові Володимир Григорович зазначив: "Вам даний чудовий старт у майбутнє. І за це величезна подяка вашим вчителям – вони всі ці роки вчили вас не лише математиці, українській мові, історії, але і навчали громадянській відповідальності, патріотизму, порядності, чуйності і взаєморозумінню".

Міністр регіонального розвитку та будівництва України В. Г. Яцуба відзначив кращих вчителів школи грамотами Дніпропетровської обласної ради, а навчальному закладу для використання в роботі подарував принтер.

Але найкращим подарунком для усієї громади стало повідомлення, що з державного бюджету для відкриття дошкільного навчального закладу № 2 виділено суму у розмірі 1,5 млн. грн.

Еліна ЗАРЖИЦЬКА.

• ПОЕТИЧНИЙ РОЗМАЙ

Леонід НАСТАЧЕНКО

ДЕ ТИ, МОВО?

Мово українська, де ти мово, де?

Я гукаю до тебе по селах, містах і містечках.

Хто за руку тебе у народ, у народ поведе?

Хто не зважить на страх і на труд безконечний?

Чим же ти завинила? Від чого така нелюбов?

Чом тебе зневажають, не люблять самі ж українці?

Руйнуванню сприяють і нищенню знову і знов.

Чужинецьку вживають, наповнивши нею по вінця:

Теле, радіо, книги, газети, журнали, кіно,

Школи, вузи, церкви, установи, дитячі садочки.

Чи ж хохлам-українцям того зрозуміть не дано.

Що понищення мови - то нації смерть остаточна.

Хто ми будем без мови? Невже український народ?

Ви гадаєте ми Україною будем без мови?

Що ж, бажаю тоді українське в собі побороть,

Стати бидлом, пробачте, всесвітнім, чи ви не готові?

Буть ізгоями з світі, де всякий топтатиме вас.

Буть зняряддам, ганчір'ям в руках розторопних сусідів.

Я звертаюсь до тебе, великий, могутній Донбас!

Я не хочу, щоб ти і себе й Україну підсидів.

Харків, місто моє, батьківщино моя,

Крим, Одесо, весь південь, Херсон, Миколаїв!

Українці мої, все це наша земля.

Ми єднатись повинні від краю до краю!

Що нас ділять, ділили і будуть ділити

Щоб над нами повік, як було, панувати...

Бачу вам все одно, значить, вам не болить,

Значить, вам Україна не Мати, не Мати!

Раїса
ХЕЙЛИК
(США)

МІСТ ЧЕРЕЗ ОКЕАНИ

Частина третя

(Продовження.
Початок в попередніх номерах).

КАРАЯКА

Життя в Караяці тривало одноманітно, його відрізняла відсутність будь-яких подій, котрі б могли збудити людей відлетаргії щоденності. Кожен день був схожим на попередній, а наступний на той, котрий минув місяць тому. Дякувати Богу, що я мала добрі успіхи в школі й що найбільше тишило мене добрий прогрес в опануванні іспанської мови. Моя щоденна мандрівка до школи і назад минала повз великий двір, котрий вщент був заповнений квадратними цеглинами з матеріалу, що більш-менш нагадував багно. Ці будівельні вироби лежали поряд, допоки остаточно не висихали на сонці й на зміну їм не розміщувались інші, нові. Нарешті, одного дня, я побачила чоловіка, котрий напружено працював наповнюючи дерев'яні форми, сірою масою з глини. Здивована, я зупинилась, щоб спостерігати цю процедуру. Чоловік мішав і мішав, а тоді наповняв масою дерев'яні квадрати, я за цим пильно придивлялась. Раптом, десь здала я почула мелодію таку прекрасну, що вона мене відразу зачарувала, коротенька прелюдія оркестри, тоді клич в ріжок, наслідуванням сильного акорду фортепіано в залунні інструментальної оркестри. Уся прилегла місцина наповнилась звуками акордів прекрасного інструменту. Ритмічна мелодія набувала інтенсивності й я відчувала себе немов її перенесеною в новий світ, про існування якого до того не знала. Прекрасна мелодія як розпочалась так і раптово скінчилась. Я почекала деяку хвилику, прислухаючись уважно, але було чути лише шкрябання лопати. Магія перервалась так, як мильна бульбашка.

На другий день я розповіла Весталі про почуту музику. Вона ж пояснила, що те що я чула, музичний анонс до, так званої, мильної опери (soar opera), котру місцеве радіо передає щодня в обідню пору. З того

дня я намагалася потрапити додому неодмінно в обідню перерву, аби слухати музику, котра заповнила моє серце. Я всмоктувала кожен звук, кожен акорд. Пройдуть роки і я дізнаюся, що почуте концерт Чайковського номер один для супроводу з піаніно. Отож, коли я отримала свою першу чесно зароблену платню, то купила програвач і часто слухала його.

Одного дня, повернувшись зі школи, я побачила гостя в нашій хаті. Це був чоловік легкої статури, темнуватої шкіри, як всі місцеві, одягнений в лікі-лікі, національний костюм, котрий носять чоловіки у Венесуелі на свята. Цей костюм шитий з білого льону. Піджак з довгими рукавами має заокруглений комір в стилі Неру, застібається ланцюжком, який називається іунта. Піджак має 5 гудзиків і не більше 4 кишень. Одяг має чисті елегантні лінії і традиційно носить з босоножками (alpargatas) і шляпою льянеро (llanero). Льянеро є венесуельський ковбой з лугових пасовиськ. Для мене було інтригою бачити такого гостя. Коли я зайшла в хату, мама попросила мене перекладати, що говорить цей чоловік, бо мама нічого не могла зрозуміти з його слів. Тож я й перекладала. Він місцевий, мешкає тут в селі, має череду корів, що дають йому досить доходу, щоб жити розкішно. Він шукає наречену, помітив мене і прийшов просити мою руку для шлюбу. Він запевняв, що добре забезпечить мене і допоможе родині також. Моя мама сиділа заклакла з скляним поглядом голубих очей. Та раптом закричала: "ЩО?!" Потім вхопила великого віника та словами прокляття кинулася на непрошеного нареченого.

Він підняв руки, щоб боронитись і здивовано питав "Що сталося?". Мама підняла мітлу знову і хоч мова не була іспанська, але її голос безпомилково дав йому знати, як вона чується і яка є її відповідь. Він кинувся тікати, як заєць і час від часу озирався чи хтось ще не женеться за ним. Забрало часу поки мама втихомирилась. Мабуть, цей

випадок остаточно поставив крапку на нашому житті в Караяці. Мої батьки почали готуватись до переїзду, знайшли покупця на нашу хату, ладуючи пакунки що мали, сіли на автобус до цивілізації.

....Подорож до цивілізації була довга і напружена, безкінечні закрути на дорозі, спека, пекуче сонце та годину за годину хитанка з одного боку в інший, а ще ж треба було подолати віддаль Ла Гваїра - Каракас. Якось вже ми витримали такі подорожні торттури та після шести годин в автобусі, прибули до цивілізації, столиці, Каракас.

Я майже не пам'ятаю чогось конкретного з тих своїх перших вражень. Але все, що бачила виглядало для мене чудово: люди, будинки, великі простори без дерев, лише пальми посаджені вздовж вулиці, а далі гора, висока гора, котра має сотні сходів, що підіймаються вище і вище і десь там на висоті є немов би казковий парк «Ель Кальваріо». Він прикрашений забудовами з арками, статуями і квітниками.

ЕЛЬ ПАРАЇСО

Так розпочався новий розділ у нашому житті. Гарне сонячне місто з іспанською колоніальною архітектурою, де не де з вкрапленнями більш сучасних забудов. Через це інфраструктура міста нагадувала організований хаос. Благальні колоніальні церкви, будинки кольору пастель з їхніми декоративними дерев'яними ґратами на вікнах. В моїх дитячих очах відбивалося все: безкінечні вулиці, відблиск сонця, квітучі дерева, автомобілі, а головне люди, люди. Насолоджуючись з цього грандіозного букету звуків і сюжетів, намагалась все відразу охопити... Я спостерігала за продавцями на вулиці, розглядала їх солом'яні брилі, ховаючись під якими від пекучого сонця, вони пхали поперед себе візочки, наладовані всілякими напоями, їжею, помеленим льодом, фруктами в більшості не знані для нас.

Набережна Корділ'єра відгороджує Каракас від морського побережжя. Місто розташувалося на висоті 900 метрів над рівнем моря.

Каракас розрісся в вузькій долині, котра тягнеться попід горою Авіла, висота якої є понад 2,200 метрів. Через таку височину столицю Венесуели іменують як Галузка Неба (Sucursal del Cielo)....

Пам'ятається все уривками і як в тумані. Після поїздки автобусом з центру Каракасу ми зупинились в місцевості Ель Параїсо (Рай), з одного боку безкінечні поля і навпроти ряди великих металевих будинків. Металеві будівлі це товарні склади для імпортих продуктів, а дерев'яні ящики після розвантаження ставали будівельним матеріалом для помешкань місцевим. Поблизу масивного металевого моста, скільки оком можна бачити, була цементова стіна і паралельно до неї були сходи аж до вершини стіни. Йдучи за батьками ми піднялись до вершини стіни, потім сходами вниз, де коридором дійшли до галляни, обгородженої з обох боків, далі - підвищення з кущами та малими деревами, а там виблискуюча річка. Інстинктивно я смикнула мого брата, щоб тримати його на віддалі від річки, пригадавши попередження Весталі про піраньїв, кайманів та гадюк. А річка була гарна і тішила мою душу звабливою піснею, немов та казкова русалка.

Наше нове помешкання була цементова одноповерхова структура, одні двері і два вікна, що дивились у велике місто, немов якась невідома звірина. Мені сподобалось це тихе затишне місце біля магічної річки.

В скорому часі мій вітчим знайшов поблизу працю на будові, а мама пообіцяла змайструвати на подвір'ї піч для випічки хліба. Потроху ми почали роздобути життя в місті: мій вітчим почав ходити до праці зранку, а моє завдання було понести йому обід. Коли я приходила, він спускав на мотузці порожнє цеберко. Я ставила туди його обід і він підймав його на дружний поверх, де він працював, а я поверталась додому займатись домашніми турботами. Моя мама ще працювала над будівлею глиняної печі. Моя сестра і її рідня переселились по сусідству і ми стали знову одна велика щаслива родина.

Моя сестра і її чоловік розповідали мені жажливі по-

дії, котрі траплялися в ляносі (низинна місцевість у Венесуелі). Адже вони зовсім нещодавно залишили ті місцини. Один лянєро розповідав моїм рідним, як визволитись з паші анаконди. Як відомо, анаконди, це найбільші гади в світі, їх безліч в лянос. Він зокрема радив: "Як ти помилишся і тебе вхопить анаконда, мудрість є відразу не виривати руку чи ногу, а по-сунути глибше в пашу великій гадюці. Бо зуби анаконди є під кутом 45 градусів всередину, і анаконда хоч міцна, але вона повільно береться вкусити надійніше, відкриває пашу і в цей момент треба висмикнути руку чи ногу". Лянос є жорстока рівнина, місце двох сезонів, дощове з черня до жовтня... і засуха з листопада до квітня. Там є багіос (bajios), це є регіони низин неподалік річок, вони покриті водою, але в сухий сезон цілком висихають в листопаді чи грудні. Стік води бідний, глиняний ґрунт кислуватий, лиш кілька дерев пристосованих до цього регіону, одне з них є морічалес (morichales) - рід пальми, росте понад річкою і досягає 18 метрів висоти, витримує затоплення. Пальми морічалє є досить продуктивна, дає їжу для людини та звірів, листя для будови, волокно для плетіння гамаків та полотна. Там є особлива рослина, пристосована проти вогню, має дуже тверду кору, це чапароте (chaparote), котре має 2 сантиметри товщини і округлене корою в 2 см товщини. Зі звірів, там є капібари (capibaras) - це гризуни, котрі вживаються як риба через їхнє проживання коло чи у воді, багато екзотичних птахів та звірів. Щоб там жити ти мушиш любити лянос і адаптувати себе до унікально жорстокої зміни клімату. Словом ті краї є не для слабодухів....

З часом, глиняна піч була збудована, мама дістала з дюжину курчат, посадила город. І знову взялася за випічку пончиків. Двічі на тиждень наповняла ними свого великого кошика та раненько вирушала на базар і за кілька годин поверталась додому зі всякого роду харчем, а часами із КНИЖКОЮ для мене. Моя перша книжка ось тут...

Титул обведений великими чорними літерами, а під ними колаж на теми рироди..

Написано: Книга Зоології... і я була гордою її власницею, я тримала ту книжку, переповнена лагідним настроєм, сідала на ліжко і перегортала сторінки, котрі вражали мене всілякими малюнками дивних звірів, хробачків, жучків, павуків, багато родів птахів, морських і річкових риб. Все це я розглядала з великим задоволенням, забуваючи про світ навкруги, аж поки голос мами не повертав мене до дійсності.

Було досить праці в хаті і довкола і я те все без нарікань виконувала, але що найбільше ненавиділа так це - слідкувати за курчатами, котрі наразі вже були "підлітками". Гидкі птахи на довгих ногах з кігтями на кінці, мішанина пір'я та пуху, хижі очі та жовті брудні дзьоби. Вони весь час ганялись і клювали одне другого без ніякої причини. Не зрідка вони захворювали, чмичали й кашляли і я мусила піймати кожну з них і насильно запихати в гидкі дзьоби ліки, котрі складались з посіченої цибулі, змішаної з жиром. Часами я спостерігала два півні, кожний на своїй стороні сітки-огорожі, пір'я ший настобурчене в коло, все в крові і озлоблені безупинно клюючи один одного через сітку, ця сцена ще більше сконсолідувала мою ненависть до курей взагалі. Мої батьки знайшли школу, далеченько від нас, і зареєстрували там мене, я почувалась щасливою йти до науки, незважаючи на віддаль. Дорога була досить довга через поля, через Парк Канделярія та багато вулиць, школа Капучінос - це колишній маленький монастир. Стара колоніальна архітектура з широкими спереду колонами, високі вікна з ґратами та масивні овалні подвійні двері з тяжкого темного дерева повного опуклих цвяхів. Кілька тижнів, стоячи при дверях базару, оплатилось, бо мою маму визнали як повноправного члена базару, де вона отримала своє місце торгівлі, була цим задоволена як також ми всі.

Внедовзі нам в школі сказали прийти не снідавши і з одним батьком. Ми маємо отримати дозу ліків для очищення нашої системи. Вечером мені мама наказала не осоромити її, бути гордою, бути першою в лінії, не по-

казати ніякого страху будь що. Я подумала їй легко це говорити, бо не вона отримує ту неприємну медицину. Моя щойно знайдена нова шкільна приятелька, Марія Рейес, описала як жакливо смакує та медицина і яке зле почуття після неї і що школа робить це раз на рік, щоб запобігти від якогось глистяка. Ох, як я переживала тієї ночі, уявляючи, що всякого роду монстри мордують моє мале тіло. На другий день ми явилися в школі, очікуючи на наші торттури. Вийшло декілька вчителів, тримаючи великі ложки і фляшки з зеленуватою рідиною, сказали всім стати в чергу і хто є добровольцем бути першим. З почуттям кінця світу я підняла руку і зробила крок вперед. Медсестра наповнила ложку цією зеленуватою рідиною і наказали мені її проковтнути. По-геройськи я відкрив рот і відчула неприємно смакуючу рідину, котру я проковтнула. Я побачила знак схвалення в синіх очах моєї мами.

Я відчувалась щасливою мати нову приятельку Марію Рейес, вона дійсно була гарна дівчина, хоч трохи соромлива і не дуже охоча до читання книг, що розчаровувало мене, бо я хотіла з кимось поділитись книжками. Марія запросила мене, також інших дівчат, до її дому, ми розважались звичайними дитячими іграми, наповнюючи атмосферу сміхом і радістю, лиш час від часу її було закликано до хати. Кожного разу вона виходила звідти із стривоженим виглядом на обличчі. І навіть діти розуміли, що нам слід поводитися більш обачно. ...

Я зауважила, що в їх родині батька називали Пан Рейес, замість папа чи тато, він був грубуватий, маленький, темний, опецькуватий чоловік з вусами, як щітка для миття підлоги. А ще - недобрый погляд з-під кошлатих брів. Його низький голос був гаркавий, з короткими наказами. Я спостерігала, які боязливі були його доньки в його присутності. Це був мій перший досвід дізнатися, що то є таке латинське мачізм. А саме, вийняток віра в вишесті чоловіків над жінками, де з перебільшенням відкидається вся "жіноча" ласкава гідність. Цей доказ мачо, де

існує цілковита домінація над жінкою та дітьми, згідилась мені відразу і я більше ніколи не вернулася до хати Марії Рейес.

Час від часу мама приносила мені книжку. В цей час я вже була власницею колекції деяких книжок, котрі я обожнювала. Скандинавські Казки, Китайські Казки, моя улюблена книжка зоології, дві книжки, що мені подарувала мадам Таркхан-Муралов, плюс ще кілька.

Мій брат отримав трьохколений ровер від його батька, і ганяв ним по городі за сполоханими курми, з голосливим криканням, втікаючи з його дороги. Він любив їх переслідувати, а я з лукавою насолодою наглядала з його вікна, як кури підстрибували, втікаючи з переляку. Тільки мої батьки запалювали глиняну піч, я відразу ховалась в хату, бо остерігалась вогню. Воно мені нагадувало місце в Німеччині під час війни, на залізничних рейках горіли вагони і ми мусили перейти через те пекло вогню, мої батьки тримаючи мене за руки бігли, наказуючи мені не боятись, а бігти якнайскорше до затишного місця на другому боці. Та в ті хвилини біганини пеклом мене охопила паніка і я вирвалась з їхніх рук, вони проскочили, а я лишилась, не зважаючи на їхні благання проскочити вогняну завісу. Я і до нині не пам'ятаю як мене все таки переправили до безпечного місця...

Також, коли я була на базарі, йдучи біля прилавків, де продається м'ясо, мені було дуже тяжко, інстинктивна нудота опановувала мене. Все це, гадаю, знову ж таки через спогади війни у Німеччині. Де одного дня після бомбардування ми вийшли з бункера, і перед моїми очима картина: прекрасний парк перетворено в хаотичну руїну, гілля і тіла. Я й нині подумки бачу гарного блондина солдата, на ношах, його голова повернута в один бік, його очі закриті і його розірвана середина з вивернутими кишками, кров і висяче м'ясо. Мої очі прикуті до його порваної уніформи і його розірваної середини. Він і нині, як живий в моїй пам'яті....

• ВІСТІ З НГУ

ЗА
ОСОБЛИВІ
ЗАСЛУГИГЕНЕРАЛЬНИЙ ДИРЕКТОР ГОЛОВНОГО ІНСТИТУТУ
ГІРНИЦТВА М. КАТОВІЦЕ (ПОЛЬЩА) ПРОФЕСОР
Ю. ДУБІНСЬКІ СТАВ ПОЧЕСНИМ ДОКТОРОМ НГУ.

Згідно попередніх домовленостей і за запрошенням ректора НГУ академіка АН України Г. Г. Півняка в університеті перебував генеральний директор Головного інституту гірництва м.Катовіце (Польща) професор Ю. Дубінський з дружиною пані С. Дубінської. У зустрічах і переговорах з директором Юзефом Дубінським, проведенні «круглого столу» з сучасних проблем геомеханіки, геофізики, геоінформаційних систем брали участь перший проректор проф. П.І. Пілов, проректор з міжнародних зв'язків проф. О.М. Шашенко, проректор з наукової роботи проф. О.С. Бешта, начальник УМЗ проф. М.В.Рогоза, декан ГФ проф. В.І. Бузило, директор ІЕЕ проф. О.Б.Іванов, директор ГІЕ проф. О.І.Шаров, декан ФБ проф. І.І. Усик, зав. кафедри ПРР проф. В.І. Бондаренко, директор Центру українсько-польської співпраці доц. Р.О. Дичковський, начальник НДЧ доц. О. Є. Хоменко.

А під час засідання вченої ради НГУ відбулася урочиста церемонія введення у Почесні доктори Національного гірничого університету професора Ю.Дубінського. Ректор НГУ академік АН України Г. Г. Півняк і численні виступаючі розповіли присутнім про високі заслуги польського професора перед Національним гірничим університетом. А розчулений директор Головного інституту гірництва щиро подякував колегам, за співпрацю і побажав усім подальшого процвітання у загальній справі.

На світлині: ректор НГУ **Геннадій ПІВНЯК** вітає ще одного Почесного професора Національного гірничого університету.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ
МВА -
ПРОГРАМИСТУДЕНТИ-ГІРНИКИ НАВЧАТИМУТЬСЯ
В УНІВЕРСИТЕТІ ФРАНКЛІН.

Національний гірничий університет намагається усіляко розвивати міжнародні проекти. До найцікавіших проектів 2010 року можна з упевненістю віднести створення бізнес-школи університету Франклін (м. Коламбус, США) на базі Національного гірничого університету (м. Дніпропетровськ). Сам керівник цієї програми Франклін Дуглас Росс в НГУ провів презентацію МВА-програми. Франклін-університет має міжнародні МВА-програми в Польщі, Словаччині, Македонії, Китаї, Туреччині, В'єтнамі. Для півдня України й НГУ це перша класична американська програма МВА (Master of Business Administration). Слухачі змо-

жуть віднині отримати одну з найвідоміших американських університетських бізнес-освіт в Україні, яка складається з 10 економічних дисциплін. Передбачається велика позааудиторна робота. Заняття проводимуться у вихідні дні та ввечері і за потребами слухачів. Всі заняття проводитимуться англійською мовою.

Випускники отримають диплом Master of Business Administration університету Франклін.

Інфоцентр НГУ.

На світлині: керівник програми **Франклін Дуглас РОСС** провів презентацію МВА в НГУ.

Фото Світлани ТКАЧЕНКО.

ВІДДАНІ
СПРАВИ
ВИПУСКНИКИУ КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОМУ ЦЕНТРІ
НАЦІОНАЛЬНОГО ГІРНИЧОГО
УНІВЕРСИТЕТУ З ЛИПНЯ ВІДБУЛАСЬ
ТРАДИЦІЙНА, ВЖЕ 47-А ЗУСТРІЧ
ВИПУСКНИКІВ НГУ.

Випускники-гірники різних років приїхали до рідної Альма-матер з різних куточків не тільки нашої країни, але й із закордону.

Зустрічей подібного масштабу не влаштовує жоден вуз нашого міста. Тільки до НГУ вже 47 років поспіль кожен першу суботу липня приїздить величезна кількість колишніх студентів, щоб привітати рідний вуз і зустрітися з дорогими друзями-однокурсниками. Щиро вітав гостей ректор Геннадій Півняк. Щемом у серці відлунували пісні у виконанні колись відомого на усій території Союзу гірничого ансамблю електромюзичних інструментів «Терикон».

Звичайно ж, не обійшлося без нагородження. Ректор НГУ, академік НАН України Геннадій Півняк особисто нагородив відзнаками: «За відданість гірничій справі» голову Асоціації випускників гірничого університету Миколу Загрунного, «За тісний зв'язок з університетом» композитора, продюсера Олександра Погорелого, «Найстаріший випускник зустрічі» фронтовика Петра Башликова і відзнакою «За професійну гідність» було нагороджено Володимира Моложена, випускника 70-го року, міністра інформаційного розвитку республіки Молдова 2007-2009 років.

За традицією на закінчення вітальної частини у залі пролунала пісня під назвою «Прощальний вальс», музика та слова якої були написані гірничим інженером й водночас заслуженим артистом України Віталієм Сафоновим. Її залюбки підспівували усі присутні.

Ольга ЮДІНА, студентка НГУ.

• ХРИСТИЯНСЬКА СТОРІНКА

Провідники рубрики: почесний доктор теології Леонід ЯКОБЧУК та журналіст Лев ХМЕЛЬКОВСЬКИЙ

ЩО ТАКЕ — СВЯТІСТЬ?

В Біблії написана Божа вимога "Будьте святі, — Я-бо святий!" (1 Петра 1:16). Що означає бути святим?

Саме слово "святий" переважно пов'язане з релігійним життям, тому що релігія і святий завжди взаємопов'язані. В Біблійних книгах Старого Заповіту, в першу чергу, святість стосується Бога. "Свят, Свят, Свят, Господи!" (Іс. 6:3). Святість не стільки є атрибутом Божого характеру, скільки стосується самої основи Його буття, Його суті. Крім того, саме слово "святий" означає - відокремлений, окремий, відмінний, Бог відрізняється від Свого творіння. Природа живого Бога зовсім інша, ніж природа людини і природа цього світу. Бог каже: "Я - Бог, а не людина, серед тебе Святий" (Ос. 11:9). "Мої думки - це не ваші думки, та й ваші дороги - не Мої дороги, - говорить Господь" (Іс. 55:8). Це я цитував книги пророків Осії та Ісаї. Божа святість вказує на Його абсолютну моральну досконалість і проявляється в абсолютній праведності і чистоті.

Чому в Старому Заповіті Бог називає святим народ Ізраїля? Написано в книзі Повторення Закону: "бо ти святий народ для Господа, Бога свого, - тебе вибрав Господь, Бог твій, щоб ти був Йому вибраним народом, з усіх народів що на поверхні землі." (Повт. Зак. 7:6).

Народ Ізраїля відокремлений від інших тому, що Бог відділив його. Через те він названий в Старому Заповіті святим, а не за якісь особливі заслуги чи якусь виняткову цінність, чи гідність або достоїнство, але через факт відокремлення.

Чи таке саме значення має слово "святий" в Новому Заповіті, в Євангелії?

В Новому Заповіті так само Бог називається Святим Отцем, Ісус Христос - Святим Сином Божим і Дух Божий - Святим Духом. Проте, є деяка відмінність в значенні слова "святість" в книгах Старого Заповіту і в Євангелії. Святість Божого народу, віруючих Нового Заповіту не обумовлюється тільки зовнішністю, яка проявлялась переважно в ритуалах, що особливо вимагалось в Старому Заповіті важливо підкреслити свідчення про самого Ісуса Христа, Святого Божого, Котрий був і Сином людським, прожив Своє життя в абсолютній святості, праведності і чистоті. Написано в посланні Петра, що "Не вчинив Він гріха, і не знайшлось в устах Його підступу" (1 Петра 2:22), і в наслідку Його відкуплюючої жертви, віруючи в Нього не тільки проголошуються праведниками, але реально прилучаються до правдивої святості. Написано в листі до Євреїв, що "ми освячені жертвоприношенням тіла Ісуса Христа один раз" (Євр. 10:10). А в Старому Заповіті освячувались постійними жертвами тварин. Відповідно святість в Новому Заповіті стає надбанням всіх віруючих. Всі ві-

руючі називаються святими через жертву Ісуса Христа.

Проте віруючі послідовники Христа переважно не уподібнюють себе до святих чи, скажімо, не уважають себе святими.

Кожний з нас усвідомлює боротьбу з гріхом і щоденними упадками, більшими чи меншими. Ми щоденно молимося "прости нам, Отче наш, провини наші".

Наша святість, так само як і прощення, нерозривно пов'язані з Богом і Його дією в нашому житті. Так як і прощення, святість не є щось, що ми набуваємо, вважаючи, що ми кращі від інших. Слово "святість" відноситься не до тих, хто досягнув великого духовного успіху, але до всіх дійсно віруючих, бо всі справжньо віруючі освячуються в Ісусі Христі. Так написано в 1 Кор. (1:30): Лев: А з Нього, тобто Ісуса Христа, ви в Христі Ісусі, що став нам премудрістю від Бога, — праведністю ж, і освяченням, і відкупленням. Іншими словами, в Ісусі Христі наша праведність, святість і спасіння. Отож, святість в Новому Заповіті - це внутрішня дійсність, реальність досяжна для кожного, хто належить Христові.

Святе життя - чи це Бог вибрав для нас, чи ми самі вибираємо?

В книзі Левіт (20:7) написано: "І ви будете освячуватися, і будьте святі, бо Я - Господь, Бог ваш!". Це була Божа постанова для Ізрайльського народу, їхнім обов'язком було освячуватися від всього злого і нечистого, щоб бути відокремленими для виконання Божої цілі. Ізрайльський нарід жив серед народу, який не знав живого Бога. Їхніми богами були різні ідоли з матеріалу, а також тварини і природні явища, яких вони не розуміли. Бог об'явився Ізраїлеві як живий єдиний Бог, щоб через цей нарід послати в світ Свого Сина Ісуса Христа для спасіння людей. Так що святість була їхнім обов'язком.

Святість будується на наших взаєминах з Богом. Бог в Ісусі Христі пропонує нам, безумовно, любов. Від нас залежить, чи ми приймаємо цю любов, чи відкидаємо. Коли приймаємо, тоді вона змінює наше серце, наше життя і ми живемо згідно Божих заповідей, тобто стаємо через Ісуса Христа святими. Коли ми не приймаємо Божої любові, відкидаємо, тоді ми живемо за грішною нашою природою, задовольняючи пожадливість тіла.

Бог наказує, щоб ми були святими, щоб ми могли уподібнюватися до Ісуса Христа і були такими, як Він бажає нас бачити.

І чим більше ми віддаємо себе Йому, тим ближчі зв'язки маємо з нашим Творцем. Святість - це щоденний вибір, щоденне рішення, яке ми приймаємо.

В книзі Левіт в двадцятomu розділі описуються Божі постанови

ви проти гріхів, які каралися смертю, як жертвоприношення дітей ідолам Молохові.

Молох - це огидний ідол, якому приносили в жертву дітей, як і Ваалові, фінікійському ідолу, богу сонця. Законом заборонялися звертання до духів померлих та чарівників, перелюб та гомосексуалізм, інші сексуальні збочення. Написано:

"І ви будете освячуватися і будьте святі, бо Я - Господь, Бог ваш!" (Лев. 20:7). Нам важко сьогодні зрозуміти, як могли батьки спалювати своїх дітей, приносячи їх в жертву якомусь камінному боввану.

Однією з причин такої ганебної поведінки було неучтво. В нашому суспільстві такого не стається. Проте наше суспільство, як і інші так звані цивілізовані, освічені люди чинять моральні злочини. Звичайно, дітей не спалюють для якогось ідола, але ще ненароджених дітей убивають і це дозволено робити законом.

Сучасна культура нахвалюється новими досягненнями, проте ми не дуже відрізняємось від часів поганської культури. Перелюб, гомосексуалізм та інші збочення сьогодні в багатьох культурах злегалізовані - це вважається нормальним явищем. В США мільйони звершують аборт. Чи це не є приношення в жертву життя невинної дитини, щоб бути вільною, чи вільної, бо, мовляв, народжена дитина принесе нові обов'язки, змінить якість життя?

Суспільство - це не тільки школа, а й сім'я...

В книзі Повторення Закону, в 6:7, написано: "І пильно навчись цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидитимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш". Це відноситься і до обов'язків батьків 21-го століття — виховувати дітей в добрій моральній поведінці й пошані до Бога. В 20 і 21 віках говориться: "Коли запитає тебе син твій колись, говорячи: "Що це за свідчення й постанови та закони, що вам наказав Господь, Бог наш?" то скажеш синові своєму: "Ми були раби фараона в Єгипті, а Господь вивів нас із Єгипту сильною рукою." Бог і нас звільнив з неволі гнобителів, але ми залишилися з рабським менталітетом, рабами гріха, практикуючи зло і неправду.

В листі до Колосян (3:5-6) написано: "Отож, умертвіть ваші земні члени: розпусту, нечисть, пристрасть, лиху пожадливість та зажерливість, що вона ідолослуження, бо гнів Божий приходить за них на неслухняних."

Чому блуд, нечистота, пристрасть, лиха хтивість та зажерливість названі ідолослужінням?

Коли такі речі стають на пер-

шому місці, стають центром людських бажань, цінностей та впливів, усуваючи віру до Бога і віру в Нього, то це є ідолослужінням. Все, що ми ставимо на місці Бога, є ідолом. Ніщо не може бути вище від спорідненості з Богом та Його Словом, як про це об'явлено в Біблії. Життя для Бога вимагає від нас зусиль. Тому написано: "Отже, зодягніться, як Божі вибранці, святі та улюблені, у щире милосердя, добротливість, покору, лагідність, довготерпіння" (Кол. 3:12).

Звичайно, що своєю силою волі людина не може догодити Богові і жити святим життям.

Тому апостол Павло пояснює для свого учня Тита, що з'явилася Божа благодать, яка спасає всіх людей і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадливістей, жили помірковано та праведно, і побожно в теперішнім віці" (2:11-12).

А як зрозуміти "з'явилася Божа благодать?"

Бог передусім ставиться до людей з любов'ю. Написано в Євангелії апостола Івана (Ів. 3:16-17): "Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся."

Протягом усієї історії людства Бог дає грішним людям нагоду відвернутись від злих вчинків й прийняти Його любов. І тільки тоді, коли ця нагода людина відкидає, приходить справедливий суд. Біблія дуже ясно попереджує, що Божа любов не ґрунтується на людських заслугах чи людській праведності. Бог каже: "Не через численність вашу понад усі народи Господь уподобав вас та вибрав вас, бо ж ви найменші зо всіх народів, але з Господньої любови до вас..." (Пов. Зак. 7:7-8)) Цими словами Бог звертається не тільки до Ізраїля, але до всіх народів, які бажають Йому служити. Нащо погубити, коли небо, вічність, чекає кожного, хто приймає Божу любов. Проте вибір за вами.

Апостол Петро в Посланні (2:9) пише до віруючих: "народ святий, люд власности Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого."

"Святий народ", чи тут йде мова про Ізраїль чи якийсь інший народ має на увазі апостол Петро?

Апостол Петро тут звертається до Христової Церкви, яка уже не є відокремленість і посвяченість народу, але внутрішня реальність, завдяки якій триває поступове перетворення. Остаточна ціль Ісуса Христа в тому, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями, чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята і непорочна (Еф. 5:27). Досягнення досконалої святості можливе не через діла, але за допомогою віри. Окрім святості, яка первісно дається нам у вірі, необхідно зростати в святості через щире викорінювання гріха і дари досконалої любові.

Амінь.

Для того, щоб поповнити знання Біблії, почути відповіді на запитання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіопрограму "Відвертість", яка виходить в ефір щоп'ятниці о 21.15, на першій програмі Українського радіо.

РОСТИСЛАВ МИКОЛАЙОВИЧ ВАСИЛЕНКО (27.06.1920 р. - 30.03.2010 р.)
 27 ЧЕРВНЯ ВІДЗНАЧИВ БИ 90-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ... НЕПОПРАВИМА ВТРАТА НЕ ЛИШЕ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ, А Й СВІТОВОЇ «МЕЛЬПОМЕНИ», ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ Й ТЕАТРУ. СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ ПРО ВИЗНАЧНОГО АРТИСТА, ПОЕТА Й ПЕДАГОГА, ЗОЛОТОМ ВИКАРБУЄТЬСЯ У СЕРЦЯХ ЙОГО ШАНУВАЛЬНИКІВ, В ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ, КУЛЬТУРИ Й ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА.

ЛИСТИ - ВІД ІІ І РОСТИСЛАВА ВАСИЛЕНКІВ

(Їх Світлій Пам'яті присвячую)
Оксана МАКОВЕЦЬ,
 Сіффорд, Вірджинія, 27.06.2010 р.

Напевно, що не лише я люблю отримувати листи. Погодьтеся, адже багатьом із нас присутній, можливо не модний тепер, але цей особливий сентимент. То ж коли в поштової скриньці знаходжу звичний квадратик чи прямокутничок, то радію їм, немов зустрів з дорогими людьми. А чому б і не радіти? Адже листи - це посланці від приятелів, друзів чи однодумців, або від родичів з України, часом з інших країн, і, звичайно від друзів й приятелів з Американських Штатів. Тут ще до тепер зберігається давнє правило: надсилати листівки до Різдва, на Дні народження, в День Матері, Батька, до різних інших родинних нагод. Це радує, адже тепло листовного спілкування не порівняти до якоїсь там, модернової, хоч і зручної, електронної

*«...Нехай же Тато спочиває, з Богом,
 Життєвий шлях був в нього не легкий.
 Тепер вже він у Бога за порогом,
 Потойбіч... Спокій Вічності ясний».*
 (Уривок з вірша Ростислава Василенка,
 червень, 2007р.).

О ДА АРТИСТОВІ

(Присвячую Ростиславові Миколайовичу
 Василенку,
 Заслуженому артисту, поетові й педагогу).

Син українського народу,
 Заслужений Артист.
 Талант і Божий Дар,
 З коріння родоводу.
 Доступний, щирий,
 Патріот, правдист.
 І творчістю пробуджує
 В серцях людських
 свободу!

Талант артиста - це
 Потужний океан.
 Енергія пророка
 У його жесті, слові.
 Добір на Муза в нім
 Від Байди й Мамая,
 Актор на сцені, і філософ,
 І - Постать й сила
 В українській мові!

Ролі артиста - в буднях,
 З історії, життя,
 І кожен з ним радіє,
 Плаче і сміється.
 На сцені Прометей,
 А в образі - вогонь.
 Він глядача полонить
 Допоки серце б'ється.

Життя актора в ролях,
 На сцені, в русі, в грі.
 Герой його сміливий,
 І смішний, і грізний.
 Відважний в бою він:
 Гарцює на коні
 І по-лицарськи мечем
 Орудує залізним.

Орфея жар палкий,
 Де пристрасть і любов.
 Тут ніжності слова

Не зайві, а сердечні.
 Підкорить глядачів
 Мистецька вища гра.
 (Не згадуйте про вік
 Актора... недоречно).

Артиста знає світ.
 Чи Захід це, чи Схід,
 Вітає його Північ і
 Південь зустрічає.
 У багатьох краях
 Актор - бажаний гість.
 Бо любить всіх людей,
 Про свій народ він - дбає!

Шляхом життя пройшов
 Де безліч перешкод.
 Народжений в часи
 Під кулями тривоги.
 Дитинство сироти,
 (аж переймає дрож).
 І «Тридцять третій» теж,
 Тяжкий лишили спогад.

Душею молодий
 Залишивсь назавжди,
 У пам'яті людській
 І у серцях нащадків.
 Один актор-театр,
 Шедеври повні сліз.
 Повстануть - Багрянний,
 Косинка, Лепкий і Куліш...
 І жде Глядач. Аншлаґ.
 Конферансьє. Завіс.

На сцену вихід Ваш,
 ЗАСЛУЖЕНИЙ АРТИСТ!...
 Тепер - з екрану лиш,
 Нас привітає
 Незабутній ВАСИЛЕНКО!
Оксана МАКОВЕЦЬ,
 27.06.2010 р., Сіффорд.

запахом парфумів його автора, то ніби чуєш голос дорогої людини, і багато чого ще «читаєш» між стрічок, здогадуєшся за почерком про її чи його настрої, почуття, словом усе те, що не помістилося у написаному, а може стати цілою повістю, частіше новелою. Залежно, звичайно, хто того листа читатиме.

Ось і лист від панства Василенків з містечка Юніон, з Нью Джерсі. Саме цей «товстенький» чотирикунтик пізнаю з першого погляду, адже він по-особливому завжди заадресований, помистецьки, гарним почерком пана Ростислава у Вікторіанському стилі, цей конверт зворушує й викликає теплі емоції в моїй душі. Знаю, що тут є для мене «сюрприз», акуратно розрізаю конверт і - не помиляюсь. Так, це улюблені пахощі пані Ії «Шалімар» ще не розвіялись, а поетичні рядки «дружнього шаржу» на мій вірш, від пана Ростислава, дарують цілу в'язанку добрих емоцій з прицілом на нові творчі ідеї, майже на місяць. Читайте...

*«Доленосна осінь у Вірджинії
 Нагадала вам ту річку Стрий.
 Доля привела вас в хвили синії,
 Але ви в полоні юних мрій.
 Бачите дитинство босоногоє.
 Річку Стрий, безжурний образ цей.
 То було колись...та в житті багаті
 Інше, ніж утопія дітей».*

(Рос. Василенко).

Заслужений Артист України - це Звання, яке Ростислав Миколайович Василенко одержав від Уряду України і яке особливо дороге йому. А ще пан Василенко - кандидат педагогічних наук, почесний емерит - Директор школи в Канаді, талановитий письменник, поет і публіцист з активною життєвою позицією. Автор академічної книги мемуарів «Життя в гримі і без», котра може стати основою не лише одного фільму (сподіваюсь, знайде цю книгу, якій немає подібних, кінорежисер, й буде стрічка на зразок «Доктор Живаго»), фільм про життя «Доктора людських душ», яким запам'ятався артист Ростислав Василенко. Кожен розділ його книги - це правдиве життя з курйозами, трагедіями й драмами. Життя Людини, з великої літери, яке волею Бога почалося 27 червня 1920 року, в Києві, у Олександрівській лікарні. Отже, від початку минулого Двадцятого століття, до початку теперішнього Двітисячі Першодесятиліття — ось такий солідний відтинок часу, який вміщається на сторінках безцінної книги письменника Ростислава Василенка.

Але повертаючись до теми «листування», дозволю собі процитувати рядки листів за шановним Автором:

«...Перевантажений творчими, родинними, господарськими справами (город росте, помідори цвітуть, ноги болять).

...діла Твої, Господи! Вибираюся в Галичину. Запросили мене на роботу, якої ще не робив, треба закінчити фільм (але ж я не "кіношник", я - театральний артист).

...Фільм розпочали. Сценарій Юрія Косача (вже покійного), мого приятеля, племінника Лесі Українки. Отже, їду на два місяці в Тернопіль...

...Сіфорд? Самі розумієте, мабуть, наступним літом. Вітаємо Вас з Юрієм ми з Ією. Передаю кілька афішок про мої виступи в українській громаді перед від'їздом, а також деякі мої роздуми про події в Україні...».

І ще - було багато листів... Восени, 2007 року, відбувся довгоочікуваний приїзд до нас, у Сіфорд, шановного

подружжя Василенків, аж у Вірджинію. Ми з Юрієм мали унікальну нагоду тиждень спілкуватись з ними й жити «під одним дахом», в нашому домі, це незабутній час!...Попри все, відбулась зустріч і виступ артиста перед тутешніми українцями у міській Публічній бібліотеці, де Ростислав Василенко представив себе очевидцем і потерпілим у «ГОЛОД-1933р.». Це вже була ним спланована й започаткована нова програма, з якою пан Ростислав виступав ще три останні роки, доносив правду про Український Голод-геноцид людям всього світу, свідком і жертвою цього геноциду був і він, тоді десятирічний хлопець, і лише Боже провидіння врятувало йому життя... Не обійшлося і без фрагментів «із попереднього репертуару» актора. Всі присутні мали нагоду побачити й почути кілька творів «заборонених» колись визначних українських письменників, а саме «Тарас Трясило», П. Тичини; «На золотих богів», Г. Косинки. Звучала тут пісня «під мандолу» й кілька гуморесок Павла Глазового.

Земна сцена Великого Актора, його особисте життя, без гриму, повне випробовувань, перешкод і перемог, закінчилось 30 березня, 2010 року. І до останньої секунди, до останнього його подиху, поряд була його Муза і вірна дружина Ія.

Ія Василенко - Лісович, з дому Филипович, відійшла у Вічність у Сороковий день по смерті Ростислава Василенка. Обоє спочивають на українському цвинтарі Св. Андрія, в Бавн-Бруці, штат Нью Джерсі.

Останній лист від її Василенко надійшов до нас за кілька днів до її смерті, переддень Дня Матері....

*«...Хотів би я так ніжно, урочисто,
Після Всеношної, як сон давно вже сез,
Тобі сказати, кохана, особисто:
Христос Воскрес! Воістину Воскрес!».*

(Рос. Василенко).

В глибокому смутку залишилися діти, внуки, рідні і друзі Василенків. Їх помітно не вистачає усім нам.

Я ж, вкотре, переглядаю і перечитую, дорогі такі, листи...

МИ ОПИНИЛИСЬ У СВІТІ ЗЕЛЕНОГО ДИВА

Нещодавно студенти-активісти Центру культури української мови ім. О. Гончара побували у с. Суха, що на Полтавщині. Нас покликали туди на Зелені свята Гончарового дитинства. Незабутнє душевне тепло, з яким нас приймали господарі. Не часто таке зустрінеш сьогодні у місті. Біленька хатинка - літературно-меморіальний музей-садиба Олеся Гончара. Переступивши поріг, ми вдихали симфонію духмяних запахів різнотрав'я, в якому найголовнішу партію грав чебрець. Приїхало багато гостей з різних куточків України: викладачів, студентів, школярів, представників козацтва, музикантів, родичів О. Гончара, односельчан, які бажали вшанувати пам'ять видатного письменника. Дітлахи і підлітки, молоді і літні люди демонстрували голоси надзвичайної краси. Співали всі, і навіть коли пригощали усіх гостей, пісні не полишали смарагдово-зелене подвір'я, де виріс талановитий письменник. Недарма Полтаву називають співучою перлиною України.

Наші студенти - актив Центру культури української мови ім. О. Гончара: Тетяна Дубина, Марія Бережна, Ліка

Мушкудіані, Павло Павленко та Дмитро Солодовник - інсценізували уривок з твору Олеся Гончара «Людина і зброя».

«Шов дощ. Та імпровізовану сцену осявали теплі усмішки глядачів, що додавало впевненості артистам-початківцям і наснаги вже досвідченим виконавцям. Як сказала директорка музею-садиби письменника - племінниця О. Гончара Тетяна Бондаревська: «Дощ ще більше згуртував нас усіх!»

Приємно було познайомитися з онукою видатної людини - теж письменницею - Лесею Гончар. Зачарував усіх самотнім козацьким колоритом чоловік Лесі, художник і скульптор Руслан Найдя. Додому ми поверталися сповнені світлим враженнями, з надією знову відвідати цей куточок духовності, краси та добра. Сподіваємося, що традиції вшанування пам'яті Олеся Гончара і надалі буде збирати талановиту молодь з усієї України і, звичайно, з нашого гірничого університету.

Дмитро СОЛОВОДНИК,
студент гр. МН-09-1.

На світлині: приємною несподіванкою свята став приїзд 96-річної сестри Олеся Гончара - **Олександри Терентівни СОВИ.**

Василь ПЕРЕТЯТЬКО

КОЛИ ЧУЮ СЛОВО УКРАЇНА

Коли чуємо слово «Україна», то які асоціації і образи виникають у наших світлих головах? Пшениця, паляниця, калина, став, Дніпро, вітряк і, звичайно ж, пісня. Пісня, яку не почуєш ніде на білому світі і танок козацький запальний, що аж серце завмирає. І коли я чую слово «Україна», я бачу красуню з косяю до п'ят у ромашково-каліновому вінку. То як на мене, красуня та, а вона із вашого села, і є та матір божя, той ангел, який благословляє і оберігає ваше тіло і душу.

А яка ж Україна без сільського двору, без тину і перелазу, без журавля біля криниці, без широких випасів і тирла, де на обіді доять своїх корівок селяни? Хто до тирла дістався на батьківських, хто велосипедом, хто авто, а поспішають доїти, аби доглянути свою годувальницю, аби не присушила, аби вчасно погуляла, не голодна прийшла з пасовища. Жаль, тільки рідшає сільська череда.

А який же сільський двір без кабанчиків у сажі чи хліві? Це не двір, коли не хрюкає свинка. І придумала ж природа отаку тварину-свиню, яка в Україні стала символом достатку. Свиня - справжній національний скарб - чарівна скриня. І шанує її дядько у дворі. А чим ще спокуслива свиня? Та тим, що їсть все - всеїдність свині послужила їй, свині, здобути звання національної героїні.

Свиней у світі багато, тепер навіть мають де коротивних у міських квартирах. Та наша, наша українська свиня, всім свиням - свиня, із золотим салом. Кажуть, що свиня і по фізіології подібна нашому брату, буває і наш брат подібний свинці, коли як та свинка придумав в багно чи калюжу зайти та добре протверезитися на радість людям. Словом, надумали рушати з дому будькуди, чи то в гості, чи то з чолобитною до високих вікон і дверей, чи просто у мандри - до окрайця хлі-

ба треба четвортинку сала. І, взагалі, сала багато не буває, як і горілки, стверджують знавці. І коли у вашій валізі сало, цибуля, часник та ще, не дай бог, кільки ковбаси, ковбик та кров'янка, - то з вами захоче дружити півсвіту. Не кажу вже про квартиру оковитої, виготовленої, як кажуть, для себе, яка має бути обов'язково у вашій валізі. То ваша перепустка від сільського до королівського двору, а, власне, це суверенітет і автономія, бо із салом ви не просто людина, а ціла держава.

Домашні птиці не просто окраса сільського двору, а своєрідна терапія, бо коли господар спостерігає, як клюють кури зерно, як гелго-чуть гуси, як бавляться качки, як сперечаються цесарки, як несуться покірливі перепели у клітках, - то у господаря у самого виростають крила, і ангельські думи оволодівають головою і серце, - і душа радіє, радіє цьому одвічному клопоту - дбати про все живе на землі, а не кажучи вже про домашніх птахів у власному дворі.

Серед птахів є така птаха, про яку, як і про курку із її курячою сліпотою і курячими мізками говорять і складають легенди і анекдоти, - це індик.

Будь-яка птаха може нести золоті яйця, а як-то трапляється насправді, залежить

від господаря, який має дбати, аби яйце озолотилося.

Пригадайте прислів'я про індика: "Довго думав індик та в борщ попав", або різні порівняння, пов'язані справді із королівським птахом - індіком.

Свого часу з Верхньодніпровської птахофабрики індик надходив до кремлівського столу, як і яблука із Приорілля. Індик здебільшого білі і бронзові. Росте птиця повільно порівняно із курочками, любить волю, любить пастися, а коли гнівиться, то червоне намисто стає окрасою птаха, а пірчатий розкритий хвіст свідчить, що індик не такий дурень, щоб за власним бажанням втопитися у казані, хоч і часто заплющує очі і йде туди, куди не хоче господар - у шкоду. Індичка знесе сімнадцять яєць і сформує собі гніздечко і висиджуватиме потомство, бо дбайливішої матері, ніж індичка серед птахів немає, індичка важко приймає у своє гніздо чужі яйця для інкубації, тільки мудрим господарям вдаються зозулинні витівки із підкиданням яєць у чужі гнізда.

У кого є у дворі індик, то може годинами розповідати про своїх птахів, і про кожного окремого птаха. Наталя Борисенко полюбила цю птицю, індиків, і тепер власною персоною опікується аби випасти на ниві птахів.

Досвід велике діло, і хто самостійно займається птахівництвом, той вже не полишить цю справу, бо в серці вже живе любов і така любов, як у голубів.

З голубами десятки років водить любов Володимир Куравський. Про голубів можна слухати оповіді, легенди, казки, бувальщини, - у кожного голуб'ятника є свій секрет, секрет спілкування із довірливими закоханими птахами. І ці секрети краще опанувати самотужки на власній

голуб'ятні, хоч у місті, хоч в селі, хоч на дачі. У Володимира Куравського власний гарем холмогорських гусей, і голуби, і гуси дарують йому, висококласному спеціалісту, хвилини душевної рівноваги і вітки серцю після проведених трудів на виробництві. Не кажу сьогодні про страви із м'яса птиці. Лише зазначу, що кури рятують Україну, бо дві третини у споживанні м'яса в Україні займає саме курочка, яка на птахофабриках за сорок п'ять днів виростає до двох із половиною кілограмів і поспішає швиденько у різному вигляді до столу гурманів.

А двір без золотавого півня, який же двір? І тільки хто назбирав нашому півню пір'я із усього світу: пір'я і фазанів, і павичів, індиків, цесарок, диких качок і іволг, синичок і сорокопудів, дятлів і удодів, - і все це у вбранні царя двору - півня. А курячий гарем? Без десятка-другого курей двір, як сім'я без дітей. А кури ті руді і чорні, білі і червоні і переливаються у саяві променів півня такими кольорами, що мерехтять в очах, як від дегустації українських вин. Ох, і послав же бог на нашу землю отаку благодать. Так і дивись, аби курка не пішла у шкоду, як і всяка птиця хоче волі - гуляти там, де не хоче господар. Схилишся біля воріт, чи колодязя і дивись на це божє диво і відчуваєш, як діє терапія сільського двору на зголодніле, виснажене, зболіле серце.

Зболілому серцю допоможе мед, а точніше маточне молочко. По пів чайної ложки за годину до сніданку і обіду за три неділі відновлять стомлене серце, стабілізують тиск, загальмують розвиток добрий десяток всіляких напастей.

Продукти бджільництва мають дивовижні властивості. Недарма Альберт Ейнштейн якось казав, що через чотири роки після загибелі бджіл вимре людська раса.

Пасіка у сільському дворі - це Україна. Пасіка в саду, біля соняшникового, гречаного полів - ознака, що господар земель дбає про врожай. Однак наші бджоларі, на жаль, ще не мають зиску від власних пасік, які виставляють на поле, а бджоли запилюють квіт рослин і додають значну частину врожаю.

В Україні меду завжди від пуза, як кажуть, їж ложкою допоки на пузі мед виступить. Не знайдеться української сім'ї, де не було певного запасу меду. А на одного чоловіка на рік треба 35 кілограмів меду, тоді і здоров'я у тілі, і здоровий дух не минатимуть двору. Япон-

ці безкоштовно видають школярам перепелині яйця, аби запобігти шкідливому впливу радіонуклідів, а наші депутати не можуть прийняти закон чи рішення на місцевому рівні, аби безкоштовно видавати школярам щоденно мед. Для цього треба не вишукувати причини, а знайти бажання оздоровлювати наших дітей, а не сподіватися на благодійну діяльність бджолярів. Не хочу і називати, які для цього потрібні суми коштів. Ті кошти, справді, смішні, та ще у порівнянні із доходами наших чиновників, чи у з розбазарюванням всіляких фондів.

А український найкращий у світі мед. Про це свідчать промовисті факти. На 41-й Всесвітній конгрес "Алімондія" до французького Монпельє з'їхалося близько 10 тисяч бджолярів із 80 країн світу. Українські ж бджолярі вибороли головний "трофей" - право на проведення такого ж міжнародного форуму у 2013 році. За нашу країну проголосувало більше половини делегації (93 голоси із 165 можливих) - і це при тому, що нашими суперниками були Туреччина, Іспанія, Італія, Угорщина та Болгарія. "В Україні виробляється найбільше меду в Європі (у світі ми за обсягами меду п'яті, у нас найбільше в Європі бджолярів і найбільше бджолосімей, - заявив Юрій Рифяк, координатор із комунікації організаційного комітету України для проведення Конгресу "Алімонді" 2013 року. - До того ж у нас фантастичні медові традиції. У світі немає більше країни, де практично в кожній сім'ї споконвіку був бджоляр і де кількість бджолярів на душу населення настільки велика." Право на проведення 43-го Конгресу "Алімонді" 2013 року стало не єдиним здобутком України у Монпельє. Наш мед уже вдруге здобув золоту медаль та його знову визнано "Найкращим медом світу! Так само, як і два види традиційних медових вин.

В одному інтерв'ю Віктор Ющенко обмовився, що саме мед з його пасіки - визнано найкращим у світі. Хай буде гречка! Однак, краще мед придбати у відомих пасічників, може і в Віктора Ющенка, який виділяє значну кількість продукту на благодійні цілі. Придбати мед можна на щорічному Святі меду у Дніпропетровську, яке проходить у серпні місяці у спасівські дні та напередодні Дня пасічника. А консультанти БАТ "Бджолоагросервіс", зокрема Лідія Сименко, головний технолог знає про мед і бджіл все, якщо не все, то про те "не все" все одно запитайте у досвідченого бджоляра, а саме у Лідії Сименко. БАТ "Бджолоагросервіс" виводить породу

українських бджіл, вирощує матки, займається всім тим, що має бути на кожній пасіці у сільському дворі.

І не треба нам європейський гуманізований мед, ті європейські скотolini не можна порівняти із нашим українським диво-медом. І коли займатися справжнім ділом, то нічого кращого крім бджолярства не порадить ніхто. І які скрути не нападуть на пасічників, а виживають і бджоли, і бджолярі, а значить буде і мед і продукти бджільництва, а це значить - буде здорова нація, і житимемо по сто років, як дід Іван Попик - бджоляр з моєї Шульгівки.

Корова для багатства. А наша коза? У селі Шульгівці, де колись був вітряк на вигоні, саме край вулиці жила баба Оксана. Летючка, як казали. Вдова. Не вернувся з війни Летюк, а діти Микола і Марія - вирости, вирости добрими людьми. Микола приїздив із міста, лагодив дах, двір, плівтки, а Марія у веснянках, біла-біла, як ромашка, бабі допомагала, та все молочаєм прагнула вивести веснянки із білого лиця. Зірве молочай, а з нього виступає молочко, намаже лице, а потім піском і ходить так тиждень, ховається від людей, - потім вмийється собачим милом, - і біла, а через тиждень знову з'являються веснянки. І Марія така гарна, такі гарні, була, що хлопці кружляли все біля вітряка, біля воріт... А баба Оксана все бурмотіла собі у хустку: «І якого біса їм треба, тим хлопцям? Тьху, кажу, якого біса, вроді сама не знаю».

У баби Оксани свій клопіт - кози. Дві припнуті, а решта, а решта - це з десяток побіл? старших, тих двоох красунь, які вилізуть на белебень, як на подіум, і точно самі знають собі ціну і шану. Тепер таких кіз немає. Я загадав про Оксаніні кози, бо задумав завести село Шульгівку завіанську породу кіз і Альпійських лук, які дають до 5 літрів молока. Такі кози завели в одному господарстві Лохвицького району Полтавської області.

Придбав я козу і цапика. Привіз. Гарна кізонька: із серезками, шкіра біла-біла, гладенька, і цапик жвавий та настільки був жвавий, що передчасно, зарано кізонька допустила його до себе. Хоч і був на прив'язі, а зірвався, як той парубічко, та до кізоньки. А кізонька не розродилась, як треба. Словом, не дали ради. А жаль. Бо згодом задумали із директори радгоспу із Лобойківки Володимиром Кравцем завести племінну ферму. Та вже ентузіазм спав і рап-

том молодий Володимир Кравець тяжко захворів, зірвався наш задум та і в Лохвицькому районі не стало племінної ферми, бо за кізоньками по всій Україні була черга. Бо в Україні вважається: коза - здоров'я. Козяче молоко - диво-терапія.

Як би це відродити? Говорив із учнем - тваринником Володимиром Гуменним, як був директором племадгоспу «Поливанівка» Магдалинівського району, де дібрано генофонд тварин для ведення науково-дослідницької селекційної роботи в Україні. Зустрілись із директором Інституту тваринництва Во-

лодимиром Козирем. А він каже: «Хлопці, коза - це ознака бідності». І почав розповідати про своє козяче дитинство у селищі Діїв-

ці. Однак, я зустрічав десятки людей, яких на ноги поставило козяче молоко А в дитинстві козячий жир, яким мазали п'яті і груди, рятував від всяких напастей, від яких нині рятуються мільярдами закупками пігулок, які варті хіба що козячого посліду. Зробив ще одну спробу завести королівську породу кіз. Знайшов і цапа племінного у Підгородньому. Не цап, а козак, хоч шаблю давай йому у руки. Привезли мені і козочку із Полтавської області, яка прожила у моїй міській квартирі два тижні, доки відправив у село до сестрички Тетяни.

І ця спроба виявилася невдалою. Загинула моя коза при загадкових обставинах. Словом, недогляд, і недобре око певних людей відіграють свою чорну справу. А, взагалі, у чужому дворі, як і в храм, із своєю молитвою не ходи. А баба Оксана вже мала майже сто років, а кіз не полишала. Хто питає: «Як баба Летючка? Жива - Та як? Кіз тягне.» Як тільки не вмовляли її діти - Микола і Марія. Так до самої смерті жила і творила на землі баба Оксана разом із своїми кізоньками, які доточили їй віку, віку солдатської вдови? яка вивела в люди здорових тілом і духом дітей і внуків. Дід бідного духом - коза ознака бідності, а я вважаю. коза - ознака здоров'я, краси і багатства.

Я бачив у Зшківському районі на Полтавщині у селі Тарасівці діда Петра, для якого кози стали, як діти. Дід живе один. І що цікаво, кози заоканської породи із підвісками, білі, гладкошкірі. Не утримався і я, виторгував пару. Та мої приятелі закомизилися надати місце поважним па-

сажирам у салоні мерседеса. Другої okazji не траплялося бути у журналістських справах у тих краях, однак добрий спомин про діда Петра із Тарасівки живе і сьогодні, і коли трапиться okazія, неодмінно здійсню свою мрію - заведу козячу племінну ферму. Чи влада доточить нам віку - бог знає, а ось кози точно доточать, без заморських віагр, і всіляких фармацевтичних витребеньок. А добрий господар веде свою селекцію і добра коза - не дивина у сільському дворі. Дивина тільки, що дворів тих меншає, і вже вовки не прохідні, а свої доморощені, живуть у забутих обійстах.

А як утримувати козу? То окрема сторінка. Коза любить шкodu, любить і господаря. Коза розумна, як і свиня. Бог нічого дурного не створив, коли ж є дурне щось у світі, то від лукавого, відом, які посиляють нам випробування, аби люди знали свою справжню ціну.

А які ще бувають кози? Бувають кози рогаті і не рогаті, і такі барвисті, як дівки на ярмарку, і очі жваві-жваві, у яких захована таємниця їх козячого щастя. І чи приїде коза до воза - питання із питань. Прийде, коли у кози і воза добрий господар.

А який сільський двір без саду? Благо в Україні, як писав славетний Гоголь, встроми оглоблю, виросте тарантас. І можна повірити, бо коли побуваєте у Жданівському плодородозпліднику концерну «Дніпропетровськсадвинпром» у Магдалинівському районі, то вам скажуть, що чорнозему в глибину тут один метр тридцять сантиметрів. Точно тарантас виросте.

І вирощують тут саджанці фруктових дерев. Майстер Валентина Резніченко має добру руку на прищепі. І з кожним роком більше охочих закладати сади. Добре справи йдуть у Синельниківському плодородозсаднику. Як говорить директор Сергій Сокоделов - виконуємо всі забаванки споживачів, і антонівка, і сніжний кальвіль, і заморські сорти сім'ячкових і кісточкових. Розводимо вже чорний абрикос, нектари, ліоніполуниця, словом, хто бажає, може у рай перетворити свій сільський двір чи дачну ділянку. Ярмаркують садівники на виставках і восени, і весною, а головне, - розкажуть, як доглядати, як одержати добрий урожай на обмеженій ділянці.

Є у Петриківському районі зразковий сад, інтенсивний сад Івана Ярмолюка. Хто побував у його саду, побачив яблуні та як вирощувати полуницю, то довго чухає потилицю, бо не уявляє, що у нас є такі чарівники-садівники, які сміло конкурують із польськи-

ми, голландськими садівниками. Так, не зрівняти ж наше яблуко із так званим європейським! Опилене бджолою, вико хане в українському степу, екологічно чисте, має бути у маркетах та на ринках.

Іван Ярмолук ризикнув залізи в кредити та завіз два холодильники для фруктів і овочів.

У господарстві «Воскресіння» Дніпропетровського району, де також займаються садівництвом, звели двох-ярусне сховище для зберігання прірукції. Практикують і дідівський спосіб - зберігати моркву, буряки у буртах.

- 3 кожним роком все тяжче працювати, - говорить голова фермерського господарства «Воскресіння» Світлана Дітуна. Ягідники - малина, смородина, полуниці вимагають ручної праці. Охочі до цієї роботи не на вигідних умовах небагато. Люди частіше думають, як вкрати, а не заробити, а це розбещує людську душу. Веде до деградації.

Добрий досвід і у господарстві «Сади Присамар'я» Новомосковського району. І яблука, і груші, і полуниці є у царстві Наталії Литвинки, яка стала справжнім садівником і знає кожне дерево із 40 гектарів інтенсивного саду.

- Слабо у нас діє держстрахування врожаїв. А сплата внесків захмарна. Любити треба і сад, і селянина, бо селянин крім горба нічого не наживе на цій землі чесною працею, - підсумовує володарка райського саду.

- Після градобойи дерева вижили, а в страховій компанії заявляють: «Ми страхували дерева, а не врожай», - говорить Іван Ярмолук.

Що казати? Пауза. Довга пауза. Як і чекає рішення Європейського суду Ігор Стезь із Новомосковського району, бо купив 50 гектарів саду, а знайшлися другі, та купили ті 50 гектарів землі, а не саду, от і йде вже кілька років судово тяжання від Новомосковська до Страсбурга.

Тож вкрай, актуальне питання приватизації земельних присадибних ділянок і не тільки присадибних. Перший досвід показав чимало прорахунків у цій справі, однак, вочевидь, ми маємо стати цивілізованими людьми у громадянському суспільстві.

Садівники люди особливі. Бо краще саду в світі, може бути сад, який хочеш побачити чи закласти у мріях. І яблуко має падати частіше на голови тих, хто міряє садівничу долю і у Верховній Раді, і в Міністерстві аграрної політики, Україна повинна мати кращі у світі фрукти, ягоди, і цілющі вина, від яких світяться очі, і розум буде світлий і ясний, як небо в Україні,

кожному селі є свої матеріали, майстри своєї справи. Хто вміє коłodязі копати, хто кабанчиків колоти по дворах, хто хату вкрити очеретом, рогозом, околотом, соломом, а хто сплете корзину із лози, що милується весь базар: не корзина, а свято; а хто грає на гармонії, скрипці, бубні.

На моїй вулиці жив Іван Вилко; не Іван, а хата побуту: ремонтував годинники: і німецькі, і швейцарські, робив із німецьких акордеонів гармонії. Скарб - не чоловік. Хлопцям на заклад навесні переплив Дніпро з лівого берега на правий і назад. Здоровий був Іван, як і його батько Андрій гостролюбий і вовкуватий. Виграв тоді Іван гармонію І Лампія, його дівчина, була горда за свого хлопця. Та через півроку впав на ноги Іван, скрутило ноги у бранячий риг, а руки хвацькі, здорові і очі орла. Не полишила його Лампія і ховала його уже у старості як законна

був, по суті, козацького роду, не здався, не зборолу його горілка і горе, бо любив Лампію, людей, свою роботу.

А Федір Підвечеря із заліззяк склав трактор, комбайн і немає такого механізму, в якому б він не знався. Звідки у людини такі здібності? Воістину бог дарує таланти.

Мій батько Пилип Григорович плів корзини, верші. Плів у хаті, парив у казані у печі шелюг, який нарізав сам у кучугурах взимку, або йому привозили із лісництва, так звані пучки. Із кожного виходило 2-3 корзини. Я до цього часу пам'ятаю запах гого шелюгу. Плів корзини батько у хаті. Сидів за стільцем, відгнучи поранену на війні ногу і плів - швидко, вправно і співав, співав козацьких пісень. Де ви сьогодні зустрінете співучого робітника, коли вже і після чарки не співають, а мнуть боки та запекло курять.

Батькова корзина на базарі була завжди найкраща,

дружина. Любов. Диво див. Лампія гнала йому горілку, бо пив до самого сону Іван і на тверезу голову ніколи не брався до роботи. Отак, кому як. А головне умів робити все і знав все, бо ночами читав. Сільська енциклопедія - Іван. І не було у селі такого двору, а у хаті предмету, який би не виготовив чи не відремонтував Іван. У хлопців гармонії, які і до цього часу служать на весіллях. Парубок без гармонії - не парубок - півпарубка, а Коли грає під заказ дівчатам - то він, гармоніст, поза конкурсом. А Іван грав, мав абсолютний слух, тому і гармонії, і скрипки. Його знали всі, хто хотів мати справжню річ. І коли віддавали, скажімо, в ремонт йому годинник, мали вручити чвертку, аби не труслилися руки, а коли траплялося затишся, то не гребував Іван і одеколоном. Часто говорив: «Одеколон мене врятував від виразки шлунку». Може і так, - думав я, бо бачив кілька корзин пустих пляшок із-під одеколону. Буває й таке.

Ховали Івана як царя, всім селом, із батюшкою, і з півчою. І живе вже у споминах людських таким, яким був, а

а часто просто приїздили і забирали оптом, у лісництво - норма, а лишок у продаж та в господарство.

І як добре, що збереглося це ремесло - плести корзини, меблі із лози. Такого завзятого зустрів я на святі Дня працівників лісу у Могилеві Царичанського району Василя Янюка. На будь-який смак найдеться у нього виріб, а коли ні, ю прийме замовлення. Ні, не цим заробляє чоловік на хліб, хоч кому шкодять грошки у кишені. Чоловік любить своє діло, а з любові і краси, ніколи справжній майстер лихого не вчинить - не підніметься ні серце, ні руки, бо душа прагне любові і добра.

Пригадую бабу Федосійку, так її звали у Шульгівці. Жила у маленькій хаті за високим тинном. Жила одна. Із-за тину виглядали завжди хризантеми. У дворі одні квіти - троянди і гладіолуси, півники і чорнобривці, і все, що квітне у бога, було в неї у дворі. А хата вибілена і підведена призьба синькою, та так рівенькорівненько, бо брали нитку, натирали горілим деревом і підбивали хату, ось тоді і рів-

но виходило - підведена хата була на всі свята. У вікні квіти, у дворі квіти. Ні, не продавала Федосійка, а стояла біля тину і вручала людям. Яка то радість. І тільки тепер я розумію бабу Федосійку, як і мою однокласницю Оксану Саєнко, яка живе поряд із бабою. Звісно, баби давно вже немає, а спогад про неї живе, - коли бачу Оксанин двір у квітах, що і сливам, і яблукам, і грушам у її саду соромно від тієї райської краси квітів.

А у селі Жданівка Магдалинівського району квіткарка Любов Манузіна долучає до краси свого онука Віктора. З'їжджаються до двору Любові Манузіної і закохані, і весільні пари аби побачити, долучитися до осінньої краси хризантем, троянд.

- Часто хворіла, - говорить пані Люба, - а зайнялася квітами, аж помолодшала, здоровішою стала.

Краса лікує. І немає у світі такої сили, яка перемогла красу любові, звідти людська сила і непереможний дух у селянина, бо деб він не був і ким би не став на землі, завжди його серце навіки полишається у батьківській хаті, де мав боже благословення, де пізнав красу людську і ласку, і вже ніколи не зверне із праведного шляху, а серце і думки у сільському дворі за столом під старою грушею.

У коли я чую слово «Україна», то подумки вже долаю шлях понад петриківськими вишнями, гречанівськими хатами і сорочинськими стріхами до шульгівських просторів, де мої пращури на свій розсуд селилися біля Дніпра і Орелі і ніякі укази не могли порушити волю вільної душі, для якої воля більш, чим життя, а кінь, шабля і люлька, плуг і борона - те, що перетворило землю.

І коли я чую слово «Україна», згадую своїх земляків, які ніколи не виступали із трибун, які вчилися грамоті при каганцях і свічках, яких морили голодом і війнами, відбирали останній окраєць хліба, які нікому не клялися у любові до своєї землі, поклялися свої голови у світах за нас, за Україну.

І коли я чую слово «Україна», тихо котиться мерехтлива подорожня сльоза, і серце бере щем і роється бджолою думки навколо забитих паколів. Ні, не припнути людського духу до пакола, а припнутий він, дух, до двору, до звичайного сільського двору, де колов ноги, місив кізьяки, рвав вишні і абрикоси, молотив ціпом і орав ниву, і плакав у бур'янах від першої любові.

А що бачиш ти, коли чуєш слово «Україна»? .

Василь ПЕРЕТЯТКО,
журналіст.

*НА КОНКУРС
ТВОРЧОЇ
МОЛОДІ
ІВАНА
ТА МАРУСИ
ГНИПІВ*

У широкому спектрі дивовижного багатоглобального виробів народних промислів України ось уже 2 століття виспівують свою неповторну мелодію відомі на весь світ майстри Петриківки, дивного села, що розкинулось у широких степах Придніпров'я, із давніх-давен уславилося своїм яскравим святковим декоративним розписом.

Земля петриківська зростила не одне покоління справжніх майстрів народної творчості. Перші їхні імена, які дійшли до нас, належать до початку ХХ століття. Серед них особливе місце посідає Тетяна Якимівна Пата (1884-1976) - явище унікальне. Вона - істинний художник - створила свою неповторну в'язь петриківського орнаменту, віртуозний творець декоративної композиції, мистецтво якого вражає тонким художнім смаком і живописною майстерністю.

Розглядаючи твори Т. Пати, дивуєшся витонченості мистецтва і легкості, як ця проста селянка народжувала дивної краси суцвіття. Але вагомість особистості «малювальниці» не лише в її творчій роботі. Вона - талановитий вчитель, засновник цілої школи декоративного розпису. У 1936 році стає на довгий час головним педагогом Петриківської школи декоративного малюнка.

Кілька поколінь зобов'

Секрет Вічної молодості

язані їй можливість відчинити двері у невідомий, але прекрасний світ мистецтва. Талант художника й наставника, доброта й чуйність душі, котрими так щедро обдарувала природа цю на диво скромну людину, дозволяли їй швидко завойовувати серця своїх учнів, залишитися для багатьох на все життя улюбленим Вчителем.

Із блискої плеяди учнів Т. Пати найбільш послідовним у збагаченні традицій петриківського розпису, новатором по духу й щирості творчих інтересів був заслужений майстер народного мистецтва України Федір Савич Панко (1924-2007). Запозичивши усе краще у творчості Т. Пати, де він вчився не лише у Петриківській школі декоративного розпису передвоєнні роки, але й все життя, Ф. Панко пішов далі у своїх пошуках, що було стимулом для оновлення пластичної лексики стародавнього мистецтва, наповнювало його свіжими і більш сучасними мотивами та образами. У споконвічні засоби і композиційні принципи петри-

ківського квіткового орнаменту, який ґрунтувався на прекрасному знанні флори Придніпров'я, він ввів раніше нерозповсюджені рослинні мотиви, державну символіку, тематичні зображення, виконані в дусі української народної картини.

З перших років самостійної роботи з'являється яскрава індивідуальність художнього почерка майстра. При всій традиційності орнаментальних мотивів вже ранні твори Ф. Панка значно відрізнялися від творів інших художників більш монументальними формами приємності і цільності композиційних рішень. Їхній колорит більш глибокий та насичений не лише за кольором, але й за тоном, для рисунка характерна більша соковитість і відточеність ліній. За цими якостями розпису можна не лише впізнати руку самого творця, але й численних його учнів. Ф. Панко був людиною великої доброї душі, майстром широчинних творчих можливостей. Тому так щедро ділився своїм талантом з новими поколіннями народних художників, багато часу і сил віддаючи педагогічній діяльності.

Сьогодні чимало його учнів, які закінчили Петриківську художню школу, дітище Ф. Панка, де багате років він викладав і «ліпив» справжніх народних майстрів, вже давно визнані творці, на рахунок яких і звання, і нагороди, і численні виставки в Україні і за кордоном. А мистецтво кожного з них сьогодні - вагомий внесок у розвиток неповторного петриківського розпису.

Серед учнів Ф. Панка особливе місце посідає Те тая Анатоліївна Гарькава, улюблена учениця майстра, яка сьогодні - одна з найбільш цікавих самобутніх художників петриківського декоративного розпису, справжня послідовниця кращих традицій легендарних творців старшого покоління і, перш за все, свого безпосереднього вчителя Ф. Панка.

Розвиваючи надалі їхні традиції, накопичений досвід, вона принесла професійні знання, отримані в Дніпропетровському художньому училищі та Дніпропетровському державному університеті. Кращі твори Т. Гарькавої відзначаються невичерпною фантазією, дивовижною святковістю колориту, пластичною різноманітністю у трактуванні сюжетних мотивів.

Природа обдарувала її не лише талантом художника. Вона - прекрасний педагог, який свої творчі відкриття, професійні надбання щедро віддає молодому поколінню. Вже понад 5 років Т. Гарькава веде у Дніпропетровському театральному-художньому коледжі клас петриківського декоративного розпису, розкриває своїм учням секрети майстерності народного мистецтва, своєрідну красу і закони цього мистецтва. У 2010 році на захист дипломних проєктів виходить її перший випуск. Вони ще не чарівники, її перші вихованці, але в їхніх дипломних роботах вже проглядається рука продовжувача найстарішого мистецтва Придніпров'я. Це їм зберігати для майбутнього вічну красу петриківського квіткового-рослинного орнаменту, його чарівність і самобутність.

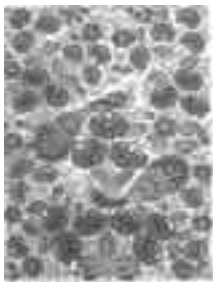
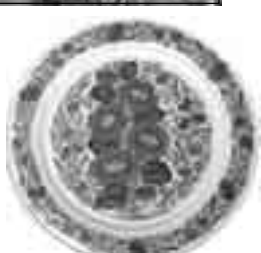
Завдяки збереженню традицій, передачі вікових художніх напрацьовок від учителя учням, від старійшин молодому поколінню зберігається життєспроможність промислу, який постійно наповнюється життєдайними соками оновлення.

І поки існує прекрасний звичай ділитися творчим досвідом зі своїми послідовниками, доти не збідніє джерело, яке годі унікальне мистецтво Петриківки, бо несе воно радість, дозволяє душі людській протягом віків наповнюватися світом та благодаттю.

Л. ТВЕРСЬКА,
мистецтвознавець,
заслужений працівник
культури України.
Пропонуємо вашій увазі,
шановні читачі, праці мо-
лодих майстрів та розповіді
про них.

Людмила БРИЖА

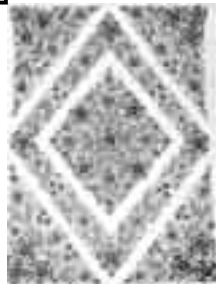
Народилась 30 жовтня 1988 року в смт Гвардійське Новомосковського р-ну, Дніпропетровської обл. 1995-2006 - навчання в Петриківській ЗОШ. 1999-2002 - учасниця гуртка "Витинанка". 2006 - закінчила Петриківську дитячу художню школу з відзнакою. 2005 - переможниця обласного конкурсу "Податки очима дітей". 2005 - посіла II місце в обласному конкурсі "Декоративний розпис". 2006 - посіла I місце в обласному конкурсі "Петриківське диво". 2006 - лауреат Всеукраїнського конкурсу-огляду за програмою "Нові імена України". 2006 - студентка ДОТХК, спеціальність "Декоративно-прикладне мистецтво". 2008 - учасниця загальнодержавної виставкової акції "Барвіста Україна". 2009 - учасниця обласного фестивалю-ярмарку "Петриківський дивоцвіт". Дипломна робота: розпис декоративних баклаг "Козацькому роду - нема переводу".

Надія ВОЛОШИНА

Народилась 30 травня 1991 року в м. Дніпропетровськ. 1998-2006 - навчання в ЗСШ №82. 2003-2006 - навчалась у художній школі №1. 2004 - лауреат у номінації «Образотворче мистецтво» II обласного конкурсу дитячої та юнацької творчості «Бюджет очима дітей». 2004-2005 - учасниця районних та міських олімпіад з образотворчого мистецтва. 2005 - учасниця обласної дитячої виставки образотворчого мистецтва «Війна. Мир. Діти». 2005 - учасниця міського конкурсу «Мені не байдуже... А тобі?». 2006 - посіла III місце в міській олімпіаді з образотворчого мистецтва. 2006 - посіла III місце в конкурсі-виставці «Різдвяні свята». 2006 - переможниця міського літературно-мистецького свята «Собори наших душ». 2006 - кандидат у студенти ДОТХК. 2007 - студентка ДОТХК, спеціальність «Декоративно-прикладне мистецтво». 2007 - учасниця виставки, присвяченої 75-річчю утворення Дніпропетровської області «Таланти твої, Дніпропетровщина». 2008 - учасниця молодіжної виставки «Молодильні яблука». 2008 - учасниця загальнодержавної виставкової акції «Барвіста Україна». 2009 - учасниця обласного фестивалю-ярмарку «Петриківський дивоцвіт». Дипломна робота: розпис декоративних ваз «Літній мотив».

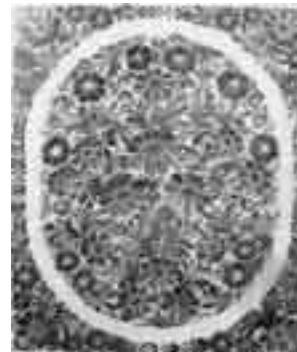
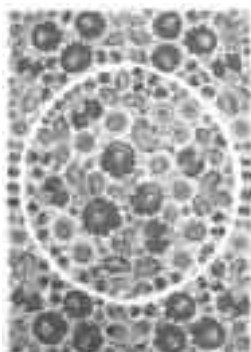
Марина ГОЛОВКО

Народилась 24 грудня 1988 року в м. Новомосковськ Дніпропетровської обл. 1994-2006 - навчалась у ЗСШ №6. 2003 - участь в обласному конкурсі «Здорове покоління», I місце. 2004 - учасниця обласного конкурсу «Краса душі у творчості іскриться». 2004 - включена до спілки творчо-обдарованих дітей «Веснянка». 2005 - обласний конкурс «Собори наших душ», III місце. 2006 - студентка ДОТХК, спеціальність «Декоративно-прикладне мистецтво». 2006 - обласний конкурс «Собори наших душ», III місце. 2007 - обласний конкурс «Собори наших душ», I місце. 2007 - участь у загальнодержавній виставковій акції «Барвіста Україна». 2008 - участь у загальнодержавній виставковій акції «Барвіста Україна». 2008 - учасниця молодіжної виставки «Молодильні яблука». 2009 - учасниця обласного фестивалю-ярмарку «Петриківський дивоцвіт». 2009 - відзначена за участь у майстер-класі на «Гоголівських вечорницях». Дипломна робота: розпис лавки «Привітна господиня».

Олена ДРОБАХІНА

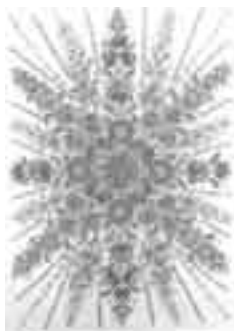
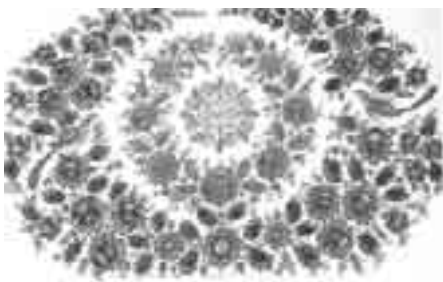
Народилась 13 лютого 1988 року в м. Дніпродзержинськ, Дніпропетровської обл. 1995-2006 - навчалась у ДЗОШ №21. 2002-2006 - навчання у гуртку «Петриківський розпис». 2003 - учасниця конкурсів міських виставок «Знай і люби свій край», «З Україною в серці», «Юні художники». 2004 - участь в обласному конкурсі «На кращого юного майстра народних ремесел». 2006 - студентка ДОТХК спеціальність «Декоративно-прикладне мистецтво». 2009 - участь в обласному фестивалі-ярмарку «Петриківський дивоцвіт». Дипломна робота: розпис декоративного пивного набору «Птахи та хміль».

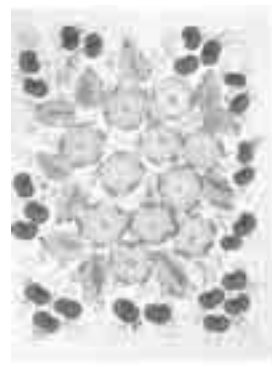
Оксана ЗОЛОТАРЬОВА

Народилась 29 серпня 1991 року в м. Підгородне, Дніпропетровського району, Дніпропетровської обл. 1998-2006 - навчалась у ПСШ №1. 2005 - учениця Петриківського розпису у заслуженого майстра народної творчості Гарькавої Т. А. 2005 - участь у конкурсі «Ми з України», I місце в номінації «Плакат». 2006 - студентка ДОТХК, спеціальність «Декоративно-прикладне мистецтво». 2006 - участь у загальнодержавній виставковій акції «Барвіста Україна». 2007 - участь у загальнодержавній виставковій акції «Барвіста Україна». 2008 - учасниця молодіжної виставки «Молодильні яблука». 2009 - відзначена за участь у майстер-класі на «Гоголівських вечорницях». 2009-отримує іменну стипендію ім.Т. Я. Пати. Дипломна робота: розпис скрині «Зозулі на калині».

Юлія КУЛЕБИНА

Народилась 24 листопада 1988 року в м. Дніпродзержинськ Дніпропетровської обл. 1994-2006 - навчалась у ДСШ №40. 2000-2005 - навчалась у художній школі ім. І. Г. Першудчева. 2001 - брала участь у виставці дитячої прикладної творчості, присвяченій 1 червня - Дню захисту дітей. 2006 - студентка ДОТХК, спеціальність «Декоративно-прикладне мистецтво». Дипломна робота: розпис декоративних тарілок «Квітучий край».

Тетяна ПОГОРІЛА

Народилась 20 січня 1991 року в м. Синельникове, Дніпропетровської обл. 1998-2006 - навчання у ЗСШ смт Ілларіонове, а також учениця гуртка орнаментального розпису в майстра народної творчості Л. Г. Білокриницької. 2003 - обласний конкурс «На кращого юного майстра народних ремесел», I місце. 2004 - районний конкурс «Моя родина», I місце. 2004 - районний конкурс «Голуб миру», I місце. 2004 - обласний конкурс «Скарбниці юних талантів», I місце. 2004 - переможниця Всеукраїнського конкурсу «Планета людей». 2005 - обласний конкурс «Єдиність, брати мої», I місце. 2005 - переможниця Міжнародного конкурсу «Небезпека очима дітей». 2005 - здобула премію районної програми «Обдаровані діти - надія України». 2005 - Всеукраїнський конкурс «Люби і знай свій рідний край», II місце. 2006 - обласний конкурс «Бюджет очима дітей», II місце. 2006 - переможниця районного етапу обласного конкурсу «Бюджет очима дітей». 2006 - учасниця екологічної декади «Дзвони Чорнобиля». 2006 - студентка ДОТХК, спеціальність «Декоративно-прикладне мистецтво». Дипломна робота: розпис рушників «Придніпровський дивоцвіт».

Тетяна СТЕЦЕНКО

Народилась 28 січня 1991 року в м. Біла Церква, Київської обл. 1997-2001 - навчалася в ЗОШ №11 м. Біла Церква. 2001 - переїхала до м. Коростень, Житомирської обл. 2006 - закінчила ЗОШ №3 м. Коростень. 2003-2006 - навчання в художній школі м. Коростень. 2006 - студентка ДОТХК, спеціальність: «Де коративно -прикладне мистецтво». 2009 - відзначена за участь у майстер-класі на «Гоголівських вечорницях». 2009 - учасниця обласного фестивалю-ярмарку «Петриківський дивоцвіт». Дипломна робота: розпис мисни-ка «Веселка».

ОСВІТА

У березні-червні цього року Дніпропетровський національний університет інженерів залізничного транспорту (ДНУІЗТ) відсвяткував свій 70-ти річний ювілей.

За роки існування університету на його базі було підготовлено більш як 60 тисяч фахівців для залізничного транспорту, транспортного будівництва, машинобудування та інших галузей. Серед вихованців ДНУІЗТ – керівники міністерств, залізниць, заводів, навчальних, проектних і науково-дослідних установ.

У вересні 1993 року ДНУІЗТ за результатами акредитації надається право здійснення освітньої діяльності за IV рівнем, а у грудні – статус Дніпропетровського державного технічного університету залізничного транспорту.

У 1999 році за результатами рейтингу "Освіта-99" університет увійшов до десятки найкращих технічних і технологічних вищих закладів освіти України, а в 2000 році – до трійки найкращих транспортних вищих навчальних закладів України. У 2001 – нагороджений орденом Міжнародної кадрової академії "За розвиток науки та освіти". У 2002 році закладу надано статус національного та присвоєно ім'я академіка В. Лазаряна.

Сьогодні в структурі університету 10 факультетів, де за 24 спеціальностями навчаються більше 11 000 студентів. ДНУІЗТ має філіал у Львові та навчально-методичний науковий центр в Одесі; 20 філіалів кафедр у Дніпропетровську та за його межами, де майбутні фахівці поглиблюють свої знання, а також 30 центрів на великих залізничних вузлах України, в яких здійснюється підготовка молоді для вступу до університету. В університеті працює центр післядипломної освіти і підвищення кваліфікації та центр дистанційної освіти. Щорічно там підвищують кваліфікацію понад 2000

70 років колією успіхів і здобутків

фахівців. Університет готує офіцерів для державної спеціальної служби Міністерства транспорту та зв'язку України. Після закінчення ДНУІЗТ усі випускники забезпечуються роботою на залізницях України, промислових підприємствах і в наукових установах.

В університеті працює 768 науково-педагогічних працівників, з них 64 доктори наук, професори, 321 – кандидати наук, доценти. Серед професорсько-викладацького складу 75 чоловік є лауреатами державних та іменних премій, мають почесні звання працівників науки, вищої школи та галузей народного господарства.

В університеті діють 17 галузевих науково-дослідних лабораторій, Науково-дослідний інститут рухомого складу, колії та транспортних споруд, дві випробувальні лабораторії, Випробувальний центр, Центр гендерних досліджень, наукова лабораторія українознавства "Світлиця". Щорічно університет виконує понад 250 науково-дослідних робіт. При цьому в останні роки обсяг коштів, що надходять від іноземних замовників складає понад третину, а замовниками НДР є

підприємства, організації та установи практично зі всіх країн СНД та Балтії, Польщі, Китаю, Німеччини, Чехії, Угорщини, Франції, Ірану, Пакистану, Єгипту та Сполучених Штатів Америки. Щорічно науковці університету отримують більше 50 патентів на винаходи, виходять друком понад 10 монографій. В університеті відкрито три спеціалізовані вчені ради з захисту дисертацій на здобуття наукових ступенів доктора та кандидата технічних наук, проводиться навчання у докторантурі й аспірантурі.

Науково-педагогічний колектив ДНУІЗТ здатний вирішувати будь-які освітні та наукові проблеми. Він активно сприяє реформуванню вищої освіти України та її інтеграції в європейську та світову систему освіти. Постійно вдосконалюється навчальний процес, на всіх курсах запроваджено модульно-рейтингову систему контролю та оцінювання знань студентів.

ДНУІЗТ є членом Міжнародної Організації Співробітництва Залізниць, членом Євразійської асоціації університетів та членом Мережі університетів Чорноморського Регіону.

Здійснюються програми постійних обмінів студентами, аспірантами та викладачами університету з провідними університетами Франції, Польщі, Китаю, Німеччини. На базі університету проходять стажування та перепідготовку іноземні фахівці, студенти та аспіранти з країн Європи та Азії.

Університет приймає участь у Європейських програмах TEMPUS і EUREKA. На його базі проводяться численні міжнародні наукові конференції, симпозиуми, семінари з актуальних проблем машинобудування, транспорту, будівельної механіки, економіки та інших галузей.

У листопаді 2008 року університет разом з Укрзалізницею та університетами й державними залізницями Франції, Польщі, Латвії, Казахстану та Киргизії отримали від Європейської комісії грант на реалізацію Спільного європейського проекту «Магістр: Інтегрована робота / Безпека / Сертифікація» в галузі міжнародного залізничного транспорту в Україні та Центральній Азії» (MISCTIF) по програмі TEMPUS.

ДНУІЗТ являє собою комплексне містечко, що знаходиться в одному з кращих районів Дніпропетровська. На його території площею 25 гектарів розміщені навчальні та виробничі корпуси з лабораторіями, обчислювальним центром та бібліотекою, житлові будинки, 6 студентських гуртожитків, їдальня, поліклініка, палац культури, стадіон, басейн та інші установи соціально-побутової сфери – тобто інфраструктура ДНУІЗТ забезпечує необхідні умови життєдіяльності студентів і співробітників університету, соціальні та побутові потреби мешканців містечка. Це також сприяє їх плідній праці й навчанню.

Вітаємо викладачів та студентів із ювілеєм цього чудового закладу та бажаємо нових досягнень та перемог!

Прес-сектор
ГУОН ОДА

ПОЛІТОЛОГИ-МІЖНАРОДНИКИ ДЛЯ ПОТРЕБ РЕГІОНУ

У 2010 р. Дніпропетровський національний університет імені О. Гончара здійснив перший випуск студентів, які отримали повну вищу освіту за спеціальністю "Міжнародні відносини". Прилюдний захист дипломних робіт 14 випускників, які отримують кваліфікацію "політолог-міжнародник, перекладач" відбувся у Палаці студентів ДНУ.

До участі у роботі державної екзаменаційної комісії залучені провідні українські науковці. Голова ДЕК, відомий американіст, доктор політичних наук, професор Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського, заступник директора Лівадійського палацу-музею з наукової роботи, С.В. Юрченко схвалює сучасну тенденцію підготовки фахівців-міжнародників у регіональних класичних університетах:

- Випуск універсальних фахівців з міжнародних відносин зумовлений розширенням взаємодії між країнами на всіх рівнях: державному, комерційному, особистому. Стає інтенсивнішим взаємобмін товарами, ідеями, інформацією. Україна, як держава з унікальним геополітичним положенням, розвиває дружні й партнерські стосунки і на сході, і на захо-

ді, активізує південний вектор геополітики. Тому важливо, що фахівці з міжнародних відносин готувалися у регіонах, вивчали регіональні особливості, потреби місцевих промисловців і бізнесових кіл.

Сергій Васильович завірив журналістів, що державна екзаменаційна комісія буде вибагливою, але доброзичливою до дипломників.

Завідувач кафедри міжнародних відносин ДНУ ім. О.Гончара, доктор політичних наук М.А.Шепелев переко-

наний, що випускники кафедри будуть затребувані на ринку праці саме завдяки орієнтації на соціально-економічні особливості Придніпров'я:

- У сучасному суспільстві монополія столичних університетів на підготовку фахівців-міжнародників не виправдана. Сьогодні важко уявити потужний регіональний класичний університет, яким, безумовно, є ДНУ, без підготовки повного спектру фахівців на потребу регіону. Нашу спеціальність нещодавно було акредитовано за найвищим, IV рівнем акредитації, і сьогодні перші випускники захищатимуть дипломи на здобуття освітньо-кваліфікаційного рівня «спеціаліст». Наші випускники з кваліфікацією «політолог-міжнародник, перекладач» можуть працювати у відділах та управліннях зовнішніх та зовнішньоекономічних зв'язків при органах державної влади і місцевого самоврядування, в інформаційно-аналітичних, бізнесових та консалтингових структурах. Безумовно, вони можуть працювати у закордонних представництвах: як українських в інших країнах, так і міжнародних організацій в Україні та регіоні.

Дипломні роботи, що виносилися на захист, охоплюють широке коло актуальних і важливих питань теорії і практики міжнародних відносин і світової політики. Серед них, зокрема, роботи на такі теми, як «Вплив Лісабонського договору на розвиток процесів європейської інтеграції», «Парламентська дипломатія як складова глобальної системи міжнародних відносин», «Місце та роль Ірану в регіональній системі міжнародних відносин на Середньому Сході», «Сучасна геополітична активність Ватикану в Східній Європі», «Місце та роль Криму в сучасних українсько-турецьких відносинах», «Роль НАТО у врегулюванні ситуації в Афганістані».

Кафедра міжнародних відносин була створена у 2004 р. у рамках реалізації спільного європейського проекту TEMPUS/TACIS. Вона є комплексним навчально-науковим центром, який розробляє питання теорії та історії міжнародних відносин, світової політики, геополітики і глобалістики. Навчальний процес на кафедрі забезпечують 2 доктори наук, 7 кандидатів наук, 3 старших викладачі, 1 викладач, відкрито аспірантуру. Видається науковий журнал "Світова цивілізація і міжнародні відносини".

Інформаційно-аналітичне агентство ДНУ ім.О.Гончара

НАШІ ПЕРЕКЛАДИ

Італо Кальвіно (1923-1985) є класиком сучасної італійської літератури. Західні літературознавці високо поцінують його творчу спадщину, якій присвячують численні дослідницькі проекти, міжнародні конференції, друкують спеціальні випуски періодики. Зокрема, 1996 року в матеріалах міжнародних студій у Сан-Ремо, Італо Кальвіно постає як "a writer for the next millennium". Творчий доробок Італо Кальвіно складається з численних оповідань: "Одного вечора Адам", "Зачарований сад", "Кіт та поліціант", "Ліс на автостраді", "Останнім прилітає крук", "Авангардисти у Ментоні" та романів: "Стежкою павучиних гнізд", трилогії "Наші пращури" ("Роздвоєний віконт", "Барон на дереві", "Неіснуючий вершник"), "Американські уроки". Проте сталося так, що вітчизняним читачам цей майстер італійської художньої прози тривалий час залишався практично невідомим. До вашої уваги переклад одного з оповідань Італо Кальвіно.

Італо КАЛЬВІНО

Острівце мав крутий скелястий берег. Згори його вкривала плямою густо невисока рослинність, призначена виживати поблизу моря. У небі снували чайки. Це був геть маленький острівце поблизу узбережжя, безлюдний та дикий: за півгодини його можна було б обігнути бар-

кою або гумовим човником, як оцей, у якому саме наближались двоє: чоловік спокійно веслував, жінка лежала під сонцем. Підпливши, чоловік дослухався.

- Ти щось почув? - запитала вона.

- Тишу, - мовив чоловік. - Острови мають тишу, яку можна почути.

Справді, всяка тиша сплітається з мережі малих шу-

мів, що її утворюють. Тиша острова відрізняється від тиші спокійного моря довкола, бо її пересотують шелест рослин, крики птаства, шерхотіння крил.

Внизу під скелями води у ці дні стояли тихі, без жодної хвилі, гостро-блакитного кольору, прозорі, пронизані до самого дна сонячним

ПОЕТОВА ПРИГОДА

промінням. У скелях видніли отвори печер, і двоє у човнику спроквола рухалися саме туди, щоб оглянути їх.

Це було Південне узбережжя, ще майже не зачеплене туризмом, а ці двоє купальників були немісцевими. Він був такий собі Узнеллі, доволі відомий поет, вона - Делія А., дуже вродлива жінка.

Делія була палкою прихильницею Півдня, просто-

таки фанатичною; розлігшись у човнику, гомоніла без угаву про все, що бачила, і можливо, навіть трохи всупереч Узнеллі, який, потрапивши сюди вперше, недостатньо, як їй здавалося, поділяв її захоплення.

- Зачекай, - казав Узнеллі, - зачекай.

- Чекай чого? - заперечувала вона. - Чого ти хочеш кращого за це?

Та він, недовірливий до чужих слів та емоцій що зроду, а що й через літературне виховання, схильний дужче до відкриття прихованої краси, аніж до сприйняття незаперечних її виявів, уже відчував нервову напруженість.

Щастям для Узнеллі був невизначений стан, жити, затамовуючи подих. У тому, як любила Делія, він вбачав загрозу власній чистоті, пожадливі взаємини зі світом, проте не хотів нічого приносити у жертву - ні того, що мав, ні щастя, яке йому відкривалося.

Зараз він був насторожі, бо кожен ступінь довершеності, що його досягала натура довкола них, – піднесеність водяної блакиті, попеляста вицвілість прибережної зелені, раптовий зигзаг плаваючої риби саме там, де морська широчінь є найгладшою, – це тільки передувало новому ступеневі, більш високому, і так далі, далі, аж туди, де невидима лінія обрію відкрилася б, немов стулки устриці, являючи раптово іншу планету або нове слово.

Вони запливали до гроту. Він був просторий, подібний до ясно-зеленого озера під високим кам'янистим склепінням. Далі у темряві грот звужувався. Чоловік розвернувшись вправо, човника на місці, замилувавшись мерехтінням світла. Воно ринуло іззовні, через нерівний скелястий отвір, сліпило яскравими кольорами, підсиленими контрастом: вода там променилась, а світло лезами стрибало догори попри м'які тіні, що подовжувались у глибині. Виблизуючи на камінні стін та арки, світло віддавало їм хитацію води.

– Тут розумієш богів, – мовила жінка.

– Гм, – тільки й спромігся Узнеллі. Він був знервований. Його думка, звикла формулювати почуття словами, зараз не могла озватися жодним із них.

Заглибилися у грот. Човник подолав міліну, скелю, що вигнула спину на поверхні води, і тепер плів посеред млявого мерехтіння тіней, що з'являлися та зникали за кожним рухом весла, все решта було густою тінню; час від часу весло чіпляло стіну. Делія, повернута назад, бачила відкриті блакитне око неба, яке безнастанно змінювало свій обрис.

– Краб! Величезний! Там! – закричала, підводячись.

– ...а-а-б! ...а-а-а-м! – озвалася відлуння.

– Луна! – сказала задоволено і заходила гукати до цього темного склепіння слова, прохання та поетичні рядки.

– І ти! Гукни й ти! Загадай бажання! – мовила до Узнеллі.

– О-о-о... – озвався Узнеллі. – Е-і-і-і... Луна-а-а...

Човник раз по раз чіплявся за стіни. Темрява густішала.

– Мені лячно. Хтозна які там звірі водяться!

– Ще трохи далі.

Узнеллі раптом усвідомив, що лине до темряви, мовби риба з морської безодні, яка втікає од світлич вод.

– Я боюся, вертаймося, – наполягала жінка.

Проте йому смак страху був невідомий. Він завеслував назад, туди, де грот шир-

шав, а море набувало кольору кобальту.

– Тут є спрути? – запитала Делія.

– Їх було б видно. Вода прозора.

– Тоді я попливу.

Вона ковзнула вниз і пустилася човника, попливла цим підземним озером; тіло її тепер здавалося то білим, немов це світло скинуло з нього всі кольори, то блакитним від кольору водяного екрану.

Узнеллі полишив весла. Сидів, затамувавши подих. Для нього бути закоханим у Делію – це був стан, подібний до перебування у цьому гроті: бути поза світом слів. Зрештою, в усій його поезії не було жодного вірша про кохання, ані єдиного.

– Пристань до берега, – мовила Делія. Пливучи, вона зняла з себе те, що прикривало її груди, кинула на борт човника.

– Зараз. – Стягнула ще й той шмат тканини, який вкривав її стегна, і подала його Узнеллі.

Тепер була голою. Шкіра, біліша на грудях та на стегнах, майже не вирізнялася, бо вся вона променилась ясною голубінню медузи. Вона плівла на боці: рухи ліниві, поверхні води ледь сягала то голова (обличчя рішуче з іронічним виразом, мов у статуї), то виднівся вигин спини і м'яка лінія закинutoї руки. Друга рука грайливими рухами то затуляла, то відтуляла високе плече. Ноги ледь ворухнули воду, підтримуючи плавкий живіт, де пуп нагадував легкий відбиток на піску або серединку морської зірки. Сонячне проміння відбивалось у воді і поймає її, то одягаючи, то оголюючи тіло.

Від плавання вона перейшла до танцювальних рухів, випірнувши до половини з води; усміхаючись йому, простягала руки у плинному обертанні плечей та зап'ясть, або, розігнувши коліно, викидала з води ногу, наче то скидалася невелика риба.

Узнеллі сидів у човнику, витріщивши очі. Він розумів те, що життя зараз дає йому щось таке, що не всім дано бачити на власні очі, немов сліпуче сонячне серце. І у серці цього сонця стояла тиша. Все те, що там відбувалося у цю мить, не могло бути нічим іншим, як дарунком.

Зараз Делія плівла на спині туди, де сонце, до виходу з гроту. Рухалася, легко гребучи руками, і води над нею мінилися дедалі яснішими відтінками блакиті.

– Агов, одягнися! Сюди плывуть човни!

Делія була вже між скель просто неба. Вона пірнула під воду, простягла руку, Узнеллі подав їй ту дрібну вдяганку,

вона вбралась у воді й піднялася на човник.

Човни, які наближалися, були рибальськими.

Узнеллі впізнав декого з бурлак, які ходили з рибальками, вони проводили риболовний сезон на цьому пляжі, спали просто на скелях. Він поплив їм назустріч. Молодий чоловік на веслах, скривлений від зубного болю, примружені очі, насунутий білий моряцький беретик, гріб ривками, ніби кожен гребок зменшував біль: батько п'яти дітей; розчарований в житті. Старший сидів на кормі; мексиканський солом'яний бриль увінчував ореолом його худющу постать геть у лахмітті, круглі очі витріщені, колись, мабуть, через хвалькові пишання, тепер через витворність п'яниці, відкритий рот під вислими ще чорними вусами; він чистив нозем наловлені кефалі.

– Як порибалили? – гукнула Делія.

– Та є трохи, – відповів той. – Річний улов.

Делія любила розмовляти з місцевими. Узнеллі – ні. ("Як я перед ними, – казав він, – то совість не на місці"). Знизував плечима і зупинявся.

Тепер вони були обіч човна, де зблякла фарба ряботіла тріщинами і облущувалась, а весло, прив'язане шматком мотузки до вставної уключини, рипіло з кожним рухом об стертий край дерев'яного борту. Якорець іржавий, на чотири лапки, закинаний під вузький стілик чи лавку в одну із плетених верш, яка щетинилася червонястими водоростями, висхлими хтозна відколи, а зверху пляма пофарбованих корковими поплавцями; сяяла колючою лускою – то ясно-сірою, то темно-синьою – риба, що помирала: зябра ще ворухнулися, та під ними вже з'явився червоний трикутник крові.

Узнеллі досі мовчав, та цей світ людських злиднів був протилежністю тому, що йому відкрилося трохи раніше – краса природи, – і якщо там жодне слово не йшло йому на думку, то тут слова товпилися й тиснули на його розум, слова, щоб описати кожну бородавку, кожну волосину на неголеному худому обличчі старого рибалки, кожне вічко луски на сріблястій кефалі.

Інший човен уже був витягнутий з води, перекинаний догори дном і поставлений на козлі; у затінку видно було босі ступні сплячих чоловіків, які рибалили вночі; поряд жінка, одягнена в усе чорне, без обличчя, ставила сковороду на багаття з водоростей, від якого тяглася довга стрічка диму. Берег у цій бухті був кам'янистий, сірий; подекуди

його цяткували злинялими барвами фартушки дітей, які там бавилися; малюків доглядали старші сестри, верескливі та дратівливі. Більші та жвавіші вдягнені лише в коротенькі штаниці, перешиті із зужитих штанів дорослих, бігали сюди-туди поміж скелями та водою. Трохи далі стелилася смуга піщаного пляжу, білого та безлюдного, який збоку губився в рідких очеретах та неораних перелогах.

Якийсь юнак, вбраний по-святковому у все – аж до капелюха – чорне, з вузликом на палиці через плече ішов понад морем цим пляжем, полишаючи на піску сліди підбитих цвяхами черевиків; безумовно, це був селянин, або пастор з віддаленого села, що вийшов до берега у якийсь базарних справах: шукав дороги морем під приємним бризом. Залізниця вказалася дротами, земляним насипом, стовпами, дощатим парканом; потім вона зникла у тунелі, далі з'являлася знову, знову зникла, знову виходила назовні, немов нерівно просторчене полотно. Під чорно-білими стовпцями автошляху росли низенькі оливи; трохи вище гори були майже голими: хіба пасовисько та кущі, а так саме каміння. Село, втоплене у цю ущелину між верховинами, тяглося просто вгору, одна хата позверх другої, розділене вулицею, що йшла сходами, брукованою з різчаком посередині, щоб стікали струмком випорожнення мулів, а на порогах усіх тих хат сиділи численні жінки, старі або підстаркуваті, а на дувалах сиділо вервечкою чимало чоловіків, старих і молодих, всі у білих сорочках, а посеред вулиці, мощеної сходами, бавилися долі діти, а якийсь хлопчик, трохи старший, розкинувшись упоперек вулиці, спав, щокою на хіднику, бо тут ставало прохолодніше ніж у хаті, і менше смороду, найпаче ж мух, що сідали й літали хмарами, і на кожній стіні, і на кожній газетній обгортці навколо витяжки з каміну нескінченна кількість мушиних слідів, а Узнеллі спадали на думку слова та слова, переплетені одне з одним, без інтервалів між рядками, аж доки поступово не перестали розрізнятися, утворилися цілковита плутанина, з якої зникли найменші білі вічка літер, лишилась одна чорнота, суцільна чорнота – чорнота непроникна, безнадійна, немов завивання.

Переклад
з італійської
ВЛАДИСЛАВА
КЛИМОВИЧА.

Володимир
БІЛІНСЬКИЙ
(Продовження. Початок
в попередніх номерах)

КРАЇНА МОКСЕЛЬ-МОСКОВІЯ

НАШ ПЕРЕДРУКИ

10

За своїми далекосяжними наслідками рік 1552-й став для Московії воістину переломним. Саме із завоювання Волзької Булгарії Московський князь Іван IV чітко усвідомив усі переваги свого нового статусу-кримського сателіта.

Ми не повинні забувати, що підкорення Казані й Астрахані Московія здійснила за згодою Кримської Орди. Визнавши себе молодшими братами роду Гіреїв, московські князі не просто визнали кримських ханів своїми царями, але одночасно отримали підтримку та заступництво царюючих Гіреїв, а також певні права й обов'язки зі "збирання землі золотоординської" в нову єдину державу на чолі зі спадкоємцями роду Чингісидів — Гіреями.

Хоча Іван IV із 1547 року почав величати себе царем, це спершу ніяк не змінило його статус залежності від кримських ханів.

У московських церквах і після приходу Івана IV до влади продовжували молитися за єдиного царя — великого кримського хана. На другому місці почали згадувати свого Івана.

Хан Гірей навіть заохочував і вітав воєнні дії Івана IV, бо перед родом Гіреїв стояло найперше завдання — зібрати воєдино володіння великої Золотої Орди. Московський князь, із дозволу Криму, цим і займався.

Після розгрому Великої Орди кримським ханом 1502 року, саме Гірей, як переможці та спадкоємці Чингісидів, стали царями в новій Орді. Московія з цим погодилася. А дід Івана Грозного — Іван III, на знак згоди з передачею титулу царя кримським Гіреям і свого васального статусу перед кримським ханом, присягнув на Біблію на вірність нової династії царів. Це далеко не бездоказові твердження. Згадаймо: Московія платила данину Кримському ханству як своєму Суверенові й Господареві до 1700 року.

Послухаймо історика:

"Але турки були страшенно виснажені (до 1700 року — безперервними війнами. - В.Б.) і уклали мир, поступилися Росії Азовом із різними старими й новими, уже побудованими Петром містечками; а кримський хан

повинен був відмовитися від данини, яку дотепер платила йому Росія (!! — В.Б.) під благовидною назвою поминків або подарунків" [7, с. 502-503].

Така "велич" і "царювання" Московії наприкінці XVI століття: платили данину Криму, як і Золотий Орді, за князя, і за так званого царя. Але російські імперські історики затято брехали, замовчуючи залежність Москви від Кримського ханства, аби приховати приниження, адже це відверто спростовує сам факт незалежного існування Московії як царства в XVI столітті.

Однак, будучи васалом Криму, Московія мала і вигоду. Кримські хани надавали Московії постійну військову та політичну підтримку в так званій Лівонській війні. Саме в результаті підтримки Криму війська Івана Грозного на початку війни здобували одну перемогу за другою.

1561 року Московія отримала грамоту Константинопольського патріарха, де Івана IV визнали прямим спадкоємцем візантійських імператорів. Чи ця грамота стала твором московських церковних владик, чи її за гроші склали в Константинополі без відомо Всесвітнього Священного Собору — не так і важливо. Сам факт зазіхання Івана IV на спадщину древнього титулу Візантійського Кесаря зафіксований 1561 роком.

Ясна річ, невдовзі про це зазіхання московського князя донесли кримському ханові, який цілком обґрунтовано вважав Івана IV своїм підданим. І цілком зрозуміло, що хан Гірей негайно зажадав від Івана IV відповіді.

Зверніть увагу: з 1473 року, коли Іван III на Біблію присягнув кримським Гіреям, до 1563 року між Кримською Ордою й Московією не існувало серйозних розбіжностей. Я вже згадував, що кримський хан навіть бровою не повів, коли Іван Грозний у 1552 році поневолив Казанське, а пізніше, 1554 року, — Астраханське ханство.

Але з 1563 року взаємини між Московією й Кримським ханством почали різко змінюватися. А в 1570 році турецький Султан навіть зажадав входження Московії до складу Османської імперії.

Послухаймо:

"Із 1563 по 1570 р. Іван марно намагався відвернути татарське нашествя... Без-

успішно послі його Нагой і Ржевський являлися до хана з миролюбними промовами та чудовими подарунками... Але султан зажадав повернення Казані й Астрахані та визнання Московською державою свого підданства Порті" [4, с. 224].

Хитрість Івана IV не допомогла. Хан Гірей, за підтримки турецького султана, вирішив провчити клятвопорушника, який зазіхнув на титул царя. І 1571 року війська кримського хана пішли на Московію. Московські князі, як завжди, зустрічали війська татар на рубежах своїх володінь, тобто на рубежах Оки. Однак кримський хан обійшов московські війська, що стояли на Оці, й рушив форсованим маршем прямо до Москви.

Російські штатні "письменники історії" постійно перекопували читачів у тому, що ці "дикі татарські варвари" приходили в Московію, щоб учиняти грабежі й розбої. Вони уникали давати пояснення татарським навалам. Такими нехитрими, але відверто нечесними методами знімалася відповідальність із московських князів за розбій, який чинився з їхньої вини. В цьому випадку кримський хан прийшов покарати васала-данника за звичайну непокору.

Послухаймо, як про подію розповів читачам М.М. Казанін:

"Хан, озброївши всіх своїх Улусників, тисяч сто або більше, напроход швидко вступив у південні межі Росії (звичайна неправда! — 1571 року Росії не існувало. Була лише Московія. — В.Б.)... Хан... наблизився до Серпухова, де був сам Іоанн із Опричниною. Необхідна була рішучість, великодушність; Цар втік! в Коломну, звідти в Слободу, минаючи нещасну Москву; зі Слободи до Ярославля, щоб рятуватися від ворога... Але Воеводи Царські з берегів Оки, не відпочиваючи, встигли для захисту... зайняли передмістя Московські... Наступного дня, Травня 24, на свято Вознесіння, Хан підступив до Москви — і сталося те, чого слід було очікувати: він велів запалити передмістя. Ранок був тихий, ясний. Росіяни (московіти. — В.Б.) мужньо готувалися до битви, але побачили, що вони оточені вогнем; дерев'яні доми й хатини спалахнули в десятки різних місцях. Небо захмарилося димом; здійнявся вихор, і за

кілька хвилин вогненне, бурхливе море розлилося перед містом з жажливим шумом і ревом. Ніяка сила людська не могла зупинити руйнування; ніхто не думав гасити; народ, воїни в нестямі шукали порятунку і гинули під руїнами палаючих будинків або в тісноті давили один одного, прагнучи в місто, у Китай, але, звідусюди гнали полум'ям, кидалися в ріку й тонули... Хан, заскочений цим пеклом, відійшов до села Коломенського. О третій годині не стало Москви; ні посадив, ні Китай-города; вцілів лише Кремль, де в церкві Успіння Богородиці сидів Митрополит Кирило зі святиною і з казною (!! — В.Б.); Арбатський улюблений палац Іоаннів був зруйнований. Загинуло безліч людей, більше ста двадцяти тисяч воїнів і громадян, крім жінок, дітей і жителів сільських, які тікали в Москву від ворога; а всіх близько восьмисот тисяч. Головний Воевода, Князь Бельський, задихнувшись в лоху на своєму дворі... Давлет-Гірей... приїв у Тавриду понад сто тисяч бранців...

(Тільки. — В.Б.) 15 червня він (Іван IV. — В.Б.) наблизився до Москви і зупинився в Братовщині, де представили йому двох гінців від Давлет-Гірея, який, виходячи з Росії (Московії. — В.Б.) як величний переможець, бажав із ним (Іваном IV. — В.Б.) щиро порозумітися... На питання Іоаннове про здоров'я брата його, Давлет-Гірея, чиновник Ханський відповів: "Так мовить тобі Цар наш: ... Я скрізь шукав тебе, в Серпухові і в самій Москві; хотів вінци за голови твоєї: але ти втік із Серпухова, втік із Москви — і смієш нахвалитися своєю Царською величчю, не маючи ні мужності, ні сорому! знову приїду до тебе, ... якщо не вчиниш того, чого вимагаю, і не даси мені клятвенної грамоти за себе, за дітей і онуків своїх". Як же вчинив Іоанн?.. Бив чолом Ханові" [1, том IX, с. 97-99].

Як би не намагався М.М. Казанін у надмірній багатослівності втопити суть подій, факт залишається фактом: Іван Грозний все-таки бив чолом ханові Давлет-Гірею; як видно, дав так звану "клятвенну грамоту за себе, за дітей і за онуків своїх", як давали подібні клятви всі його предки. Хоча "письменник історії" це й замовчує. Так рід московських Рюриковичів до останнього свого коліна залишався васалом у ханів Орди.

Як завжди, звертає на себе увагу боягузтво московських князів, які втікають у лісові нетрі від ханів Орди. Погляньте, яку видатну когорту московських князів-боягузів дав рід Рюриковичів Московії: тут і сини Олександра Невського, і Дмитрій Донський, і Іван III, і Іван Грозний, і всі інші, котрих згадувати не хочеться.

Однак необхідно повернутися до часів правління Івана IV.

Всі російські історики або скоромовкою, або з гумором оповідають про складання Іваном IV 1574 року титулу царя. Великороси-державники поблажливо доводять нам, що трапився чи то жарт, чи звичайне непорозуміння, і на цьому твердженні закінчують серйозний аналіз неординарної події. Лишень дивуєшся, читаючи безліч сторінок, які оспівують "сходження" Івана IV в 17-літньому віці на "царський престол", і побачивши відтак цілковите забуття його зречення від "царського звання" у дозрілих роках - 44 роки.

Читачі в жодного російського історика не знайдуть аналізу взаємозалежності цього вчинку Івана Грозного з ходом історичних подій тих часів. Начебто зречення від царського титулу відбулося без будь-небудь причин. Але сталося те, що й мусило статися: самозванцеві закономірно повеліли зняти не належну йому "шапку Мономаха".

Події сімдесятих років XVI століття склалися для Московії і її князів дуже непросто. Довідавшись про бажання Івана IV вийти з підданства Кримського ханства, Гіреї завдали Московії 1571 року потужного удару з півдня. В результаті кримського удару Московія втратила близько мільйона людей убитими й полоненими.

Не забуваймо: і сам Іван Грозний на той час власним розбоям і вакханалією погубив не менше мільйона людських життів. Страшне спустошення на Московську та Новгородську землі принесла 1566 року чума, або, як її називали в ті часи, — язва.

На півночі Московія надовго загрузла в так званий Лівонський війні. Війна пожирала все нові й нові, і без того убогі, матеріальні й людські ресурси.

Втрапи Московії за час правління Івана IV, до середини сімдесятих років XVI століття, становили майже половину населення. Ресурсів для ведення загарбницьких воєн ставало все менше й

менше. Іван Грозний все-таки знайшов вихід, як поповнити власну скарбницю матеріальними ресурсами, гіршими та "гарматним м'ясом". Він у 1580 році примусив російську церкву прийняти грамоту про вилучення з її володінь частини земель, майна, сіл і приписаних до них селян-рабів та передачі їх під владу "московського государя".

Церковні владика поставилися з розумінням до бандитської нужди московського князя. Однак навіть у такій ситуації Московія не могла дозволити собі вести війну на півдні й на півночі. Перед нею, після навали на Москву кримського хана, постало стратегічне питання: де продовжувати війну — на півдні чи на півночі? З ким об'єднатися: чи, як діди й прадіди, об'єднатися з ханською Ордою, чи — з європейськими країнами проти Орди?

Креване трьохсотп'ятдесятилітнє "родичання" з Ордою, московський ординський інстинкт повеліли схилити шию перед спадкоємцями роду Чингісидів. Тобто, було ухвалене рішення й далі родичатися з Кримським ханством.

Слід пам'ятати: Кримське ханство могло підтримати Московію в Лівонській війні та забезпечити її південні й південно-західні кордони лише за однієї умови: Москва і її князь повинні були залишитися васально залежними, отже, підданими роду кримських Гіреїв. Цю умову васальної залежності було прийнято.

Не слід забувати, що хан Давлет-Гірей пообіцяв, у разі відмови Івана IV прийняти його умови, знову з'явитися з військами в Московію. Другого такого удару Московія просто б не витримала. Татари могли її спустошити аж до Новгорода.

Ось цей зв'язок подій російські "письменники історії" не просто свідомо упустили при викладі, вони ці події спотворили й заплутали до невпізнанності. І публічну відмову 1574 року Івана Грозного від титулу царя подали читачеві за оригінальний жарт.

Отже, в 1574 році, через три роки після походу хана Давлет-Гірея на Москву, саме того року, коли можна було очікувати повторного удару, Іван IV привселюдно склав із себе титул царя-спадкоємця візантійського. Касимовський хан, татарин Саїн-Булат, або в хрещенні — Семен Бекбулатович, був посаджений на московський царський престол. Саїн-Булат прийняв царський титул за всіма на-

лежними канонами: в церкві, в присутності церковних владик, після складання титулу царя з Івана IV.

Ця подія була не жартом, не дурнуватю примхою Івана Грозного і церковних владик Московії. Цей вчинок московської влади був вимушений і цілком усвідомлений. Відтоді Іван Грозний позбувся свого фальшивого титулу та іменувався, як і його предки, московським князем. Актом зречення Іван Грозний і московські ієрархи продемонстрували кримським Гіреям і Османській Порті, що Іван IV не претендує на першість в роду Чингісидів, адже і Саїн-Булат походить із царського роду; що це титул виключно внутрішній, бо Саїн-Булат і раніше іменувався царем казанським. Демонстративно наголошувалося: коли Казань увійшла до складу Московії, то й титул царя зберігся за касимовським ханом. Лише замість казанського він став величатися московським. А Іван Грозний, якщо ви не бажаєте, — залишиться зі своїм отчим титулом московського князя.

Одразу ж після зречення Івана IV від царського титулу було споряджене велике, з багатьма дарами, посольство в Крим, щоб доповісти Гіреям про ці події, все пояснити й покаятися в непорозумінні, що виникло раніше. Мовляв, Іван IV ніколи не думав заперечувати вашу царську першість у династичному роді Чингісидів.

Ось як Іван IV навчав свого посла, відправляючи до хана, через три роки після зречення (навіть через три роки продовжував виправдуватися): "... поводитися сумирно, уникати слів гострих, і якщо Хан або Сельможі його згадують про часи Калити та Царя Узбека, то не виказувати гніву, але відповідати тихо: не знаю старовини; відає її Бог і ви, Государи!" [1, том IX, с. 149].

Передостанній представник московського роду Рюриковичів чітко усвідомлював свій давній залежний родинний зв'язок з великими Чингісидами. Давня родинна залежність від Чингісидів і поховала домагання Івана IV на царський титул Візантії. Гіреї поставили Івана IV у той династичний ряд і на те місце, яке йому по праву належало. Це значно пізніше російська правляча еліта вигадала інше, намагаючись подати облуду за правду.

1577 року помер войовничий кримський хан Давлет-Гірей. На ханський престол вступив його син — Магмет-Гірей, який вчергове, як і його

предки, прийняв Івана IV і всю Московію у васальне підпорядкування Орді.

"Іоанн спішно відправив до нього (хана Магмет-Гірея. — В.Б.) знатного сановника, Князя Мосальського, з вітанням, з багатими дарами (даниною! — В.Б.), яких доти не знала Таврида, і з наказом доволі поблажливим: "Бити чолом Ханові; обіцяти дари (данину! — В.Б.) щорічні... поводитися сумирно..." Так прагнув Іоанн знайти сподвижника в новому ханові..." [1, том IX, с. 149].

І знайшов "сподвижника": Московія зробила вибір на користь війни на півночі. Разом із ханськими військами Іван Грозний розгорнув нові воєнні дії в так званий Лівонії.

Нагадаю: Лівонський Орден припинив своє існування 1561 року. Його землі були розділені між Швецією, великим князівством Литовським і Данією. Звісно, Московія вела війни не з міфічним Лівонським Орденем, а з Польщею, Швецією і Великим князівством Литовським.

Уже 1577 року татарські війська надавали допомогу московським у Лівонській війні. Ясна річ, російські історики цю допомогу замовчують. Недомовки і відверта брехня є звичайним і природним в російській імперській історії. Війська татар почали ходити на північ разом із військами московитів, а до московитів — із військами ростово-суздальських князів, починаючи з походів на Новгород Олександра Невського, який проторував туди шлях разом із кіннотою Золотої Орди, що супроводжувала татаро-монгольських чисельників. Так що Іван Грозний ці речі лише успадкував від своїх княжих предків, нічого не придумавши нового.

Послухаймо М.М. Карамзіна:

"Нарешті вони виступили, давши час приготуватися ворогу, а Литовцям з'єднатися зі Шведами, осадили Венден і за кілька днів (21 жовтня) (1577 року. - В.Б.) побачили ворога за собою (тобто, в тилу. - В.Б.)... Довго билися, мужньо; але зла кіннота Татарська у вирішальну мить зрадила нашу піхоту і втекла. Росіяни (московіти. - В.Б.) не встояли, змішалися, відступили до укріплень... але перший вождь Московський, Голіцин, Окольнічий Федір Шереметьєв, Князь Андрій Паліцький, разом із Дяком Щелкаловим... у бездумному страху вже скакали на прудких конях до Дерпту, покинувши військо вночі нажахане, наслідком чого стала загальна втеча..."

Здобиччю переможців були 17 гармат, весь обоз і чимало коней Татарських..." [1, том IX, с. 152-153].

У кожній невдачі у війні російські історики винували так званого "дядька": чи ворога, що зненацька напав на "славних наших воїнів", чи союзників, які не встояли в бою, чи ще когось або щось. Московіт ніколи не був винен у поразці. Такий парадокс "байка-рів російської історії".

Незважаючи на татарську військову допомогу, починаючи з 1577 року, московські успіхи в Лівонській війні припинилися.

В 1576 році на престол Польщі був обраний видатний полководець угорець Стефан Баторій. Впродовж п'яти років, тобто до кінця 1581 року, він повністю вигнав московітів із балтійських земель і взяв в облогу стародавнє місто Псков.

Слід пам'ятати, що до 1581 року слов'янський етнос Пскова був повністю знищений; поодинокі псковитян, які вижили, вилунали й переселили в далекі московські (фініські) уділи. Так що цього разу протистояв військам Стефана Баторія прийшлий московський люд, оселений в слов'янській обителі московськими князями Василем III та Іваном IV.

Цікавий національний склад військ Івана Грозного і Стефана Баторія, які брали участь у Лівонській війні. Він зайвий раз засвідчив, що до кінця XVI століття Московія не була слов'янською обителлю, а була заселена переважно фінно-татарським етносом. Це був початок періоду, коли, за твердженнями російських істориків, формувався "великоросійський" народ як такий.

Прочитуємо все того ж М.М. Карамзіна:

"... Іоанн... на спільній раді Бояр і Духовенства оголосив, що настав час великого кровопролиття; що він... іде... на землю Німецьку і Литовську; повів усі полки на захід; ... крім Росіян (Московітів. - В.Б.), Князі Черкеські, Шевкальські, Мордовські, Ногайські, Царевичі й Мурзи древньої Золотої Орди, Казанський, Астраханський день і ніч ішли до Ільменю й Пейпусу" [1, том IX, с. 155-156].

Таким був склад московських військ 1577 року. Кожен із князів і мурз древніх татаро-монгольських родів, що осіли в Московії, вів військові з'єднання й дружини. Слід також пам'ятати, що в довгому переліку Іванових військ відсутні багато інших татарських назв, наприклад, не згадані війська касимовських

і тульських татар, які дислокувалися неподалік від Москви. Звертаю увагу читачів на ще два істотних моменти, відображених в цій цитаті.

Перше: як бачимо, у військових радах московітів завжди брали участь ієрархи Російської православної церкви, благословляючи й заохочуючи військові завоювання, пролиття крові, грабунки чужого майна й жорстокий розбій. Читачі не знайдуть у М.М. Карамзіна фактів осуду російською церквою розбійних захоплень чужих земель і чужого майна. Навпаки, церква завжди вимагала свою частку із захопленого чужого добра й чужих земель. Російська православна церква до початку XVII століття була єдиною в Європі, яка у своїх володіннях мала рабів-кріпаків. Із цього кожному має бути зрозумілий рівень культури і християнської моралі в цій церкві в ті часи.

І друге: в часи Івана Грозного й пізніше московіти виразно уявляли собі, що на берегах Балтійського моря нема "землі російської". Іван IV оголосив "час великого кровопролиття" в "землі Німецькій та Литовській".

А ось національний склад військ Баторія:

"Військо Стефаново... складалося з... Німців, Угорців, Ляхів, стародавніх Слов'ян Галицьких, Волинських, Дніпровських, Кривських і корінних Литовців; Баторій... оголосив, що піднімає меч на Царя Московського, а не на мирних жителів (Балтії й Московії. - В.Б.)..." [1, том IX, с. 157].

Навіть М.М. Карамзін змушений був визнати, що до кінця XVI століття слов'яни від Новгороду і Пскова до Дністра і Дніпра виразно означили свою антимосковську політику, адже бачили в Московії жорстокого ординського спадкоємця.

Нагадаю читачам: всі європейські країни не визнавали за московським князем його царського титулу. Вони знали фактичний родовід московських князів і відверто звинувачували московітів в елементарній брехні та недостойних вигадках.

В XVI столітті у великому Литовському князівстві, в Україні, ще жили князі старшої династії Рюриковичів, які стояли в династичному ряду значно вище від московських Рюриковичів. До одного з цих родів належала династія князів Острозьких, які, до речі, доблесно боролися проти Московії. Ми про це ще поговоримо.

Послухаймо російських істориків:

"Стефан писав (із Вільна 26 червня), що наша... (московська. — В.Б.)... грамота є підроблена; що Бояри Московські обманом включили в неї статтю про Лівонію; що Іоанн, кажучи про мир, воює цю землю Королівську та видавав байку про своє походження від Кесарів Римських; що Росія (Московія. — В.Б.) беззаконно відняла в Литви і Новгород, і Сіверські області, й Смоленськ, і Полоцьк" [1, том IX, с. 157].

А далі:

"Похваляєшся своєю спадкоємною Державою, — писав Стефан: — не заздрю тобі, бо думаю, що краще достоїнством надбати корону, ніж народитися на троні від Глинської, дочки Сигізмундого зрадника (нагадування про матір Івана Грозного, яка втекла з Литви. — В.Б.)... Засуджуєш моє віроломство оманливе, ти, автор підроблених угод, зміст яких змінений обманом і таємним додатком слів, бажаних єдино твоєму божевільному властолюбству!" [1, том IX, с. 171].

"Баторій не хотів далі говорити з нашими (московськими. — В.Б.) Послами, вигнав їх зі свого... стану і з насмішкою прислав Іоаннові видані в Німеччині (уже в ті часи! — В.Б.) Латинською мовою книги про Російських (Московських. — В.Б.) Князів і власне його царювання на доказ того, що древні Государи (Князі. — В.Б.) Московські були не Августові родичі, а даники Ханів Перекопських" [1, том IX, с. 171].

Стефан Баторій нагадав Івану Грозному, що його дід Іван III, як і всі його предки, "злизували кобиляче молоко з грив татарських коней" [4, с. 340].

Баторій у своїх листах говорив правду, яка вельми не подобалася російській правлячій еліті, що намагалася брехнею й підтасуваннями приховити візантійську спадщину. Однак ні Європа, ні Кримська Орда брехливого домагання Московії не сприйняли. А як хотілося "російським державникам" царської величчю вже з часів Івана Грозного! Та "величчя" виявилася лише мильною бульбю.

Васальна повинність Московії та Івана IV перед Кримською Ордою і родом Гріїв підтверджена не лише Європою, але й російськими дже-релами. Зокрема, істину повідав професор Московського університету С.М. Соловйов, коли писав про мир, укладений з Туреччиною 1700 року. Про що ми згадували.

Російські історики склали історію імперії дуже хитро: лише пишучи про перемоги

та досягнення, вони мимохіть згадували про колишні приниження. Коли ж викладали матеріал про сам період приниження і ганьби, тоді у відвертому словоблудстві ховали навіть очевидну істину. Це найважливіше правило "писання" й "викладу" російської імперської історії було вироблене в катеринівський час, поставлене під царський нагляд та цензуру і дотримувалося до горбачовських часів імперії, тобто до 1980-х років.

Згадаймо: саме указом від 4 грудня 1783 року Катерина II повеліла "створити комісію під керівництвом і наглядом графа А.П. Шувалова для складання записок про древню історію, переважно Росії". Мова йшла саме про твір російської імперської історії, для чого й "склалися записки", зведені в так звані "літописні зводи". Останнє слово при "складанні записок" залишалося за імператрицею. Ось в такий спосіб "створили" історію держави Російської, не зберігши ні єдиного оригіналу стародавніх літописів.

До речі, щоб довести цю істину, потрібно лише зробити незалежну експертизу паперу та чорнила так званих "літописних зводів" і впевнитися в часі "їхнього народження". Але повернімося в часи далекі.

Отже, до 1582 року Польща, Литва й Швеція, кожна зі свого боку, відвоювали у Московії раніше захоплені нею землі в так званій Лівонській війні.

Стефан Баторій, очоливши війська Польщі та Велико-го князівства Литовського, завдав Московії удару в зовсім несподіваному місці. Його війська обложили і взяли штурмом Полоцьк. А потім один за одним впали: Великі Луки, Невель, Озеріще, Заволоччя, Холм, Стара Руса, Острів, замок Шмильтен і, як писав М.М. Карамзін, "Баторій розорив дерптську область аж до московських кордонів".

Військам Баторія відкрився прямий шлях як на Псков, так і на Москву. 1581 року його війська осадили Псков і тримали його в облозі до січня 1582 року, тобто до укладання миру. Новгород був зруйнований самим Іваном IV 1570 року і лежав у руїнах. Одночасно з військами Баторія шведи завдали удару через Карелію, відвоювавши в московітів раніше захоплені: "Лоде, Фіккель, Леаль, Габзаль... саму Нарву... пізніше — Івангород, Яму, Копор'я, Віттенштейн".

35 РОКІВ ДІЯЛЬНОСТІ ФУНДАЦІЇ

Фундацію ім. Івана Багряного створено в кінці травня 1975 року в Торонто, в Канаді, на з'їзді УРДП. Першим головою Фундації вибрано Галину Воскобойник, яка очолювала її в роках від 1975 до 1982. Завдяки настирливій її праці Фундація була відповідно оформлена як неприбуткова корпорація, яка в скорому часі почала виявляти свою видавничу та допомогову діяльність.

В 1982 року головою Фундації став Анатолій Лисий, який найдовше її очолював, а саме в роках 1982-2000 та 2004-2008. В 2000 році головою Фундації обрано публіциста, громадсько-політичного діяча, та гумориста Олександра Скопа (Олеса Шпильку). У вересні 2003 року після несподіваної смерті О. Скопа Фундацію очолила знову на короткий час Галина Воскобойник, а з грудня 2008 року разом з вибором нової управи Фундації вибрано головою Галину Воскобойник.

За роки Незалежності України з каси Фундації видано понад півтора мільйони доларів на фінансову допомогу та підтримку в Україні газетам, журналам, науковим установам, організаціям, сиротам, школам, музеям та на видання понад сотні книг на тему голоду 1933 року, розкуркулювання, русифікації та заслання на Соловки та Сибір української інтелігенції, цвіт української нації.

Коштом Фундації було вислано на розповсюдження Україною тисячі книг та журналів бібліотекам, школам та вищим навчальним установам. Члени управи Фундації виконували й далі виконують свої обов'язки на громадських засадах. Ніхто з них не отримує жодної плати.

В цій році в Україні вийшов друком 2-ий том Василя Гришча «Карби часу», двотомна індексація газети «Українські вісті», яку приготував Сергій Козак, під назвою «Українські вісті в Європі й Америці». Вступне слово до цього біографічного показника для установ, де зберігаються річники газети, написав Іван Дзюба, назвавши його «Енциклопедія українського опору». В скорому часі вийде друком книга статей Михайла Воскобойника - одного з відомих основників Фундації.

З нагоди 35-ої річниці Фундації в Чикаго відбудеться імпреза-зустріч членів управи Фундації та членів, жертводавців та прихильників Фундації в неділю 29 серпня 2010 року о 5-й годині вечора в Українському Національному Музею при 2249 West Superior Street.

Рівночасно пригадується членом Фундації, які платять 25 доларів США річно, які ще не прислали своїх внесків, прислати їх на адресу Бюлетеня Фундації.

Власн. інформ.

Життєва мудрість Івана Багряного

■ Я хочу бути тільки людиною...
■ Що і як формує людину? Які чинники формували й формують молодь взагалі, а молодь Великої України зокрема? Бо прийнято твердити, що її формували й формує більшовизм.

Кажуть, що людину формує виховання. Коли б так було, то тоді б усі закиди щодо нашої молоді були б дійсно вірні. Але так не є.

Формує людину життя в цілому своєму комплексі. Самим офіційним вихованням справа далеко не вичерпується. Життя всеціло формує остаточно і переформовує її психіку, світогляд, розумовий діапазон, політичний багаж, волю, етику і потім включає її в чин, даючи їй ідею. Та й ще цим справа не вичерпується - вона росте і трансформується в життєвий процесі безперервно, людина, цебто згідно - молодь. Сформувались і діставши ідею, вона виступає вже як активнотворчий чи деструктивний чинник по відношенню до того життя, поклавши в основу свого чину ідею. Не ту, штучно щеплену "ідею", що її насильно щеплять вчителі в лапках і без лапок, - а ту, що зростається органічно від близького зудару з дійсністю та з цілою сумою протиріч тої дійсності.

■ Людину робить вартісною ідея.

Заслужена відзнака Олексію Коновалу

Серед кореспонденцій, котрі представництво Січеславського відділення Фундації Багряного отримало з нагоди 35 років діяльності Фундації у світі, була і коротка інформація про заплановане вручення премії Івана Багряного пану Олексію Коновалу. Можна сказати, що про цю подію було зазначено лише одним рядком «...довголітньому скарбнику і редактору «Бюлетеня», котрий появляється у «Свободі»...».

Отож, лише одне речення, а за ним роки і роки щоденної і копіткої подвижницької праці добродія Олексія Коновала. Сподіваюся, що неважко зрозуміти скільки часу і сил може забирати праця скарбника у громадській організації: це і широке листування, і марудна та надзвичайно відповідальна фінансова робота, коли кожен цент добровільних датків має бути виділений і спрямований за призначенням. Більшість жертводавців Фундації - це сьогодні літні, вже не молоді люди. Чітко, шляхетно і зрозуміло пояснити їм куди спрямовані їх добровільні пожертви - це так само праця скарбника. Лише одне це завдання робить громадську діяльність добродія Олексія Коновала надзвичайно відповідальним та вимогливим.

Нагадаю, що після того, як через фінансові складності припинив свій вихід пресовий орган Фундації Багряного газета «Українські вісті», було прийнято

доволі мудре рішення: передати адреси передплатників видання багрянівців до найбільшої і найстарішої газети української діаспори у вільному світі щотижневика «Свобода», котра вже довгий час виходить у США. І так само готувати з певною періодичністю сторінку Фундації Багряного на шпальтах цього шанованого видання. Клопоту щодо наповнення згаданого добірки знову ж таки лягли на працюлюбні плечі добродія Олексія Коновала.

Вочевидь, що цього горічне і, як на мене, дещо запізнале відзначення українця з Чикаго премією Івана Багряного пов'язане не лише з діяльністю добродія Коновала як скарбника Фундації. За десятиріччя добродійної та подвижницької праці пан Олексій підготував сотні гострих, мудрих і актуальних статей, есе, замальовок та художніх нарисів про українську справу в найширшому аспекті. Шпальти нашого щомісячника не раз прикрашали дописи Олексія Коновала, присвячені історичним датам в житті українського народу, його визвольних змагань. І ця, безперечно, творча і талановита робітня добродія О. Коновала так само вже давно заслуговує, поряд з його громадською працею, на відзнаку широкого патріотичного загалу як в діаспорі, так і в Україні. Будемо вважати, що премія імені Івана Багряного стане одним з таких проявів нашої вдячності

та поваги до цієї працюлюбної і подвижницької особистості.

Пару раз на місяць, а то й частіше, я телефоную через інтернет, з допомогою мудрої та ошадливої навіть для пересічної української кишені комп'ютерної програми Skype, до Чикаго у домівок добродія Олексія Коновала. Через океани і безмежні простори сусоходулу в моїй січеславській квартирі чується його спокійний, не рідко іронічний, часом з присмаком гіркоти через українські реалії, голос. Ми говоримо про поточні справи, пан Олексій цікавиться, що нового відбувається на Сході України. І попри усі невтішні новини останніх місяців, як завжди, залишається націленим на працю та на добро. Після таких розмов якось світлішає на серці і у мене. Я залишаюся безмежно вдячний цій людині, котра так просто і негласливо робить святу для кожного українця справу. Готуючи ці вітально-інформативні рядки, зразу ж згадав, що маю дуже мало фото добродія О. Коновала. Хіба що аматорську серію світлин, які зробив простенькою камерою, під час нашої зустрічі в Києві, років п'ять чи шість тому. Але й те добре. Олексій Коновал все більше любить писати та розповідати не про себе, а про інших....

Фідель СУХОНІС,
представник
Фундації Багряного
на Дніпропетровщині,
редактор
щомісячника
«Бористен».

• **СТУДЕНТСЬКИЙ
ПОГЛЯД**Рубрика
Даринки
СУХОНИС**ДОРОГИЙ
ЯРМАРОК**

Гарний відпочинок в Україні коштує в декілька разів дорожче, ніж за кордоном. Це парадокс. Якщо влітку ви хочете побачити Чорне чи Азовське моря, варто розраховувати на тисячі гривень. Як не крути, за помірні ціни годі і бажати гарного відпочинку.

І з кожним роком така ситуація все більше загострюється. В Інтернеті можна знайти багато готелів, здебільшого приватних, які задовольняють співвідношенням: ціна та якість, але! Навіть не мрійте отримати ще і чистий пляж поруч. Згідно з новим розпорядженням, з цього року усі пляжі – безплатні, вільні для кожного. І це не стало вирішенням проблеми. Здається, навпаки, людей стало ще більше.

А в інтернет-об'явах готелі вказують привабливі характеристики «до моря 5 хвилин» (10, 15). Але завважте, що мається на увазі швидкою ходьбою, невідомо якою дорогою. Шикарні фото готелів – перш за все заслуга гарного ракурсу, якісного фотоапарату та програми PhotoShop. Можна знайти шикарний готель, з дуже гарним пляжем (не виключено, що він буде також при-

ватний), але все це буде коштувати вам стільки, що краще відвідати Турцію, Єгипет, Болгарію.

І ще одна проблема Кримського півострова – відсутність сервісу, поваги до туристів, бажання зацікавити, аби до них приїхали ще. Надто завищені ціни, сумнівна якість продукції у кафе, дорогі ринки, не менш дорогі сувеніри. Таке враження, що тебе намагаються обдурити на кожному кроці.

Звичайно, не варто судити категорично. Є люди, які знаходять для себе гарні варіанти відпочинку і дуже люблять Крим, але все ж таки...

Якщо ви прагнете все таки раз на рік бачити Чорне море, існує компроміс – відпочинок восени. Море ще тепле, погода м'яка, немає пекучого сонця, а головне – ціни! Адже найдорожче коштує проміжок часу липень – початок вересня, а потім діліть суму навпіл. Недарма восени в Криму можна зустріти багато іноземних туристів (тоді як влітку безліч росіян і трохи менше українців). Перш за все відпочинок повинен бути комфортним – а пекуча спека і кількість людей, як на центральному ринку – це сумнівний комфорт.

Крим – мальовничий півострів на

півдні України, рекреаційні можливості якого воістину унікальні. Сама природа створила тут прекрасні кліматичні умови для відпочинку. Це місце робить Україну унікальною – на державний облік узято (з урахуванням м. Севастополя) 1004 пам'ятки архітектури та містобудування (з них 216 – національного значення), 7227 пам'яток археології (з них – 21 національного значення), 3861 пам'ятка історії (з них – 13 національного значення), 520 пам'яток монументального мистецтва. У Криму багато пам'яток архітектури зі змішаними стилями Близького Сходу, Візантії, Вірменії. Чому ж тоді таке чарівне місце щороку влітку перетворюється на дешевий балаган з пивом, не дуже чистими пляжами та людьми, яким потрібно лише пасивно лежати під сонцем до червоної засмаги? Крим не виправдовує гучну назву «перлина України» – певно, людям важко зберігати природні дива без свого техногенного, загарбницького впливу.

На світліні: одне із тих дивовижних місць, які варто зберігати (Скелі-близнюки біля Гурзуфа)

**ЗОЛОТІ
ДУМКИ**

• Коли я ненавиджу - я щось відбираю в себе, коли я люблю - я збагачуюсь тим, що я люблю!

Фрідріх ШІЛЛЕР.

• Не скоро відбувається суд над лихими справами; саме тому й не страхається серце синів людських чинити зло.

СОЛОМОН.

• **НАШ ВЕРНІСАЖ**

А я не вийду, з тобою не стану, а вишлю сестру таку саму.
З доробку
Олени РИБАЛЬЧЕНКО

З доробку
Геннадія ОСТАНІНА

У ІВАНА
СМІХОВАНА

Степан РУДАНСЬКИЙ

Запорожці в короля

Приїхали запорожці,
Короля вітають,
Король просить їх сідати
Козаки сідають.
Сидять собі. В них жупани
Все кармазинові,
І самі такі храбренькі.
Вуса прездорові.
Задивились на ті вуса
Ляхи-мосціпани.
«Що б їм, — кажуть, —
дати їсти?»

Даймо їм сметани!»
Поставили їм сметани,
Їсти припрошують,
Але наші запорожці
Разом одмовляють:
«Славная у вас
сметана!..

Тільки вибачайте,
А перше нам,
запорожцям,
Щільник меду дайте!»
Дали їм меду запорожцям...
Вони, як поїли,
Так ті вуса прездорові
Вгору й завертіли.
Тоді й кажуть королеві:
«А що, ясний пане!
Нехай тепер запорожцям
Подають сметани!».

Свиня свинею

Несе мужик у ночовках
Додому свячене:
Яйця, паску, і ковбаси,
Й поросю печене.
І поросю, як підсвинок,
Та ще й з хроном в роті.
Несе, бідний,
та й спіткнувся
У самім болоті.
І схибнули нові ночви,
Затряслось свячене,
І в болото покотилось
Поросю печене.
Глянув мужик на болото,
Посвистав до лиха,
Одвернувся, набік плюнув
Та й промовив стиха:
«Та свиня таки свинею!
Правду кажуть люди:
Святі її, хрести її —
Все свинею буде!»

Юрій РИБНИКОВ

Думки вголос

Подай заяву до суду — і ти втратиш
більше, ніж виграєш.

Підсобна робота завжди знайдеться,
якщо маєш диплом про вищу освіту.

Хочете світлого майбутнього? Про-
голосуйте за мене, а там буде видно.

Охоче рятують лише потопаючих у
розкошах.

Найприємніший відпочинок — у ро-
бочий час.

Теперішньої високої зарплати вис-
тачає лише на дрібні витрати.

Виходячи з себе, перевір, чи на місці
голова.

Тремтячими руками влади не втри-
маєш.

Стажист-продавець, який поми-
ляється на свою користь, уже
професіонал.

Хто стримався, той на теплому місці
втримався.

Пліткарки говорили ні про що, зате
— про всіх.

Зло забуває всі добрі слова.

При похмурому начальнику жарту-
вати заборонено.

Одні залишаються людьми до кінця
життя, інші — до першого підвищення
по службі.

— Ти схожа на мене, як дві краплі
води, — казала ксерокопія оригіналу.

Поки мати поставить своїх дітей на
ноги, то сама може звалитися з ніг.

м. Полтава.

БУЛО КОЛИСЬ...

Писали і прославляли

Як співалося колись:
«Це було недавно, це було
давно». А було це тоді, коли
всі закони, постанови,
рішення надходили з Мос-
кви «до самых до окраин».
Тільки надійде повідом-
лення про котрийсь істо-
ричний пленум, як усі в
один голос обіцяли рішен-
ня пленуму не тільки вико-
нати, а й, кров із носа,
перевиконати. Так само
«бігли попереду парово-
за», коли в зореносній
відбувався історичний з'їзд
КПРС (тоді всі з'їзди і пле-
нуми були тільки історич-
ними). Не встиг той з'їзд
завершитись, як по всьому
есересерові червоніли по-

лотнища з клятвою переви-
конати прийняті в Москві
рішення. До речі, вся наоч-
на агітація виконувалась на
«общепринятом языке».

Тоді тривалий час я пра-
цював у колгоспі худож-
ником-оформлювачем.
Мене, безпартійного,
називали помічником
парторга. На брак роботи
гріх було скаржитись. До-
водилось працювати і вночі,
аби рано-вранці виставити
стенд об'їх автодаси, якою
буцїмто їхатиме перша осо-
ба області чи й хтось вищий.

Одного разу доручили
мені написати лозунг: «Наши
колхозники изучают и ак-
тивно обсуждают историчес-
кие материалы пленума!»
Парторг поїхав у райком, а я
— за роботу. Писав аж до
сутінків. Прилаштував ло-
зунг на фронтоні контори,
щоб далеко було видно.

А коли зовсім споночі-
ло, примчав до мене вело-
сипедом конторський сто-
рож: «Гайда до парторга! І

бігом!» Запряг і я свого
велосипеда... У коридорі
контори побачив на долівці
свою писанину. Парторг,
немов розлючений тигр,
накинувся на мене:

— Якщо ти хочеш до
білих ведмедів, то паняй
туди! Але навіщо й мене за
собою тягнеш? Що ти ото
намазуюкав?!

Спантеличений, я про-
читав своє творіння і
обімлів. Чорним по білому
отакеними буквами було
написано, що наші кол-
госпники «изучают і ак-
тивно осуджають» матеріа-
ли пленуму. Ота описка
тоді могла дорого кошту-
вати і парторгові, і мені,
грішному.

Домовилися з партор-
гом, що я того не писав,
а він — не читав. Сторож
забожився, що нічого не
бачив. Отак і минуло-
ся.

Григорій ШИЯН.

СМІХОТА

Без слів.

Ректор НГУ, академік НАН України Геннадій ПІВНЯК із почесними гостями відкривають святкове дійство.

Вшосте в Національному гірничому університеті пройшов справжній випускний бал. Далеко не у кожному навчальному закладі відбувається таке свято, надзвичайно схоже на класичний бал минулих століть. Зазвичай до участі у ньому запрошують кращих з кращих випускників.

Докладніше про свято гірників читайте у цьому номері на третій сторінці.

У цьому номері продовжуємо друкувати розділи майбутньої книги Фіделя Сухоноса «Ріо де Україна»

Жорж РИБКА — почесний консул України в Сан-Пауло — сумлінно ставиться до своїх обов'язків. Фаховий інженер, котрий побачив світ в Бразилії у родині українських емігрантів, пан Жорж чимало робить для того, щоб про країну його предків мали якнайкращу уяву широкі громадські кола на придбаній Батьківщині. Саме завдяки добродію Жоржу Рибці ми змогли ознайомитися з найбільшим і найпотужнішим містом Бразилії — Сан-Пауло.

Кумедні тваринки з роду енотових, котрі мають подвійну назву коаті-носухи, привертають увагу туристів на водоспаді Ігуасу, не менше від інших див цього екзотичного куточка Бразилії. На відміну від своїх родичів, вони ведуть денний спосіб життя і абсолютно не бояться людей, жебраючи у них різного роду поживу. Щоправда, спеціальні написи на території водоспаду Ігуасу застерігають, що годувати тваринку заборонено. Та, напевно, далеко не всі можуть втриматися від такої спокуси. Бо тваринки просто вимагають гостинців у кожного, хто може опинитися на їх шляху. Особливо нестримно поводить себе малеча. А ось дорослі особи спілкуються більш шляхетно, інколи їм просто приємно відчувати ніжний і обережний дотик людської долоні.

«Далеко кучому до зайця» — приходить на згадку це українське прислів'я, коли знайомишся з туристичною інфраструктурою Бразилії. На жаль, Україна поки-що навіть не наблизилася до того рівня сервісу, котрий можуть запропонувати туристам в тутешніх місцях. Ось на цей великий, потужний вентилятор ми натрапили просто серед лісу в парку птахів, котрий розмістився на берегах водоспаду Ігуасу. Втомленому від спеки і задухи туристу тут пропонується дещо освіжитися під потужним і прохолодним повітряним струменем.

Чи міг би такий відпочинковий вентилятор стояти десь на стежках, наприклад, не менш задушливої у літню спеку козацької Хортиці? Мабуть, що міг. Але чи довго б простояв?!

Парк птахів на водоспаді Ігуасу - це не бачене для більшості українців дивина. Різнокольорові, яскраві, екзотичні птахи тут поведуться як кури на свійському обійсті десь на Полтавщині. Як ось цей великий папуга, котрий тут, у тропічному лісі, у себе вдома. А тому посидіти на руці співробітника парку птахів для нього доволі звична справа....

КОГО В НАС БІЛЬШЕ?...

Чоловіків, у яких частково видалено репродуктивні органи, прийнято називати кастратами або євнухами. Однак, фізична кастрація не така згубна і страшна для суспільства як кастрація духовна. Людину, в якій кастровано совість, ми називаємо негідником. У того в кого відсутня чесність — злодієм. А як можна назвати того, хто має кастровану національну гідність, зокрема, якщо це українець? І тут суспільство знайшло визначення: таких, як правило, називають хохлами. На відміну від негідників, хохли не рідко не соромляться декларувати таку ознаку своєї особистості. Духовних кастратів-хохлів кожен не раз зустрічав у своєму житті. Але те, що я побачив спекотного липневого дня на вулиці Дніпропетровська, перевершило раніш знане. Духовний кастрат просто пишався своєю приналежністю до хохляцтва. Подивіться на фото — і Вам стане все зрозуміло. Я деякий час їхав за цим моральним калікою, шукаючи нагоди, принаймні, сказати, хто він є. Але через тисняву на дорозі ніяк це не міг зробити. Вдалося зняти лише ось це на фото. Однак, якби й міг би щось кинути у віконце до цього збоченця — толку все одно було б мало. Євнуху все одно не закохатися....

Та обурює інше. Невже у більш, ніж мільйонному місті (судячи з номерів — це січеславське авто) нікому немає діла до такого морального-етичного бруду. Зрештою, чи була голова на плечах у працівника тієї дозвільної організації, котра видала моральному кастрату такий знак осяяний вистражданими поколіннями українців національним і державним жовто-блакитним прапором? Невже у нас сьогодні хохлів більше, ніж українців?! Невже моральна стерилізація народу досягла таких нечуваних масштабів?! Помилуй, Господи, якщо так...

Текст і фото Фіделя СУХОНОСА

МУДРІСТЬ НАРОДІВ СВІТУ: ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ

ФІНСЬКІ

- ✓ У Фінляндії царює сосна, а княжить ялина.
- ✓ Не давай божевільному меча в руки.
- ✓ Простягни руку бідному: його рука тепла.
- ✓ Король від недороду не вмере.
- ✓ Біді коло воріт не очікують.
- ✓ Хто працює, тому вітер не завада.
- ✓ У ледаря завжди свято.
- ✓ Водному домі дві хазяйки не вживуться.
- ✓ Із веселуна чоловік буде, із тухтія - ніколи.
- ✓ Як батько пропив коня, то син проп'є воза.

ТУРКМЕНСЬКІ

- ✓ Стежка виведе на шлях, шлях - до людей.
- ✓ Вівця без отари - воякові здобич.
- ✓ Падаєш - шукай опори в землі.
- ✓ Без праці нема й відпочинку.
- ✓ Як поганий урожай, на погоду не звертай.
- ✓ Для бідних у річці води не вистачає, від гори тіші не буває.
- ✓ Нема друзів - перемагає ворог.
- ✓ Хто робить зло, сам від нього страждає.
- ✓ Що підстелиш, на те й сидеш.
- ✓ Доля вовка — в ногах.

КОРЕЙСЬКІ

- ✓ Однією рукою в долоні не плещуть.
- ✓ Своїми руками зводь собі дім.
- ✓ Посів узнають по сходах, людину - по дітях.
- ✓ Глибину ріки зміряєш, душу людини - ніколи.
- ✓ Личинка і та думає, коли падає з покрівлі.
- ✓ Повірів у великому, повірі в малому.
- ✓ І птах вибирає, на яку гілку сісти.
- ✓ За молитвою про їжу не думають.
- ✓ Лопату не покривають позолотою.
- ✓ Не пробуй літати, поки не вкрився пір'ям.

РЕКЛАМА

ШВИДКО

ЗРУЧНО

ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посылковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MISST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

• ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ В Україну: 30-40 днів В Москву: 30-40 днів В Ст. Петербург: 35-45 днів Решта регіонів на www.meest.us	ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК: В Україну: 3-5 робочих днів В Москву: 5-7 робочих днів
--	---

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Видавництво «Гене́за»

04212, м. Київ, вул. Тимошенка, 2-л
Тел./факс: (044)412-22-11, тел.: (044)413-99-97
E-mail: geneza@geneza.ua

Відділ маркетингу та реалізації:

02169, м. Київ, вул. Регенераторна, 4
Тел./факс: (044)573-20-42
www.vsv.com.ua/geneza/

У Києві ці та інші книги видавництва «Гене́за» можна придбати у книгарні «Наукова думка» (вул. Грушевського, 4), тел. (044)278-06-96

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ "БОРИСТЕН"

ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПАТРІАРХ УПЦ КП ФІЛАРЕТ.

ЛИПЕНЬ, 2010 рік. (№ 83)

СІЄ ЄСТЬ ІКОНА

КИЄВО-ВИШГОРОДСЬКОЇ БОГОМАТЕРІ, яку привезла зі собою із Царгорода, як весільний дар, Княгиня Ганна, Дружина Святого Князя ВОЛОДИМИРА ВЕЛИКОГО. Ікону цю зграбував суздальський князь Андрій БОГОЛЮБСЬКИЙ під час свого наїзду на КИЇВ 1169-го року та примістив у ВОЛОДИМИРІ над КЛАЗМОЮ, де названа Вона славною Чудотворною «БОГОМАТЕР'Ю ВОЛОДИМИРСЬКОЮ». Місто Володимир теж сумно-звісне, як осідок «ВОЛОДИМИРСЬКОГО ЦЕНТРАЛУ» - найжорстокішої тюрми колишнього ССРСР, добре знайомої українським дисидентам.

Іконку цю дістала я від моєї найкращої Подруги, Покійної вже Теодори Ковальської під час моєї гостини у Львові 1992.

МОЯ ПРИВАТНА МОЛИТВА:

МАТИ БОЖА ВИШГОРОДСЬКА!
ТИ - наше всенародне хресне КРИЖМО,
ТИ - ВІНО подружжя України із Церквою ХРИСТОВОЮ,
ТИ - Відкриті ВОРОТА ЦАРСЬКІ в РАЙ -
УСІМ поколінням нашого народу,
ТИ - Незрушима СКАЛА
нашого християнського світогляду;
ТИ - НАША! Ми не жалуємо ТВОЇХ
щедрих ласк щиронамірним, несвідомим
поколінням наших Ворогів, що їм дарувала
їх, впродовж віків,
ТИ - СКОРБНА НЕВОЛЬНИЦЯ!

Ми тільки БЛАГАЄМО:

«Повернися із заслання,
- хоч ТВОЄЮ животворною усмішкою -
бо для ТЕБЕ немає політичних кордонів,
ні візових перешкод! Заплач над нашою
сьогоднішньою долею, як плакала
ТИ колись над запорожцями в Іржавці,
Заверни отруйні стріли ворожі,
як колись завертала їх під Почаєвом!
МАТИ ПРЕБЛАГА!
РЯТУЙ, РЯТУЙ НАРІД СВІЙ
у чорну «годину князя світу цього»!

Амінь!

Підготувала Леся ХРАПЛИВА-ЩУР,
Канада.

● ПРОПОВІДЬ

ПРО ЗІШЕСТЯ ІСУСА ХРИСТА ДО ПЕКЛА

*«У гробі тілом, у пеклі душею,
як Бог, в раю ж з розбійником;
і на Престолі був Ти, Христе,
з Отцем і Духом,
все наповняючи, Неописаний».*
(Тропар Пасхи на часах)

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!
Дорогі браття і сестри!

У той час, коли тіло Ісуса Христа спочивало у гробі, Своєю душею Він сховався до пекла - як Бог і Переможець смерті. З пекла Христос звільнив усіх, хто мучився там у чеканні Спасителя. У пеклі були ув'язнені всі, хто помер, - від першої людини, Адама, до останньої перед зішестям туди Спасителя. Врата раю були зачинені для всіх, поки не здійснилося спокутування людського роду, поки Спаситель не постраждав, не помер на хресті й не воскрес з мертвих.

З якою радістю кинулися до Нього всі душі, які померли з вірою і очікуванням Його пришествя. Усі, хто вірував, були звільнені від мороку й тенет пекла. Тому Церква вчить, що пекло стало порожнім після зішестя туди Переможця смерті й пекла. Апостол Павло в радості промовляє: «Смерть! Де твоє жало? Пекло! Де твоя перемога?» (1 Кор. 15, 55). Диявол, споконвічний ворог роду людського, втратив свою здобич, втратив свою владу і сам був зв'язаний силою Христа Спасителя.

Тепер для тих, хто вірує в Ісуса Христа і живе за вірою, після смерті відкрито Царство Небесне. Слово Спасителя «де Я, там і слуга Мій буде» чітко виконується. Душі благочестивих християн і тих, хто до смерті покався у своїх гріхах, удостоюються блаженства у Царстві Небесному. Але це блаженство залишається неповним до загального воскресіння, коли душі померлих, з'єднаються зі своїми тілами.

Віра у загальне воскресіння померлих породила звичай здійснювати

поминання померлих у храмі й на могилах у понеділок і вівторок, починаючи з Фоминої неділі. Він бере початок з найдавніших часів. «Для чого отці наші встановили збиратися нам на кладовищі? - запитує святий Іоанн Золотоус-

тий. І відповідає: -Тому, що сьогодні Ісус Христос зійшов до мертвих». З цих слів вселенського учителя, який жив у IV - на поч. V ст., видно, що звичай поминати померлих після Пасхи дуже давній.

Сенс відвідування могил померлих полягає в тому, що ми поспішаємо поділитися радістю Воскресіння Христового з нашими померлими. Тому ми кладемо на їхні могили крашанки або писанки - символи воскресіння. Спонукувані любов'ю до своїх померлих, близьких за кров'ю та вірою, християни посилюють свої молитви за них до воскреслого Христа. У пам'яті про померлих християни супроводжують свої молитовні поминання милостинями і ділами благодійництва. Як багато християнсь-

кої любові в цих молитвах за померлих братів і сестер! - Любові, яка за апостолом Павлом, простягається за межі земного життя. На могилах християни відчують себе ближчими до своїх померлих батьків, матерів, братів і сестер. На могилах яснішими стають спогади про них, живіше б'ються любов'ю до них серця і гарячішою буває молитва. Могили близьких серцю є для живих священним місцем, яке з благоговінням охороняється і оберігається. Вони можуть сказати багато повчального живим. Вони красномовно нагадують про швидкоплинність земного життя, про неминучість смерті й про нашу небесну вітчизну. Тут сильніше відчувається необхідність виправити гріховний спосіб життя і потурбуватися про вічність.

Пасхальне поминання померлих дає привід звернути увагу на помилку тих християн, які вважають за непотрібне і даремне молитися за померлих. Ця помилка є результатом поверхового знання християнства. У Святому Письмі Ісус Христос ясно говорить, що «Бог не є Бог мертвих, а живих» (Мф. 22, 32). А це означає, що коли живі моляться за живих, то хто може заборонити їм молитися за померлих, які перед Богом живі.

Не меншою помилкою є недостойна поведінка віруючих і невіруючих на могилах померлих. Нерідко бувають випадки, коли замість молитви на могилах відбувається звичайне пияцтво. Таке поминання не приносить користі ні померлим, ні живим.

Православні християни не повинні забувати, що вони приходять на могили своїх близьких помолитися за них і виявити до них свою любов. Не будемо, дорогі браття і сестри, оскверняти благочестиві давні православні звичаї недостойною поведінкою на священних могилах наших померлих!

Амінь!

Патріарх ФІЛАРЕТ.

● ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

Гірка правда...

Зажурилась Україна,
Бо погані вісті:
Взяли в руки її владу
Підлі комуністи.

Чорне море вже продали
Землею торгують,
Всі заводи без роботи,
Люди голодують.

Бог дарунок дав нам з неба
За наші молитви;
Не зуміли в руки взяти
Державу без битви.

Скільки літ нам ще потрібно
В ярмах бідувати,
Щоб здобути рідну землю,
Себе шанувати?

Як себе не пошануєм,
Світ із нас сміється,
Кажуть: «Той на вартій волі
Хто з собою б'ється!»

Співаємо, що «Ми, браття
З козацького роду,
Що зводили важкі битви
На захист народу.

Був Бандера, УПА була,
Бійців славних мали,

Молоденькі в лісах жили,
В боях полягали.

Ті, що кров з народу пили,
Всі медалі носять;
Ті, що кров свою пролили,
Куска хліба просять.

Про героїв, що спочили,
Ми пісні співаєм,
А про тих, що пережили,
Часто забуваєм.

Замість слави - їх плюгавлять
В рідній Україні,
Бо брехати добре вміють
І панують нині.

П'ють горілку брати мої
І п'яними бродять,
Їх жінки діток невинних
Каліками родять.

І хваляться, що освіту
За всіх вищу мають,
А помилки щодня роблять -
І не помічають.

Щиру правду для вас пишу
Про гірку подію.
Що я бачу - про те пишу -
Як зі серця вмію!

**Михайло ФЕДІВ,
Лондон, Онтаріо, Канада.
27 квітня 2010.**

УРОЧИСТІ НА БАТЬКІВЩИНІ ПАТРІАРХА МСТИСЛАВА

5-6 червня виповнилося 20 років з дня проведення Всеукраїнського Православного Помісного собору УАПЦ, на якому було обрано першого патріарха Української Православної Церкви. Ним став наш земляк Святійший Патріарх Київський і всієї України Мстислав (Скрипник). З цієї нагоди Управління Полтавської єпархії УПЦ Київського Патріархату, Полтавське православне братство св. ап. Андрія Первозванного та Полтавське міське товариство «Просвіта» провели урочисті заходи в м. Полтаві.

На свято відродження українського церковного життя прийшли люди різного віку. Приїхали віруючі з сіл і міст області, зібралося духовенство єпархії, члени

братства. Присутні депутати обласної Ради, гості.

Розпочалися урочистості молебнем в Свято-Успенському соборі. Єпископ Полтавський і Кременчуцький Федір разом з духовенством і вірними молилися за Українську Церкву і Україну. По закінченні владика розповів присутнім про подію, що зібрала людей до храму.

Від Свято-Успенського собору рушив хресний хід до пам'ятного Хреста загиблим українським козакам, щоб вшанувати пам'ять всіх полеглих за віру православну, Українську Церкву і Україну. Біля Хреста була відслужена панахида за всіх борців за волю України, українську незалежну Церкву.

Продовжилося святкування урочистим зібранням у

Свято-Успенському кафедральному соборі міста. Відкрив зібрання керуючий Полтавською єпархією єпископ Федір, який розповів про здобуття автокефалії Церквами різних країн, які йшли до патріаршества своїми нелегкими дорогами.

З великою увагою присутні слухали запис виступу Патріарха Київського і всієї України Мстислава (Скрипника).

Про нелегкий 20-літній шлях Полтавської єпархії розповів секретар ЄУ, настоятель Свято-Успенського кафедрального собору протоієрей Миколай Храпач. На зібранні також виступили представники духовенства, науковці, учасники події того часу. Ректор Педагогічного університету, професор Микола Степаненко, заслуже-

ний працівник культури, заступник директора обласного архіву Тарас Пустовит, заслужений діяч мистецтв України Юрій Самійленко, протоієрей Володимир Макогон, протоієрей Леонід Василенко, Петро Колотий та інші.

На закінченні відбулась святково-мистецька композиція за участю хорів Свято-Успенського кафедрального собору, Свято-Покровської та Свято-Миколаївської церкви м. Полтави. Свято закінчилося спільною трапезою. На другий день після Божественної Літургії духовенство собору відвідало музей садибу Патріарха Мстислава та поклало квіти до хати, де народився і провів молоді роки Святійший Патріарх.

Церква.info.

УГКЦ ПОТРІБНА ОСОБЛИВА БОГОСЛОВСЬКА ЧУЙНІСТЬ!

18 липня 1982 р. в документі під заголовком «Звіт про Українську Католицьку Церкву в Україні» патріарха Йосифа писав, що:

«1. Згідно з еkleзіологією Східної Церкви УГКЦ є «Екклесія партікуляріс суї юріс» (помісна Церква з власним правом) у вселенській Церкві. Себто:

а) вона є в повному розумінні католицькою як до свого внутрішнього, так і до свого зовнішнього католицтва, бо вона має повноту християнської віровизначеної спадщини і зберігає свою поєднаність з Петром;

б) вона в повному і справжньому розумінні православна, бо зберігає і обороняє передану спадщину Господньої благовісті Отців Церкви і Вселенських Соборів з часу перед трагічним роздором поміж Сходом і Заходом.

Не без теологічної підстави визначено віру української Церкви, рання назва якої була Екклесія Рутена у відрізнєнні від Екклесія Московіта чи Екклесія Русса, як «фідес ортодоксо-католика» (православно-католицьке віровизнання), щоб виразити повноту її християнської віри;

2. УГКЦ є в повному розумінні східною Церквою, себто вона має:

а) власний східний обряд візантійського зразка;

б) власну церковну мову; в) власну східно-церковну богословську спадщину; г) східно-церковну з іншими східними Церквами спільну літургію;

г) власні серед українського народу розвинені літургійні звичаї, чим ця Церква відрізняється від інших східних Церков візантійської християнської сім'ї;

д) власну форму набожності - благочестя;

е) власне церковне пра-

во і власну форму ієрархічного порядку при виконуваних міністеріум пасценді ет регенді (уряду пастирства і управи).

Підсумовуючи треба сказати: УГКЦ є де факто ет де юре (фактично і правно) помісною Церквою у повному розумінні цього слова. (Лист Блаженнішого до Кард. Парекаттіла/Благовісник Патріарха Києво-Галицького і всієї Русі XIII-XV (1977-79). Кательгандольфо біля Риму 1977-79. - с. 239-241).

Патріарх Любомир, 26 квітня 2008 р., написав листа до Блаженнішого Митрополита Володимира, Предстоятеля Української Православної Церкви (МП), в якому ми читаємо:

«На основі віри Церкви висловленої в перших сімох вселенських соборах, Церкви визнають «дійсність і благодатність Святих Таїнств, і як наслідок, православність ієрархічних структур усіх Церков київської традиції. [...] Із визнання Церкви Христової співчасною спільнотою Церков випливають такі дії на шляху до створення єдиної помісної Церкви в Україні:

1. Церкви київської традиції взаємно визнають себе Церквами-сестрами.

2. На підставі літургійного Символу віри Церкви визнають сповідування кожною з них однієї й тієї самої віри семи Вселенських Соборів.

3. Церкви визнають дійсність і благодатність Святих Таїнств у кожній з них і, як наслідок, православність ієрархічних структур усіх Церков київської традиції.

4. Імена предстоятелів Церков-сестер київської традиції записуються в диптихи кожної з них. Предстоятелі Церков поминають одні одних на Великому вході Божественної Літургії.» (Вісник Києво-Галицького Верховного Архієпископства № 7. - с. 16-19.

[<http://old.ugcc.org.ua/>

ukr/documents/appeal2008/soprychastya/].

Для УГКЦ, яка багато видала документів про Єдину Київську Церкву, особливо за патріарха Любомира, і яка мала б бути посередником для єдності католиків і православних, важливим є щоб православні повірили в її слова. Якщо УГКЦ заявляє, що єдність може бути віднайде на основі перших сімох соборів, то вона має виробити кілька конкретних схем для повільного втілення такої програми. Деякі православні, як вже покійний архієпископ Всеволод (Майданський), були б дуже чуйними до таких знаків, щоб крок за кроком усувати волюючі розходження, які існують між богословсько-доктринальними принципами і канонічними правилами в УГКЦ. Так як пише Герве Легран, «доктринальне зусилля має проводити до процедурного наслідку».

Важливі послання патріарха Любомира про Єдину Київську Церкву:

Любомир (Гузар). Один Божий Народ у краї на Київських горах. Слово Блаженнішого Любомира, Митрополита Києво-Галицької митрополії УГКЦ, з нагоди започаткування повернення осідку Митрополита до Києва. (13 квітня 2004 р.) [<http://www.patriyarkhat.org.ua/ukr/archive/article;23;383/>].

Любомир (Гузар). Про утвердження патріаршого устрою Української Греко-Католицької Церкви. (6 вересня 2004 р.)

[<http://mail.google.com/a/ucu.edu.ua/?ui=2&ik=982bb7d04c&view=att&th=1lf8e712b6ea2f83&attid=0.1&disp=vah&zw>].

Меморандум Української Греко-Католицької Церкви Помісності Київської Церкви (Процесу творення єдиної помісної Церкви). (21 січня

2008 р.). Вісник Києво-Галицького Верховного Архієпископства № 5 (Київ 2008) С. 7-9.

Питання само-ідентифікації УГКЦ як вчора так і нині актуальне та приводить до нелегких міркувань, бо справа йде про розшарування колективної особистості, яка стосується питань богослов'я, духовності і правопорядку і яку треба визнати як існуючу складову цього церковного організму. Найцікавіше, що УГКЦ живе в такому подвійному підпорядкуванню думок вже століттями. З того виходить, що можливо бути такою Церквою. Такий феномен різні по різному називають. Одні вважають це - звичайним самобутнім розвитком східного християнства, який має стати посередником для приближення східної і західної Церкви, другі бачать в тому страшну хворобу на Христовому тілі, яка має бути виликвана.

Якою би не була УГКЦ, вона має діяти як Церква, а це значить випромінювати світло Христове на землі і вже тут бути відблиском Царства Божого. А це, коли мова про греко-католиків, в першій мірі, стосується того, як говорив мелхїтський патріарх Григорій III папі Венедиктові XVI в 2008 р.: щоб православні побачили і повірили, що «можна жити в нутрі Католицької Церкви, життям, яке могло б бути прийняте православ'ям; жити повною і глибокою східною православною традицією в повному співчутті із Римом». А це покликання треба плекати і довершувати через впровадження власної відкритої доктрини в конкретні виміри щоденного церковного і між церковного спілкування.

Цього бажано собі і своїй Церкві - допоможи нам Святий Дух!

о. Михайло ДИМИД (Львів).

● БОЛИТЬ

КОЛОНКА
БОГДАНА
СЕРЕДЮКА
З ДЕТРОЙТА
(США)ЯКІ Ж ТОДІ
БРАТИ?!

З Інтернету та різних джерел дізнаюся, що нині кремлівські можновладці все більше починають експлуатувати ідею про українсько-російське братерство. Посол Росії в Україні пан Зурабов взагалі договорився до того, що назвав нас з росіянами одним народом. Переконали, що для кожного, хто чується українцем, це просто образливо. Ну, уявлю реакцію, наприклад, словака, аби хтось назвав його чехом. Він би це сприйняв просто як приниження. В усьому світі люди шанують та поважають свій родовід. Це доконечно і в цьому я не раз міг переконалися...

Але в даному разі я дещо про інше. А чи справді ми такі вже брати з росіянами? Загальновідомо, що в жилах росіян тече «80 відсотків» угро-фінської крові. Нещодавно я натрапив на книгу московського письменника О. Герцена. Там є буквально такі рядки:

«...Мы довольны тем, что в наших жилах течет финская и монгольская кровь, это ставит нас в родственные, братские отношения с теми расами-париями, о которых человеколюбивая демократия Европы не может упомянуть без презрения и оскорблений...»

Між іншим, свого часу наказом цариці Катерини II-ої було заборонено говорити про фінське походження московитів. Отож і тут брехня, на якій Росія завжди намагалася будувати російсько-українські стосунки. Та якби і справді брати?! Кожен брат має мати свою хату і свою долю. А не так, як того хочуть росіяни по відношенню до мого народу. Аби той був перегном для їх імперських справ!

НОУ-ХАУ

Патриарх Кирилл помолится за родственников интернет-активных украинцев

Елена ТИЩЕНКО
(«НП» - Днепропетровск)

Заказать молебен главе православной церкви можно по электронной почте. ▼

В патриархии РПЦ считают, что это новшество будет особенно полезным для молодежи.

БУДЬ В КУРСЕ

Записки патриарху нужно правильно оформить:

- ✓ написать как заголовок «О здравии» или «Об упокоении»;
- ✓ столбиком перечислить полные имена родных и близких (без отчества и фамилии) в родительном падеже.

Визит Святейшего в Украину продлится восемь дней - с 20 по 28 июля. Но уже сейчас подготовка к нему идет полным ходом, причем с использованием современных технологий. Например, на специально созданном сайте «Патриарх в Украине» (www.patriarh.in.ua), можно не только узнать, когда Владыка Кирилл появится в нашем городе и где будет проходить служба, но и послать ему электронное письмо. В рубрике «На молитву патриарху» все желающие могут оставить письма с именами родных и близких, которых патриарх упомянет во время пребывания его с архипастырским визитом в Украине.

«Это новшество очень удобно для прихожан, особенно для молодежи», - говорит 20-летняя Ольга Орлова, прихожанка Свято-Троїцького кафедрального собора Днепропетровська. «Ведь во время приезда Святейшего патриарха людей в церкви соберется огромное количество, поэтому подать записки на службу будет проблематично. Скорее всего, придется выстоять большую очередь. А так можно это сделать заранее, отправив письма на молитву патриарху со своего компьютера».

Неужели патриарх Кирилл сможет прочесть на службе тысячи записок, полученных на электронный ящик? Священнослужители объясняют, что в каждом украинском городе, который посетит Святейший, на богослужениях ему будут сослужить сотни местных священников. Они-то и помогут прочесть вслух все эти имена во время поминального момента церковной службы.

Для удобства обработки просим поминальные записки присылать по адресам: о здравии - ozdraviy@list.ru; об упокоении: ozrokoeni@list.ru с пометкой «На молитву Святейшему патриарху Кириллу», - сообщает пресс-центр Украинской православной церкви.

Фото Артема ПАСТУХА.

НЕ ПРОСТО ГАЗЕТНИЙ ЛЯП

В газеті «Комсомольська правда» від 13-го липня 2010 року в замітці «Патріарх Кирило помолиться за родичів інтернет-активних українців» йдеться про візит глави РПЦ в Україну 20-28-го липня поточного року. Подаючи приїзд предстоятеля чужої для кожного свідомого українця Церкви, редакція описує нововведення, котрим будуть супроводжуватися відвідини духовного агресора. Зокрема, йдеться про те, що на спеціальному

сайті з цієї нагоди можна замовити молебен. А, окрім того, послати електронного листа Кирилу в рубриці «На молитву патриарху». Ця б публікація нічого, окрім обурення у тих, хто хоче бачити Україну українською, могла б і не викликати. Аби не один не позбавлений, з огляду на тематику замітки, значущий і символічний аспект. Замітка про відвідини Кирила прикрашена фото Патріарха Київського та Всієї Руси - України Філарета. Постійно звинувачу-

ючи УПЦ КП в розколі та його предстоятеля в зраді, ідеологи релігійного поневолення України весь час наголошують на «неправдивості» національної Церкви, її кліру та архієрів, їх упослідженості та неблагодаті. І хто його знає, чи не Божий знак така публікація тим, хто пугає віру Христову з політиканством та релігійною агресією проти незалежної держави.

Фідель СУХОНІС,
редактор бюлетеня
«Наша Церква -
Київський Патріархат».

ПРАВОСЛАВНА КОЗАЦЬКА СІЧЕВЛАВЩИНА

"ПЕТРО-ПАВЛІВСЬКИЙ ВІСНИК" Дніпропетровського благочиння
Криворізько-Нікопольської єпархії УПЦ Київського Патріархату

ЛИПЕНЬ, 2010 рік.

Голові Інформаційного відділу УАПЦ протоієрею отцю Євгенію Заплетнюку ВАШЕ ВИСОКОПРЕПОДОБІЄ!

В останній час дуже багато писалося про перебування Святішого Патріарха Вселенського Варфоломія I у Москві, де він вів переговори з Патріархом Московським і всієї Росії Кирилом (Гундяєвим).

Про ці переговори говорилося і писалося на багатьох веб-сайтах, в тому числі й на Вашому, УАПЦ. Особливо багатьох людей хвилювали їх перемовини: в якому руслі й дусі вони проходили? Хоч ми переконані, що Патріарх Вселенський Варфоломій I завжди і скрізь буває дуже обережною людиною в своїх висловах і міркуваннях.

Наприклад, 03.06.2010-го року в заяві УПЦ Московського Патріархату писалося: «УПЦ і сто днів Віктора Януковича», де на останній сторінці відмічалось, що «...в 1997-м году, Блаженнейший Митрополит Владимир и три Патриарха - Московский, Константинопольский и Грузинский встретились в Одессе, чтобы решить проблему украинских расколов. Они выступили с заявлением, что в Украине есть лишь одна законная Православная Церковь - УПЦ. Затем удалились подписывать обращение к православным верующим, чтобы они из расколов возвращались в спасительное лоно Церкви. Ждем полчаса, час, вдруг Константинопольский Патриарх выходит и спешно отправляется на корабль, не подписав обращения. Оказывается, его по телефону отыскал посол США и, несмотря на уже сделанное заявление, бесцеремонно запретил ему подписывать это обращение!»

Таким чином, з цього можна зробити висновок, що сучасний Вселенський Патріарх Варфоломій I, який був в Одесі у вересні 1997-го року, з таким же настроєм прибув і в Москву, в цьому, 2010-му році.

І якщо він «втїк» з Одеси і не підписав ніяких декларацій, то в Москві він вчинить те ж саме, хоча уважно вислухає свого собрата, Патріарха Московського Кирила, але думки його будуть в іншому просторі, хоча буде давати йому свої обережні відповіді, що Українські Церкви повинні повернутися в лоно Матері - Церкви. Тільки якої Церкви?

Адже ж Патріарх Варфоломій I ніде не підкреслив у Москві, де саме

існує ця Матір - Церква для України: в Стамбулі (древньому Константинополі) чи у Москві?

Так, на веб-сайті «Комерсант» в статті «Церкви призвали к слиянию и поглощению», її автор Артем Скоропадський пише, що: «...Вселенский Патриарх Варфоломей призвал украинских раскольников вернуться в каноническую Церковь. Такое заявление он сделал в интервью российским телеканалам в воскресенье. Патриарх не уточнил, какая Церковь, по его мнению, является канонической... В последний день своего пребывания в интервью россий-

Президент України
В. Ф. Янукович та Патріарх
Московський Кирило (Гундяєв)

ким телеканалам он сделал ряд заявлений, касающихся церковной жизни в Украине.

Патріарх, в частности, виразив надіжду, що «...еще при жизни Митрополита Владимира (главы Украинской Православной Церкви Московского Патриархата, УПЦ МП) схизма (раскол) будет преодолена, а также призвал раскольников в Украине вернуться в каноническую Церковь».

При цьому он не уточнив, яка Українська Церковь, по его мнению является канонической».

Далі, в своєму коментарі на цьому ж сайті «Комерсант» сповіщає, що директор Релігійно-інформаційної служби України «РИСУ» Тарас Антошевський аналізує ці події так: «...разделение должно быть преодолено, однако это не означает, что Киевский Патриархат и УАПЦ должны ползти на коленях в Москву. Помимо этого следует отметить,

что, говоря о возвращении в каноническую Матерь - Церковь, Патриарх Варфоломей не сказал о Московской Патриархии. Вместе с тем он не раз говорил, что такой материнской Церковью для Украинского Православия является Константинополь».

Далі автор коментарю Артем Скоропадський пише, що: «...Украинская Православная Церковь Московского Патриархата заявление Патриарха Варфоломея восприняла положительно,...в его словах нет ничего нового, - сказал пресс-секретарь Главы УПЦ МП протоиерей Георгий Коваленко. Вместе с тем, по его словам комиссия по подготовке диалога между УПЦ МП, УПЦ КП и УАПЦ продолжает действовать».

Диалог между Церквями продолжается и, заявлению Вселенского Патриарха надо только способствовать», - відповів отцю Георгію Коваленку.

З цього ж приводу Святіший Патріарх Філарет писав: «...те, що говорять журналісти і що сказав Вселенський Патріарх Митрополиту Володимирі, що він бажав би, щоб при його житті відбулося об'єднання Українського Православ'я - це є добрі побажання..., щоб він при житті побачив подолання схизми - то дай Бог, щоб при його житті утворилася єдина помісна Православна Церква в Україні. - але єдина не в складі Московського Патріархату, а як помісна, тобто Автокефальна Українська Церква. Коли ж нас закликають «до покаяння» перед Московським Патріархатом, то каятися перед ним ми ні в чому не будемо. Бо утворення Автокефальної Церкви - це не гріх...коли ж ми маємо незалежну державу, то й маємо підставу для незалежної Церкви ... так само

отримали автокефалію інші Церкви, в тому числі й сама Російська», - підкреслив Святіший Патріарх Філарет. Хоча необхідно сказати, що під час перебування Патріарха Варфоломія у Києві влітку 2008-го року, архиєреї і духовенство УПЦ КП і УАПЦ були ізольовані від урочистостей присвячених 1020-ти річчю Хрещення Київської Русі.

Тому, на зустрічі з представниками влади України про утворення помісної УПЦ і надання нашим двом Українським Православним Церквам статусу Автокефальної Церкви, зовсім не йшла мова. Навпаки, Святішого Патріарха Філарета протягом всіх днів урочистостей викликали до Секретаріату Президента України, переконуючи його зняти з себе патріаршій кукіль і ввійти до складу Константинопольського Патріархату в сані Митрополита, залишаючись при цьому Предстоятелем УПЦ Київського Патріархату.

Але від цієї заяви Святійший Патріарх Філарет зовсім не обурився, бо був готовий прийняти це рішення заради утворення єдиної помісної Української Православної Церкви. Цей настрій Патріарха Філарета ми бачили у всі дні урочистостей. Він був переконаний в нашій загальній перемозі. Але ж, коли представники Константинопольського Патріархату висунули свої жорсткі умови перед всіма архиєреями і членами Священного Синоду УПЦ КП, що після життя на землі любого Предстоятеля УПЦ Київського Патріархату, на Помісному Соборі будуть обиратися три кандидати на пост Предстоятеля УПЦ КП, яким стане тільки той кандидат, якого з трьох обере Патріарх Вселенський, надавши йому сан Митрополита, а не Патріарха, оскільки в одній помісній Православній Церкві може бути тільки один Патріарх, як Предстоятель цієї Церкви.

Це ж саме стосувалося й обрання членів Священного Синоду УПЦ КП.

Але на жаль, цей сценарій відбувся й з УПЦ Канади у 1990-му році та з УПЦ в США після смерті Патріарха Мстислава (Скрипника) у 1993-му році, які позбавилися своєї самостійності і надії на неї, бо все відбувалося без участі більшості духовенства і парафіан двох Церков.

Тому, автокефалія в Україні відбудеться тільки тоді, коли наші дві Православні Церкви УПЦ КП і УАПЦ без втручання й надії ні на кого зовні, відновлять між собою діловий діалог і Євхаристійне єднання, чого чекає наш український православний народ не тільки в Україні, але й за її межами всіх континентів. А це значить, що треба припинити всякі взаємні образи заради братерської любові і виконання Заповідей Христових і, не друкувати ті принизливі коментарі деяких провокаторів, які підставляються під основними статтями чи повідомленнями на Вашому сайті. Інакше втрачається краса і увага глибоких й змістовних друкованих Вами статей.

Дорогий отче Євгенію! У своїй статті Олександр Зворський в «Комерсанті» писав 11.06.2010-го року, що «...прес-секретарь Украинской Автокефальной Православной Церкви протоиерей Евгений Заплетнюк выразил уверенность, что Виктор Янукович продолжит курс на сближение Церквей, как это пытался делать его предшественник Виктор Ющенко».

До речі, на веб-сайті УПЦ КП <http://www.cerkva.info/> від 08.06.2010-го року відмічено, що у Стамбулі відбулася зустріч Президента України Віктора Януковича із Вселенським Патріархом Варфоломієм - повідомляє прес-служба Глави Держави, що Вселенський Патріарх нагадав «...про розкол між православними в Україні й що це нас дуже засмучує. Ми молимося щоб цей розкол зник якнайшвидше...» - зазначив Вселенський Патріарх... Крім того, він розповів, що нещодавно відвідав з офіційним візитом Росію, де спілкувався зі «своїм братом» Патріархом Кири-

**Предстоятель УАПЦ
Митрополит Київський
і всієї України Василь
(Липківський)**

**Архиепископ Катеинославский
Агапіт (Вишневський),
борець за від'єднання УПЦ
від РПЦ у 1919 р.**

лом. За його словами, під час цих розмов вони не одноразово згадували про той факт, що для Росії, як і для України, Константинопольська Церква є материнською. «Ми більш ніж впевнені, - сказав Патріарх Варфоломій, - що Ви під час перебування на посаді Президента України зробите все можливе, щоб вилікувати, загоїти ці рани і відновити єдність Української Православної Церкви».

Але треба сказати, що Вселенському Патріарху Варфоломію були надані церковні урочистості і в Києві у 2008-му році на честь 1020-ти річчя з дня Хре-

ви, дорогий отче Євгенію пишите в своїй статті «Кожне Царство поділене супроти себе, запустіє...»: «...Українська влада не має канонічного права втручатися в церковне життя, однак, оскільки це легітимна та законно обрана громадянами України влада, то саме в її руках лежить можливість або сприяння... руху за об'єднання Православних Церков-Сестер... У зв'язку з цим, ми покладаємо величезні сподівання на українське керівництво свято вважати, що проблему церковних поділів можна вирішити вже найближчим часом... Ми віримо у мудрість і розважливість Президента, який перед Богом і народом дав обітницю на Святому Євангелії та урочисто присягнув на вірність Україні... Ми хочемо стати свідками того, коли не лише УАПЦ буде молитися за нашу Церкву, і не лише добрими намірами, але й реальними справами будуть підтверджувати своє Православ'я».

В свою чергу, подібну думку мав і пан Юрій Чорноморець, який на веб-сайті RISU два роки тому, 11.06.2008-го року писав у своїй статті «Про Патріарха Варфоломія та Україну»:

«...якщо УПЦ КП і УАПЦ повертаються до УПЦ МП, то що тоді стається із цією самою УПЦ? Давно треба було б приєднатися? І вже давно УПЦ МП, отримавши в свої ряди українську

духовну гвардію, як єдине ціле просто обірвалася би з гілки МП і зажила самостійним життям. Це також очевидно всім, окрім УПЦ КП».

Що мав на увазі пан Юрій Чорноморець своїм останнім висловом? Відповідаючи йому на це, треба було сказати, що в такому варіанті не було б не тільки єдиної УПЦ, але й двох Православних Церков в Україні: УПЦ КП і УАПЦ, бо все пройшло б через Московсько-Кремлівське решето, в якому б жодного архиєрея не залишили б в архиєрейських облаченнях, а роздягли б так, як було заповідано з Митрополитом Ростовським Арсенієм (Мацієвичем) при Катерині II та при Й. Сталіні з Митрополитом Василем (Липківським, УАПЦ) і з Архиепископом Катеинославським Агапітом (Вишневським, УАПЦ) та іншими.

**Предстоятель УАПЦ,
Патріарх Київський
і всієї України Мстислав
(Скрипник)**

**Вселенський Патріарх
Варфоломій I**

щення Київської Русі на чолі з Президентом України В.А. Ющенком.

Нині ж й у Москві в червні 2010-го року, Московським Патріархатом надано йому ще більше помпезностей, ніж у Києві, щоб показати йому контраст величі Російської Православної Церкви Московського Патріархату, яка вона є «великою» й самою «могутньою» за рахунок Української Православної Церкви для того, щоб на майбутньому Всесвітньому Православному Соборі сказати всім його членам, що прийшов час, щоб першість Константинополя, як другого Риму, перейшла в Москву, як до третього Риму, оскільки Константинополь давно вже немає, а є Стамбул, будучи містом Турецької мусульманської республіки і в якій для Православної Церкви немає місця.

Що стосується Православної Украї-

Хіба ж можна Москві довіряти долю українського народу і української Держави, з якими вона не один раз розправлялася, як з часів Гетьманів України: Богдана Хмельницького, Івана Виговського, Івана Мазепи, так і в більшовицькі часи з 1917-го по 1964-ий роки.

Але треба пам'ятати про одне, що Київ є Мати - Церква, як для Москви, так і для православної Варшави Польської, від якої вони відійшли і утворили свої незалежні помісні Православні Церкви.

Особливо це стосується Польської Православної Церкви, яка отримала Томос від Константинопольського Патріарха про свою незалежність, оскільки Київ, якому вона була підлегла, знаходився у «капкані» московсько-більшовицької влади, тому й вдалося Варшаві, замість Києва, отримати цей Томос.

Але прикро стає, що після повалення СРСР не знаходиться жодної помісної Православної Церкви, яка могла б захистити нашу незалежну УПЦ Київського Патріархату і довести правду всьому православному світові про нахабство Російської Православної Церкви Московського Патріархату, яка вкряла нашу назву Київської Митрополії Константинопольського Патріархату - Руську, в 1943-му році, при Й. Сталіні. Саме він зі своїм бандитським держпаратом знищив майже всю Російську Православну Церкву на чолі з її Предстоятелем, Патріархом Тихоном (Белавіним), а разом з ним і українське духовенство двох Церков.

Ось чому нам не має чого стояти на колінах перед Москвою і просити в неї там якогось визнання. Бо все це йде від земних чиновників, а не від Бога. Окрім Господа, ми не можемо приймати себе перед московськими «князьками» в рясах, як в Росії, так і в Україні.

Ми не повинні забувати, яким чином Росія отримала Томос про автокефалію, коли вона сама 141-й рік не була визнана світовим православ'ям, тоді як ми (УПЦ КП) знаходимося у невідомому стані всього лише 18-ть років.

Таким же чином в подібному стані знаходились й Сербська, Болгарська, Румунська, Грецька, Грузинська та інші Православні Церкви. Але дуже влучно висловив свої думки Єпископ Євстратій (УПЦ КП), який сказав, що «...Київський Патріархат не відділявся від Православної Церкви, бо ми непорушно сповідуємо православну віру та виконуємо у церковному житті приписи канонів. Ми тільки відділилися від Московського Патріархату і не визнаємо його зверхності над Українською Церквою. Але й сам Константинопольський Патріархат в Томосі про автокефалію Православної Церкви в Польщі (1924-й рік) зазначив, що приєднання Київської Митрополії до Московського Патріархату в 1686-му році «відбулося не за приписами канонічних правил», а тому є незаконним», «...ми наполегливо і незмінно прагнемо до відновлення євхаристійного єднання з усіма помісними Церквами - і сподіваємось, що Його Святість, Вселенський Патріарх по-батьківськи буде сприяти цій благій справі».

Завершуючи свого листа на Ваше ім'я, дорогий отче Євгенію, хочу привітати Вас на чолі з Предстоятелем УАПЦ Блаженнішим Митрополитом Мефодієм за святом третього відродження Автокефалії. Адже й ми, архиєреї, духовенство і віруючі приймали свою активну участь, особливо в кінці 80-х на початку 90-х років XX-го століття у відродженні УАПЦ на чолі з Патріархом Мстиславом (Скрипником), про що писала Галина Садовська 11.06.2010-го року, що «...за 20-ть років після відродження, УАПЦ пройшла нелегкий, драматичний і суперечливий шлях. Нині це найменша Церква з Православних Церков України. Але її внесок у відродження духовної та національної самосвідомості українців - неocenний. На підготовленні нею ґрунті у 1992-му році постав потужний Київський Патріархат, який на перекир усім політичним вітрам невпинно зростає і

стає надійною духовною опорою української нації та української Держави».

Але ж треба сказати й за прийняття участі в об'єднанні 3-х Українських Православних Церков Блаженнішим Митрополитом Володимиром, на якого йде одночасно провокаційний тиск з боку промосковських сил, як всередині УПЦ Московського Патріархату, так і в центрі РПЦ Московської Патріархії, оскільки з його ініціативи відбуваються зустрічі з представниками УПЦ КП і УАПЦ з метою «про лікування стану українського православ'я».

Вони «копають» яму під особою Митрополита Володимира. Але прислів'я говорять, що хто копає яму іншому, той в неї й сам попаде. Але треба сказати, що центр РПЦ МП приховує про себе той факт, що він «заробив» десятки мільярдів американських доларів \$ не завдяки своєму розуму і Божественній Мудрості, а за продаж, так званої, гуманітарної «допомоги» у вигляді тютюну, горілки, вина тощо, що є аморальним, антихристиянським явищем для простих людей, а не те, що для членів Священного Синоду РПЦ МП.

На жаль ми, слов'яни, незалежно від своєї нації, звикли ганьбити й критикувати діячів минулого часу і, разом з тим, боїмося зачіпати державних і церковних керівників свого часу.

Тож нехай Господь Всемилощивий умудряє і збагачує нас Своєю Божественною любов'ю, а святий апостол Андрій Первозваний, якому Бог вручив наш український народ для просвіти в євангельському благочесті, веде нас до вершин знань Благодатної науки в нашому земному й духовному житті на Многії і Благії літа з метою отримання вічного Царства Божого!

Зі щирою повагою до Вас - АДРІАН, Митрополит Криворізько-Нікопольський та Московсько-Богородський, керуючий парафіями Дніпропетровського благочиння УПЦ Київського Патріархату.

МИТРОПОЛИТ АДРІАН УПЦ КП У ВІДКРИТОМУ ЛИСТІ ДО ПРЕДСТОЯТЕЛЯ УПЦ (МП) ЗАКЛИКАВ ПРИЙМАТИ РІШЕННЯ «НА КОРИСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ВІТЧИЗНИ, УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ ТА НА СЛАВУ ГЕРОЇВ УКРАЇНИ».

**Митрополит Адріан УПЦ КП
Предстоятелю Української
Православної Церкви
Московського Патріархату
Блаженнішому Володимирі,
Митрополиту Київському і всієї
України**

**Копії: Українським національним
службам засобів масової
інформації
ВАШЕ БЛАЖЕНСТВО !**

Прочитавши статтю на веб-сайті «РІСУ» <http://risu.org.ua/ua/> про перейменування у м. Києві вулиці Івана Мазепи на вулицю Лаврську, хочеться просити Вас, щоб Ви всіх «тлумачів» вислухали, але зробили своє власне рішення на користь української Вітчизни, української Держави та на славу тих Героїв України, які віддавали все своє свідоме життя за нашу Батьківщину і рідну нашу Православну Церкву. Бо вона народилася саме тут, у Києві, від якої отримали святе Хрещення й росія-

Митрополит Криворізько-Нікопольський та Московсько-Богородський Адріан - керуючий парафіями Дніпропетровського благочиння УПЦ Київського Патріархату

ни та інші слов'яни, а також православні поляки, українці й білоруси цієї Держави.

Що стосується Польської Церкви, то її Предстоятель, Блаженніший Митрополит Савва завжди стояв і до цього часу відстоює правдивість за Києвом, який повинен мати свою автокефалію, тоді як друга донька Київської Матері - Церкви, Московська, до цього часу не хоче визнавати свою Матір - Церкву, від якої вона ж духовно народилася і адміністративно започаткована Київським князем Юрієм Долгоруким в середині XII-го століття. Але московські князі, укріпившись політично й матеріально, в середині XV-го століття розкололи єдину на той час Київську Митрополію Руської Православної Церкви Константинопольського Патріархату, захотівши своєї, Московської Митрополії.

Таким чином, не отримавши на це згоди від Вселенського Патріархату, вона самочинно об'явила свою «незалежну» Московську Митрополію Російської Православної Церкви, яка за своє самовільля була відлучена від світового православ'я на 141-ин рік.

В 1593-му році вона все ж таки «вирішила» своє автокефальне питання, звільнивши з московських в'язниць Патріархів Східних Православних Церков, нагородивши їх золотом, сріблом і грішми. Завдяки спритності і мудрості Бориса Годунова (родича царя Федора Івановича Грозного), Московська Митрополія отримала Томос про свою незалежність з підвищенням її до статусу Патріархії.

Але Україна і український народ ніколи не продався і не вживав подібних варіантів, щоб отримати від людей, в особі Предстоятелів Православних Церков, свою церковну незалежність. Бо ми є діти Божі, а не діти кесаря.

Ви, Ваше Блаженство, про це все знаєте набагато більше від нас, і, в своєму серці виношуєте можливість для вдалого й корисного служіння Українській Вітчизні, про що мріяв і Геть-

в своїй довідці, що: «Вулицю Січневого повстання, яка веде до Києво-Печерської Лаври, перейменовували на вулицю Івана Мазепи 17 жовтня 2007 року.

Таке рішення депутати Київради ухвалили майже одногласно: 71 депутат висловився «за» і лише один - «проти». Прихильники такого перейменування стверджують, що «називатися іменем Івана Мазепи має повне право колишня вулиця Січневого повстання, оскільки саме Івану Мазепі Києво-Печерська Лавра, що знаходиться на цій вулиці, зобов'язана багатьма своїми будівлями та коштовним начинням своїх церков.

Проти перейменування вулиці виступили в РПЦ, в УПЦ. Всеукраїнське православне братство Олександра Невського, Союз православних братств України та Союз православних громадян України, які виступили зі спільною заявою про «неприпустимість появи вулиці Мазепи у Києві».

Як бачите, проти назви вулиці Івана Мазепи в більшості виступили саме ті проросійські організації в Україні, проти яких декілька років боретесь і Ви.

Нашу підтримку в залишенні назви вулиці Івана Мазепи, закріплює своїм вольовим рішенням, згідно веб-сайта «РІСУ» http://risu.org.ua/ua/index/all_news/community/religion_and_policy/36219/ в назві статті «У лавах «регіоналів» не всі «проти» вулиці Мазепи» від 23.06.2010-го року новопризначений перший заступник голови Київської міської держадміністрації Олександр Попов, який:

«...виступає проти перейменування вулиці Мазепи на вулицю Лаврську, як пропонував київським депутатам Патріарх Московський Кирило. Про це повідомляє gazeta.ua». «...Моя принципова позиція, - твердить О. Попов і закликає, - не чіпайте історію. Ми з вами прожили вчорашній день, і кожен може його по-різному трактувати. А якщо минули сотні й більше років, то як воно є, так і має бути».

Ваше Блаженство, Ви ще зі студентських своїх часів навчання в Ленінградських духовних закладах, там, майже в центрі російської духовності, часто одягали українську вишиванку й розмовляли українською мовою, підкреслюючи цим свою любов до України й свого рідного краю.

Але Ви й зараз є великим патріотом в очах українського народу. І було б дуже добре, щоб Ви примирили, без вказівок із Москви українців з іменем великого Гетьмана України Івана Мазепи, який був проклятий чужим для нас, українців, російським царем Петром I, а не українським народом, за його любов до своєї неньки - України.

Отже, оскільки мова йде про анафему, то ще більшою було б вагою зроб-

леною Вашим Блаженством, коли б Ви обнялися з іншим патріотом України, зі своїм колишнім колегою і, навіть, своїм бувшим Предстоятелем і Місцєблєстителем Патріаршого Престолу РПЦ МП Митрополитом (нині Патріарх УПЦ КП) Філаретом, з яким Ви балотувалися на посаду Патріарха Московського і всієї Росії, а не Русі й простити взаємні образи. А також мати постійні зв'язки й з Предстоятелем УАПЦ Митрополитом Мефодієм.

Адже й Т.Г. Шевченко закликав всіх дітей України зі словами: «Обніміться, брати мої, молю вас, благаю...». Але обнятися не заради традиції і звички, а щоб по-християнськи простити провини один одному. Так, якщо прості люди повинні прощати один одному провини, то тим більше, священнослужителі і архиєреї повинні надавати прикладу для цього своєю власною поведінкою. Не тільки сповідати когось, але й самому бути в постійному сповіданні й очищенні від своїх власних гріхів. Тому Ваше взаємне примирення стане за основу миролюбства в Україні для всього українського народу.

Що стосується Москви, то як й протягом всієї історії, вона повинна керува-

ман України Іван Мазепа. Де б він не був, чи у Польщі, чи в Росії, але дбав про нашу Україну, яка була ще більше залежною від Варшави і Москви, ані ж вона є сьогодні, бо без волі і участі українського народу вирішували його долю іноземці. Щось подібне є й в наш час, але ми українці, вже навчилися у своїх мудрих предків, як треба поводити себе, щоб захистити незалежність України та її рідну Українську Православну Церкву, звичайно ж в центрі її історичного серця.

Тому, колишня вулиця Січневого повстання більшовицьких часів дуже вдало була перейменована на вулицю Івана Мазепи, свого мецената - жертводавця, будівельника храмів, соборів й монастирів і, не тільки у Києві, але й у Москві, особливо, в так званому, Хохляцькому районі столиці Росії, що давно вже пора перейменувати й у Києві якийсь район в Кацапський, щоб була рівновага між нашими народами і Державами!

Дуже своєчасно пише веб-сайт «РІСУ»

ти Російською Православною Церквою, а не Руською (тобто Українською).

Це рішення про присвоєння Московському Патріархатові назву Руську, було здійснено богоборцем і знищувачем всієї повноти Руської Православної Церкви Київської Митрополії Константинопольського Патріархату та Російської Православної Церкви Московського Патріархату Й. Сталіним в 1943-му році, яке є злочинним вчинком для України і українського народу.

Тож немає чого приховуватися сучасним Московським Патріархам за нашою історичною церковною назвою й не втручатися в життя іншої суверенної Держави, особливо Патріарху Московському Кирилу (Гундяєву), який не є слов'янином, а мордвиним за своїм національним походженням, оскільки за Волгою Русі вже не має, а є лише Росія.

Тому, яке він має право диктувати нам, українцям, свою антинародну волю, яка спрямована не для миру Божого, а для продовження колонізації нашого українського народу.

Не треба нам нав'язувати назви своїх вулиць. Нехай спочатку викине свого «вождя» пролетаріату В. Леніна з мавзолею у Москві й поховає його, як людину, а не скотину під склом та замінить в Москві і по всій Росії назви вулиць і проспектів присвячених антихристиянським нелюдам - катам, як К. Маркса, В. Леніна, Р. Люксембург, К. Лібкнехта, Ф. Артема, Ф. Дзержинського, Лазаря Моїсейовича Кагановича та інших більшовицьких мучителів, ім'ям яких не повинно бути місця в православних країнах.

Це ж треба, В. Ленін та Й. Сталін замордували двадцять мільйонів українців в Сибірському ГУЛАзі та в штучному голодоморі - геноциді, а також декілька мільйонів росіян. А нині, сучасні росіяни, батьки і діди яких безвинно загинули від рук цих антихристів, вони тепер «віддячили» їм своїм прославленням цих людодів на конкурс «Ім'я Росії» у 2008-му році, отримавши перші місця, згідно веб-сайту <http://www.nameofrussia.ru/rating.html> за свої злочини.

Значить, будівника православних святинь в особі Івана Мазепи, на думку Патріарха Кирила, треба продовжувати тримати в анафемі, а знищувачів мільйони православних святинь і православних священнослужителів, треба вихвалити і ставити їм пам'ятники. Де ж логіка мислення Російського Першосвятителя Патріарха Кирила?

Чому ж ми, члени української діаспори в Російській Федерації є безправними. Ми не маємо жодних громадських прав, а ні релігійних свобод в цій країні. Та й українські державні діячі нас не захищали і зараз не захищають, навіть в свій час й В.А. Ющенко з Ю.В. Тимошенко, як це робить, наприклад, Президент Білорусі Олександр Лукашенко.

Він за права своїх людей і укріплення Білоруської держави готовий посваритися з Московським Кремлем, щоб зупинити його свавілля на цю державу. Хоч би взяти питання про газ, який подається з Росії до Білорусі. О.Лукашенко сказав своє тверде слово і, Москва, хоч і відмовлялась, але прийшлося їй йти на поступки йому. А чому ж Ю. Тимошенко, будучи Прем'єр - міністром України, самовільно, без згоди Президента України В.А. Ющенка, «підписувала» у Москві всі ті «папірці», які їй підсовували в Кремлі, щоб надіти на шиї українців смертельний мотузок.

Ви пам'ятаєте, як РПЦ Московського Патріархату за допомогою мера Москви Ю.Лужкова в кінці вересня 1997-го року захопила у м. Ногінську, нами відбудований Богоявленський собор з великим комплексом будівель, бо, як мов, православні «хохли» в Росії не мають права мати свої рідні українські храми, тоді як в одній Україні біля 10-ти тисяч храмів, соборів, монастирів і дві Лаври: Київська і Почаївська знаходяться у власності Московського Патріархату під наглядом Московського Кремля.

Ваше Блаженство! То ж нехай ми, як «розкольників» священнослужителі УПЦ Київського Патріархату є не в «моді» для Росії. Адже ж, Ваша, Українська

Православна Церква Московського Патріархату є невід'ємною частиною Російської Православної Церкви Московського Патріархату і Ви, чомусь, до цього часу не маєте у Москві не тільки храмів, але й каплиць, у вигляді подвір'я для користування Вашою Церквою.

Але «Москва» чомусь не поспішає надати й Вам жодного приміщення для богослужіння, тоді як в ній Гетьман України Іван Мазепа в Хохловському районі побудував біля десяти храмів за свої власні кошти, в тому числі й свій Палац, в якому зараз мають свій штаб московські ОМОНівці.

Адже російська діаспора в Україні настільки розперезалася, що українцям в своїй рідній Державі нема чого робити, бо й українську мову, як державну, скоро замінить російська.

А чому ж в Росії українська діаспора є такою безправною? Вона не може не тільки говорити своєю рідною українською мовою, але й керівників ОУРа (Об'єднання Українців Росії) «підбирає» і «призначає» керівництво московської мерії, як це трапилось з головою ОУРа В. М. Думою та з покійним головою Олександром Руденком - Десняком.

Тож, ми повинні жити так мудро й розумно, як живуть в єдності прибалтійці, поляки, англійці, французи, іспанці, італійці, угорці, серби, румуни й особливо німці, які не воюють між собою з-за належності їх до різних конфесій: католицької, лютеранської чи всагалі, протестантської. Скрізь їх можна бачити, як єдиний народ і, як єдина нація.

Українська історія нам цього не простить, бо глузування над діями і щирими українцями, які віддавали і до цього часу віддають все своє чесне життя на благо Української Православної Церкви з центром у Києві, а не у Москві, на користь нашої Української Держави, є великим гріхом!

Я знаю Вас, як мудрого церковного політика і яскравого богослова - проповідника, в чому Ви себе проявили ще будучи відомим і всеповажаємим Ректором Московської Духовної Академії, де Ви не зобидили жодного студента і випускника цього славного вищого духовного учбового закладу.

Тож нехай Господь Всемиловитий завжди буде з Вами і Вашими вірними й чесними помічниками, щоб ми всі, як діти єдиної Православної Української Вітчизни: УПЦ МП, УПЦ КП і УАПЦ, як справжні брати і сестри у Христі, обнялися й нарешті причастилися від однієї Чаші з Кров'ю й Тілом Христовим, підкресливши цим свою вагомість і мудрість серед інших православних народів.

Саме так було здійснено у Москві, в 2006-му році, з застосуванням волі Президента Російської Федерації В.В. Путіна, який об'єднав Предстоятелів двох ворогуючих сестер - Церков Російських: Московського Патріархату і Зарубіжної РПЦ в Нью-Йорку, тобто Патріарха Московського Алексія II з Митрополитом Східно-Американським і Нью-Йоркським Лавром (Шкурло), який був за етнічним походженням українцем, а нині є блаженно почившим, як і Патріарх Алексій II.

Ці два Предстоятелі Російських Православних Церков по-християнськи обнялися й простили один одному колишні образи від 1917-го по 2006-тий роки.

Тому, було б дуже добре, щоб і наш сучасний Президент України Віктор Федорович Янукович, будучи православною людиною, повторив в Україні подвиг свого російського колеги В.В. Путіна.

До речі, я мав честь супроводжувати влітку 1993-го року Архієпископа Лавра (Шкурло) до Дівеєво, який бажав поклонитися святим мощам преп. Серафима Саровського. Він прибув до Москви і Суздаля в одному під'язнику для зустрічі з Архієпископом Валентином (Русанцовим) без ніяких архиєрейських ознак, щоб його не помітили колишні КДБісти під час його подорожі по Росії.

Хто міг тоді подумати, що цей скромний прихований архиєрей, через 13-ть років прибуде вже до Москви, як Предстоятель РПЦ За кордоном для участі в Архиєрейському Соборі у Москві для прийняття рішення у воз'єднанні двох рідних Російських Церков: РПЦ МП і РПЦЗ.

Так чи треба було РПЦ МП на початку 90-х років ХХ-го століття, зі слиною в своїх вустах, обплывувати тих для неї негідних священнослужителів, які належали в Росії до РПЦЗ, проклинаючи і ображаючи її кліриків?

Я хотів би, Ваше Блаженство, щоб цей лист був направлений не тільки до керівництва веб-сайту «РІСУ», на якому був розміщений матеріал про перейменування вулиці Івана Мазепи на Лаврську, але й іншим національним службам ЗМІ, щоб вони своєчасно відреагували й вплинули на свідомість українського національного народу, який повинен захистити славне ім'я нашого Гетьмана України Івана Мазепи й назавжди закрити тему, розпочату Московським Кремлем, про свою улюблену традицію в анафемах і прокляттях, а відкрити музей з бібліотекою на його честь, якщо не на території Києво - Печерської Лаври, то обов'язково, поруч з нею!

Ми знаємо з історії, як Московська Митрополія Російської Православної Церкви в середині XVI - го століття, під тиском царя Івана Грозного розправилися зі своїм Предстоятелем, святителем Филипом, Митрополитом Московським. У в'язниці до святителя Филипа Іван Грозний відправив Малюту Скуратова, свого опричника (КДБіста того часу) для розправи з ним.

Так само поступили й з високоосвіченим греком за походженням, Максимом Греком, якого запросили до Москви для перевірок і поправок столітніми переписаних книг, але церковні сучасники дуже заздрили йому, вигадавши звинувачення в підозрах, направлених на російського царя Івана Грозного в його аморальності.

Максим Грек був кинутий майже на 30-ть років в підземелля одного з храмів Свято-Троїцької-Сергієвої Лаври (нині м. Сергіїв - Посад Московської області), як злочинця, який тут, на чужині, безвинно страждав до самої своєї смерті, до 1556-го року і, теж в часи Івана Грозного.

Ще більших страждань отримав Митрополит Ростовський Арсеній (Мацієвич, родом з Волині) від Катерини II в кінці XVIII - го століття, якого члени Св'ятішого Синоду РПЦ з волі цариці, відправили у Микільський Карельський монастир, а потім, з-за великої уваги ченців до нього, по її наказу мученика Арсенія відправили в фортецю м. Ревеля, де його кинули в спеціально побудований камінний «мішок», де й загинув він від тяжких мук і голоду.

Та що там говорити про пізні часи РПЦ МП, коли ще в XIV - му столітті преподобний Сергій Радонезький в своїх подвигах сформував монастир в лісах Радонежу (70-т км. від Москви), до якого почали линути інші люди чоловічої статі для допомоги преподобному в будівництві цієї обителі.

Через певний час до цього монастиря почали йти віруючі люди з багатьох місць Московського князівства, щоб отримати благословення та зцілення від недуг. Навіть Московський князь Дмитро Донський прибув до нього за благословенням на майбутню битву з татаро - монголами, яка отримала назву «Куликовська».

Преподобний Сергій не тільки благословив князя на цю битву, але й направив з ним своїх ігуменів: Пересвета і Осляб'ю, в якій перший виступив у поєдинку з Челубеем, воїном татаро - монголів, під час чого обидва загинули.

Що я хотів би цим сказати? Що преподобний Сергій Радонезький, будучи сильним молитовником, зцілителем і прозорливцем, тричі був зігнаний зі свого ж власного монастиря своїми «собраттями», яких він виховав і приютив. Ось до чого приводить заздрість і гордість в цьому московському краї. Що тоді говорити про події у м. Ногінську в кінці XX-го століття в Богоявленському соборі, коли одні будували й життя своє віддавали, а інші, нахабно захопили силою, ще й виправдовують себе в очах віруючих ногінчан.

Але сама гідотна традиція в РПЦ Московського Патріархату є та, що предки видатних людей проклинали і анафематували, а їх нащадки, канонізували цих мучеників! Так, у 1996-му році був канонізований преподобномученик Максим Грек, а в 2000-му році був канонізований Митрополит Ростовський Арсеній (Мацієвич), як священикомученик та багато інших канонізацій відбувалися при житті Патріарха Московського Алексія II.

Ставиться питання: а кому потрібні ці лукаві показові канонізації? Хіба ж ці мученики мають потребу в них, коли у Бога відбуваються Свої прославлення святих або карі великих грішників, незалежно від їх земних посад чи церковних санів. Прочитайте Євангеліє від Матфея, гл.23, ст. 29-32 де написано: «...Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що ставите дорогі гробниці пророкам і прикрашаєте пам'ятники праведникам, і, говорите: «Якби ми жили за дні наших батьків, то ми не були б їхніми співниками в пролитті крові пророків». Тим самим ви про себе свідчите, що ви є сини убивців, які вбивали пророків і праведників. Доповняйте ж і ви число провин батьків ваших».

Але, прийде благодатний час, коли розум і честь українських священнослужителів прокинеться від глибокого сну й канонізує всіх анафематствованих українських православних громадських і церковних діячів, які були прокляті Російською Православною Церквою

Московського Патріархату за вказівкою своїх зарозумних царів та імператорів.

До речі, в кінці липня 2010-го року, до м. Дніпропетровська прибуває з офіційним візитом Патріарх Московський і всієї Росії Кирило (Гундяєв). Що може бути спільного між мордвином за національністю в РФ і українцем родом з Рівненської області, Митрополитом Іринеем (Середнім)? Адже Патріарх Кирило є відданим патріотом інтересів російської держави, тоді як Владика Іриней ще в листопаді 1991-го року на Помісному Соборі у Києві, будучи Архiepіскопом Рівненським і Острозьким, піднімав свої руки за від'єднання УПЦ від РПЦ. Але потрапивши до Москви весною 1992-го року на Помісний Собор РПЦ МП, він та його колеги - архиєреї з України по іншому «заспівали» пісню про від'єднання УПЦ від РПЦ, коли там, у Москві, прийшлося давати «звіт» перед силовими структурами за своє відрєчення від Московського Патріархату.

Тому ж будемо завжди своєчасно слідкувати за своїми діями, щоб потім нам не соромно було зустрітися в іншому Божому світі з тими чесними й порядними людьми Божими, які заслужили Його вічне Царство, віддаючи своє земне життя за нас і за наше майбутнє, отримавши кожен в свій час страждання від рук злочинних угруповань, замаскованих в рясах, панагіях і хрестах!

На жаль тільки, що сьогодні простий православний український народ дуже страждає від борців за «канонічне» й «благодатне» православ'я. Бо Господь карає Ноевим потопом, як «канонічних», так і не канонічних в єпархіях Львівської області, Івано-Франківської, Закарпатської, Тернопільської і, особливо, Чернівецької, в яких будинки й інші будови плавають у воді, як човни Вітхого Завіту. Чи розуміють архиєреї цих єпархій УПЦ Московського Патріархату, УПЦ Київського і УАПЦ, що від їхньої спільної молитви залежить доля вистражданого українського народу, а Господь в свою чергу, чекає від них щирих сердечних прохань у всепрощенні провин всієї України.

Тож, простіть і благословіть !

З любов'ю у Господі до Вашого Блаженства - Ваш колишній і завжди вдячний Митрополит АДРІАН (УПЦ КП)

«Пізнайте Правду, і вона вас зробить вільними ...» (Єв. від Ін.8:32) ЯКЩО РОЗДІЛЯТЬ НАШУ ДУШУ, ТО РОЗДІЛЯТЬ Й НАШУ ЗЕМЛЮ.

Більше, як дев'яносто років тому, український народ через Центральну Раду оголосив свою волю про незалежність Української Держави, разом з якою стала автокефальною й наша древня багатостраждальна Українська Православна Церква. Здавалось би, що скінчилось триста п'ятдесят шість років українського рабства в Російській імперії. Але ви, українці чудово знаєте, як розгорталися далі події: була нерівна боротьба, були жертви, була кров і смерть... Бо Російська імперія одяг-

ла на себе нові криваві одяги, відрікшись від Бога й озброївшись діявольською ідеологією, знову задушила молододу Українську республіку.

Очевидно, чаша страждань нашого народу вже наповнилась, оскільки Господь ще не зняв України з хреста за гріхи наші: за розбрат, ворожнечу, байдужість до своєї Батьківщини. І ще 75-ть років наш народ страждав під більшовицьким нашептом.

Ми бачили свою свободу лише у

снах наших, ми кликали її лише у тайних молитвах до Бога, бо замовкли пісні народу, оніміла наша мова, висохла від горя душа наша. Але їм було мало й цього - вони посягнули на нашу національну українську молитву. Вони скували її ланцюгом червоної Московської Патріархії. Вони заставляли нас молитися за катів нашого українського народу та співати їм «Многая лета» і це тим, хто морив наших батьків і дідів голодом, хто винищував наших дітей!

Вони заставляли їх прославляти гнобителів, тоді як герої наші лежали в землі, і вони не мали права відспівувати їх по-церковному звичаю. Їх заставляли радіти, а в душах їхніх стогнала всенародна скорбота. Ось яку «Церкву» вони нам дали!

Але Україна молилась, вона не відмовилась від Бога, вона терпіла, надіялась, вірила. І Господь почув нас, надавши нам можливість знову здобути свободу в кінці 2004-го на початку 2005-го років. Тому тепер лише від нас залежить, чи здобудемо ми її, чи знову потоне надія наша у ворожнечі і розбраті.

А недруги наші міняють тактику. Сьогодні вони вже не можуть силою зброї пригнобити нас, не можуть указами і циркулярами заборонити нашу мову і вбити нашу національну свідомість. У них залишається єдина зброя - внести розкол у наші ряди, роз'єднати народ і втягнути нас у нове ярмо. Вони оголосили нашу національну Українську Православну Церкву не канонічною за те, що ми вийшли з-під влади за-

жерливої Московської Патріархії. Але ні Сам Христос, ні Його апостоли ніколи не давали права імперській Церкві володарювати над іншою, національною, помісною.

Бо ми всі рівні перед Богом і один у нас Пастир - Господь Спаситель. Але ж є церковні канони Вселенської Православної Церкви, які є законом для кожної помісної Православної Церкви, і, забираючи у нас статус автономії Руської Православної Церкви Київської Митрополії Константинопольського Патріархату було незаконно.

У світі є 14-ть незалежних Православних Церков, і чомусь лише Українська Православна Церква перетворена Московю із матері в «доньку», яка забезпечує московських катів мільйонами гривень, забираючи їх у своїх же дітей.

Дорогі браття і сестри у Христі! Московський Кремль зміцнює свої сили на території України, яка продає розколювати єдність Української Православної Церкви Київсь-

кого Патріархату, і саме з цією метою створюють різні православні конфесії, використовуючи протиріччя між духовенством трьох Українських Православних Церков.

Пам'ятайте, що якщо розділять нашу душу, то розділять й нашу землю.

Українці! Господь звертається до вас: «Ви куплені дорогою ціною, не ставайте рабами людей» (Послання до Коринф. 7:23) Так, ми куплені дорогою ціною: ми, як і інші слов'янські народи заплатили дуже дорого за свою свободу!

Тому, не будемо рабами земних «царків». Про що навчають нас ті українські пращури, які віддали своє життя за Україну, за Церкву, за весь український народ!

Слава Ісусу Христу! Слава Україні!

Скороход СТАНІСЛАВ,
іподиякон Криворізької єпархії
Української Православної
Церкви Київського Патріархату
<http://uaoc.net/2010/07/08/get/>

ПЕРШОМУ ЗАСТУПНИКУ ГОЛОВИ КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ ДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЇ О.П. ПОПОВУ

Вельмишановний Олександр Павловичу!

Від імені духовенства і віруючих Дніпропетровського благочиння та інших благочинь Криворізької єпархії УПЦ Київського Патріархату, прийміть наші щирі привітання з Днем Конституції України, а також сердечну подяку за Ваш державницький підхід до всіх національних питань, які стосуються нашої любові Української Вітчизни!

Ми дякуємо Вам за відстоювання Вами колишнього рішення депутатів Київської міської Ради про перейменування вулиці у Києві Січневого повстання на вулицю Гетьмана України Івана Мазепи, яка на жаль, згідно бажання Московського Патріарха Кирила (Гундяєва), громадянина Росії і мордвина за походженням, деякі сили хочуть змінити цю достойну назву на вулицю «Лаврську».

Ми дуже сподіваємось на Вас, дорогий Олександр Павловичу, що назва вулиці Івана Мазепи залишиться в своїй силі.

Нехай же Господь Всемиловичий оберігає Вас, Вашу родину і Ваших друзів -однодумців на Многії і Благії літа!

**З глибокою повагою до Вас -
АДРІАН, Митрополит Криворізько-
Нікопольський та Московсько-
Богородський, керуючий парафіями
Дніпропетровського благочиння УПЦ
Київського Патріархату.**

ЙОГО СВЯТОСТІ, СВЯТІЙШОМУ ФІЛАРЕТУ ПАТРІАРХУ
КИЇВСЬКОМУ І ВСІЄЇ РУСИ - УКРАЇНИ;
ЧЛЕНАМ СВЯЩЕННОГО СИНОДУ УПЦ КИЇВСЬКОГО
ПАТРІАРХАТУ;

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННИМ МИТРОПОЛИТАМ
І АРХІЄПІСКОПАМ, ПРЕОСВЯЩЕННИМ ЄПІСКОПАМ,
СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛЯМ І ВСІМ ВІРНИМ НАШОЇ
ПОМІСНОЇ УПЦ КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ;
ВСІЙ ЧЕСНІЙ ПАСТВІ ЛЬВІВСЬКО-СОКАЛЬСЬКОЇ
ЄПАРХІЇ,
РОДИНІ І БЛИЗЬКІЙ ВЛАДИКИ АНДРІЯ
ВАША СВЯТИСТЬ!

З глибокою тривоگوю я дізнався про тяжке горе, яке спіткало нашу Помісну Українську Православну Церкву Київського Патріархату.

Аналізуючи діяльний громадський і церковний шлях Владика Андрія, треба чесно сказати, що це був один із самих найвпливовіших і найосвіченіших архиєреїв Української Православної Церкви, маючи вищу медичну і богословську освіту.

Особливо він займав надзвичайне місце в тяжкі роки становлення УПЦ Київського Патріархату на початку 90-х років. Це були ті часи, коли перед нашою Церквою стояв вибір: бути нашої Церкві незалежною від РПЦ Московського Патріархату, чи назавжди вона повинна бути приреченою на поразку.

В 1992-й рік, саме Митрополит Андрій з Митрополитом Яковом не тільки підтримали Вас, Ваша Святість, але й були поряд з Вашою невтомною працею і бажанням у формуванні помісної Православної Церкви УПЦ Київського Патріархату.

До останнього свого подиху Владика Андрій, як і ми всі, був з Вами і з Вашою Першосвятительською службою на користь Українській Вітчизні та Українській Православній Церкві Київського Патріархату.

На жаль, я не зможу бути на похороні Митрополита Андрія, щоб співслужити Вашій Святості у зв'язку з підготовкою до престольного Дня на честь святих славних і всехвальних первоверховних апостолів Петра і Павла (11-12-го липня), але моя душа і серце буде перебувати, як і завжди, поряд з Вами.

Будемо постійно молитися за новопреставленого Митрополита Львівсько-го і Сокальського Андрія, щоб Господь простив йому всякі провини вільні і не вільні, а нас нехай Господь Всемиловичий умудряє і укріплює в продовженні чесного служіння нашої помісної Українській Православній Церкві з центром у Києві!

**АДРІАН, Митрополит
Криворізький і Нікопольський.**

ПРЕЗИДЕНТУ УКРАЇНИ В.Ф. ЯНУКОВИЧУ

Вельмишановний Вікторе Федоровичу!

З нагоди Вашого ювілею на честь 60-ти річчя з Дня народження, прийміть наші щирі привітання.

Духовенство і віруючі Дніпропетровського благочиння та інших благочинь Криворізької єпархії УПЦ Київського Патріархату завжди стояли на твердих позиціях по відношенню до української влади та Президентів України.

І хоч ми й відстоювали попередній уряд і Президента, Ю.В. Тимошенко та В.А. Ющенка, але ми завжди критично ставились до їхнього недбальства по відношенню до духовенства

і віруючих нашої помісної Української Православної Церкви та невиконання ними своїх обіцянок.

Але, з отриманням Вами високої посади у якості Президента України, ми побачили Вас, як енергійного й сильного керівника - господарника нашої Держави, який вболіває за весь український народ незалежно від його національності, віросповідання та політичних поглядів.

Тож нехай Господь Все милостивий й надалі обігріватиме Вас Своєю Благодаттю і Чоловіколюбством на користь нашої Української Вітчизни та майбутньої єдиної Української Православної Церкви з центром у

Києві.

Бажаємо Вам, дорогий Вікторе Федоровичу, довгих років життя, міцного здоров'я й допомоги Божої у Вашій не легкій праці, яка направлена на економічне зростання добробуту нашого народу, а також на миролюбство, як в нашій країні, так і за кордоном!

Зі щирою повагою до Вас - АДРІАН,

Митрополит Криворізько - Нікопольський та Московсько - Богородський, керуючий парафіями Дніпропетровського благочиння УПЦ Київського Патріархату.

● З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

● Шановний Владико Адріане!

Я дуже люблю питати Ваші статті й дописи. Я багато дізнаюся з неї цікавого про Бога і про віру. Мої батьки не вірять у Бога. Вони кажуть, що треба надіятися лише на себе. А мати каже, що головне - гроші. Будуть гроші, то буде все. А Бога скільки не проси - він грошей не дасть.

Вони лаються, коли я цікавлюся релігією. А одного разу, коли побачили мене, що я читаю "Петропавлівський вісник", то батько сказав - не забувай голову дурницями. Краще подумай, що будеш далі робити. Вже здорова, а досі в нас на шиї сидиш.

А я хочу стати лікарем. Щоб допомагати людям у біді. Коли я закінчу школу, то хочу піти до Медичної академії вчитися. Ось чи лише поступлю? Там кажуть великий конкурс. Але я буду старатися. І я вірю, що Бог мені допоможе. Він добрий і коли не робити нікому зла, то він обов'язково допоможе. Пишіть про це. Щоб люди знали.

З повагою - ОЛЯ. Але звати мене інакше.

Просто боюся, коли раптом батьки дізнаються, що я написала Вам цього листа. м. Дніпропетровськ.

● Як і належить правдивому душпастирю, Владика Адріан найперше дбає про прищеплення християнських чеснот своїм близьким і рідним. Бо ж не годиться, коли найближчі люди будуть поганими віруючими. Не соромно митрополиту за своїх рідних братів Михайла та Федора. Вони не лише гарні сім'янини, чесні та порядні, вірні, а й справжні помічники у роботі Владика Адріана. Так добродій Федір Старина як фаховий тесля своїми майстровими руками спорудив не менше 100 дверей у Кафедральному Січеславському храмі Петра і Павла. Не цурається праці заради Церкви і пан Михайло Старина.

На світлинці: брати Михайло (зліва) та Федір СТАРИНИ побіля родинної оселі у селищі Березанівка.

"ПРАВОСЛАВНА КОЗАЦЬКА СІЧЕСЛАВЩИНА",
Державна реєстрація друкованого засобу
масової інформації серія ДП № 1433 - 168Р.

Адреса редакції: просп. Свободи, 89 (Нові Кайдаки),
м. Дніпропетровськ, 49019.

Електронні адреси Митрополита Адріана: E-mail: mitropolet@mail.ru,
mytropolyt@mail.ru

Тел. собору та канцелярії: (056)770-33-33, (056)770-84-08, телефон для зв'язку: (056)720-23-22, т/факс (056)720-25-45, (056)720-25-24, моб. тел. (067)746-77-03, канцелярія (097)345-69-04.

Підписано до друку 30.07.2010. Формат 60/84/8,
друк офсетний. Умов. друк. арк. 1. Зам. № 1033

ТОВ "Перша міська друкарня".

АДРЕСА:

вул. Степового фронту, 11а, м. Павлоград
Дніпропетровської обл.,
51400, Україна.

ДОЛЯ УКРАЇНИ - В НАШИХ РУКАХ

ЗАПИСАНЕ ІНТЕРВ'Ю ПО ІНТЕРНЕТІ З ЯРОСЛАВОМ СТЕХОМ

Можливо, що це - незвичайна форма для інтерв'ю. Але прошу вибачення, я хочу задати декілька питань стосовно ситуації в Україні. Останні дії президента України - Віктора Януковича не лише дивують багатьох людей, але я сам не можу повністю дійти до тям з того, що робиться тепер в сучасній Україні. Тому і я обрав не традиційну форму на інтерв'ю і звернувся до відомого журналіста і письменника в діаспорі - Ярослава Стеха з проханням, щоб він поділився своїми спостереженнями з перебування в Україні, а зокрема коментував деякі рішення новообраного президента України - Віктора Януковича.

- Ярославе, скажи, будь-ласка, як ти оцінюєш цей загально людський політичний неспокій, який відбувається навкруги останніх подій і рішень в Україні?

- Це надзвичайно складна і широка тема. Я б її почав розказувати з того, що від моменту відродження української державності окремі реакційні російські кола ніяк не можуть з тим погодитися, що Україна стала незалежною державою. І це головна наша трагедія, що в нас такий проімперський сусід, який дружбу розуміє не з позицій партнерства, а з позиції повного підкорення. Усім відомим став гострий напад президента Росії Медведєва проти особи президента України В. Ющенка й всього українського народу, за відстоювання українських суверенних позицій. З черги Прем'єр-міністрів Росії Путін під час зустрічі з президентом Бушом молодшим, домовився до того, що Україна - «ніяка не держава». Ось і в тому заключається суть нашої трагедії. Росія відстоює сусідські відносини за радянським принципом: "робіть, як ми кажемо, інакше - буде біда!". В минулому карали гоніннями, арештами і розстрілами, засланнями на Сибір, то сьогодні такий непослух карається виключенням газу, брудними наклепами й лайками на провідних діячів та чиниться в нутрі України деверсію. Москва за своєю ідеологією намагається вказувати, хто для України герой, а хто зрадник, а при тому як відомо Росія ігнорує і не отримується жодних прийнятих домовленостей. Глибоко чесна і патріотично-українська людина у своїй державі зустрічає безкарне особисте і національне зневаження та глузування з національних цінностей, які задають засоби масового переказу оплачувані Росією. У світлі повищого можу прямо заявити, що сьогодні немає ані одного чесного українця і багатьох друзів нашого на-

роду, які б не переживали тривоги за майбутню долю України. На жаль цей неспокій і тривога повністю підтверджуються. Перебуваючи в Україні, я помітив, що величезний відсоток людей переживає і спостерігає це страшне безглуздя, яке тут відбувається майже на кожному кроці за новітньої влади. Звичайно, в Україні є відповідна кількість людей, яким притаманна малоросійська свідомість, яка пітримувана проросійсько-імперськими силами і вона є тою п'ятою колоною в державі, на яку спираються проімперські сили Росії. Малоросійство має дуже багато спільного з колабораціонізмом та психологічним комплексом меншевартості. Цей національний бур'ян, був і є плодом російської колоніальної політики в Україні. Малороси-яничари захоплюються усім, що російське і знецінюють все те, що суто українське. За їхнім мисленням українська література, музика, пісня, культура, фільми і навіть мова застарілі і вони захоплюються чужим, не знаючи свого. Для них навіть суверенна держава є на заваді, щоб реалізувати проімперську політику Москви. Це люди, які втратили людську і національну гідність і загубили не лише свою ідентичність, але також втратили національну душу. Вони навіть неспроможні усвідомити собі тяжких наслідків, які випливатимуть в майбутньому з непередуманих їхніх дій та рішень сучасних нововладців. Чесні українці прямо бояться як страшної недуги кожного наступного виклику і кожної несподіванки, яку завтрашній день принесе. Це в першу чергу духовний неспокій. Людина ходить немов зранена, над якою завис страшний судовий присуд. У багатьох людей внутрішня важка тривога і біль перед втратою суверенної держави, яка була вистраждана численними українськими поколіннями з відвічними ворогами народу.

- З цього виникає, що в Україні «суверенітет державний» у великій небезпеці?

- Так, державний «суверенітет» функціонує закономірно тільки тоді, коли втілюється національна політика корінної нації з усіма її атрибутами. Сучасна влада найчастіше провадить дезінтеграційну політику, а зокрема новообраний президент України - В. Янукович, виявляє себе негідним репрезентувати інтереси української нації. Його діяльність вкрай небезпечна і може призвести до розвитку різних міжнаціональних конфліктів та навіть до втрати державності. Тому і не дивно, що провідні українські діячі змушені захищати українську державу перед сучас-

ною її владою. Це той парадокс, що влада справжніх героїв України вважає ворогами народу, а дісних ворогів - героями. У цьому короткому часі президенства Януковича значно призупинено процеси національного державотворення. Фактично помітна розбудова неокolonіальної влади, у сфері якої кримінально-олігархічні клани. Тривожні прояви антидержавної діяльності у всіх сферах і разючо витискається українську мову із засобів масового переказу та діловодства. Пан Янукович навіть неумисловлює собі, що корінна нація є головним суб'єктом суверенної держави, а в тих умовах вона дискримінована. Поняття «суверенітет держави» впроваджено в обіг ще в XVI ст. Жаном Боденом і є то неподільна конституційна влада, яка без жодних обмежень дбає за могутність держави у внутрішній і зовнішній політиці. У тому сенсі, що її прерогативи належать виключно їй і вона не може діяти з шкодою для корінної нації на угоду проімперських сил Росії. В тому і верховенство суверенної держави в усіх аспектах повинно проявлятися на ділі, а не на пустих словах, оголошених в основному чужою мовою. До цього лише пригадаю, що п'ятою сесією Верховної Ради України 28 червня 1996 р. прийнято Конституцію України і це стало найважливішою історичною подією в житті українського народу після проголошення 24 серпня 1991 р. незалежності України і схвалення 1 грудня 1991 р. всенародним голосуванням Акту проголошення незалежності України. Тим самим, було завершено процес становлення України як суверенної держави, яка має свій основний Закон, який зобов'язує усіх до його виконання, в тому і тих, які підступно захопили владу в державі.

- В цій ситуації, аж важко знайти порівняння, до яких пожна прирівняти сучасну владу України.

- Формування уряду без українців, без знання української мови схоже на «Малоросійську Колегію», яку створив Петро I 29 квітня 1722 р., яка до краю загострила ситуацію і 29 вересня 1727 р. була скасована. Її завершенням був указ Катерини II з 10 листопада 1764 р., яким скасовано гетьманщину. Підтримка сучасною владою реваншистських, комуноїдних сил, що активно популяризують Сталіна, та здійснення інших антидержавних акцій. Плани переписування української історії на угоду імперським силам Росії, це м'яко кажучи злочин. За який ініціатори повинні засісти на лавах національного Трибуналу.

- Мені цікаво які настрої серед людей відносно минулого президента В. Ющенка та прем'єр-міністра Юлії Тимошенко?

- Звичайно, В. Ющенко - це всенародно обраний Президент України, який на самому початкові користувався повним загальнонародним довір'ям, на якого українці покладали великі надії. На превеликий жаль, ці сподівання В. Ющенко - як державний керманіч - не усі оправдав. Хоча й зробив цілий ряд позитивних державних потягнень, але не зумів він їх усіх впровадити в життя. Не зумів до влади залучити українських патріотів, а сам особисто із своїм оточенням зністив він загальнонаціональну довіру до себе і зруйнував ідеали Майдану, а тим допоміг антинаціональним силам дійти до влади. Хоча й він добре розумів, що надмірне зближення з Росією є загрозою існуванню української державності. За словами Богдана Гориня: В. Ющенко на його команда спричинилися до того, що зруйнували Рух України, намагаючись створити на його місце нібито «Нашу Україну». Однак, великою кривдою було б не добачати колосальних обсягів В. Ющенка, який підійняв на світло денне цілий ряд історичних не популярних подій суто українського характеру, про які довідалися не лише численні українці, але і весь світ. Тому московські керманічі поставили собі за мету, щоб за всяку ціну не допустити до влади В. Ющенка, для них байдуже було, чи вийде у президентських виборах Ю. Тимошенко чи В. Янукович. Що стосується Юлії Тимошенко, вона приваблювала народ своєю рішучістю, палкими промовами, зрештою, вона була головним двигуном у Помаранчевій революції. Але своєю нахальністю за верховенство до влади, сама себе здискваліфувала. При розумній співпраці, без взаємного ворогування, вони обоє мали реальні можливості на ділову і конструктивну роботу, яка могла вивести Україну з тупика. Замість застосувати оголошений девіз «Бандитам тюрми» вийшло навпаки, бандитам завішувано ордери, а навіть декотрим замість тюрми приділявано престижні посади в державі.

- Дійсно, це складна ситуація, коли патріоти України не об'єднані і не мають спроможностей повністю заангажуватися в процес державотворчій.

- Не можна себе обдурювати, тільки коли об'єднуються розумні українські ідейні патріоти, тільки тоді вони спроможні навести лад і порядок в державі. Наш народ, багатий любов'ю до Вітчизни і бідний ненавистю до її жорстоких ворогів - болісно ствердити, але це межує до певної міри з безхребетністю та неграмотним пристосуванством. Любити Україну і її катів - значить бути

українцем з витрушеною душею. Україну багато любить наших відвертих і скритих ворогів, але кожен на свій лад. Її любили московські царі, польські магнати, навіть любив її Ленін, Сталін, Каганович, Гітлер та її любив Табачник з Азоровим, які поучують українців, як їм любити і за що ненавидіти рідних братів. Оба останні, це етнічні неукраїнці, які глузують з корінної нації. Тому вони і так скаженіють, щоб народ не полюбив України любов'ю С. Бандери, чи Романа Шухевича. І тут конче потрібний розум, за допомогою якого можна розмежувати, де справжня, а де фальшива любов. Як писав наш великий пророк: «І всім нам вкупі на землі єдиномисліє подай і братолюб'є пошли». Зроджується думка, писати рецепти легше, як брати ліки. Кожен з нас розуміє, що це не така проста й легка справа, але ми конче повинні прозріти, інакше нам не жити у вільній державі. Кожна велика справа вимагає великих зусиль. Живемо на тій грані, коли вирішується: бути чи не бути вільній Україні, чи далі стати погноєм російського колоніалізму. Час схаменутися і побороти недуги й чварити всякі непорозуміння політичні і релігійні відмінності та одним збитим фронтом прямувати на збереження нашої держави. Не згинаймо колін перед нашими всякими рідними перевертнями, в тому перед тими, які нам нав'язують церкву, підпорядковану Московському Патріархату, яка не займається релігією, а фактично політикою і становить п'яту колону в нашому національному релігійному житті. Не можемо без опору принімати зло, кивати головою і черговий раз перероджуватися на новітніх рабів. Ми ж вже на волі у своїй державі, а не у ярмі, боримось, бо завтра може стати запізно, або коштуватиме більших жертв. Пора поширювати свою правду, яка об'єктивно відмежовує зло від добра і добро від зла. Ми здатні самі писати шкільні підручники без допомоги зовнішніх етнічних чужих і ворожих нам сил. Доля України й державна суверенність є найвищим добром кожного з нас. Не можемо забути і простити живим катам тих минулих численних злочинів і не можемо ніколи і під жодним оглядом забути наших героїв, які віддавали своє молоде життя, обороняючи народ перез вбивством і депортацією в далекий Сибір і у концтабори. Про всі ці події треба розказувати нашим дітям в школі і вдома та в засобах масового переказу, щоб новітні кати не втягли нас на новий зашморг поневірян.

- Яка ж конструктивна роль, на твою думку, опозиції в сучасних подіях в Україні?

- В першу чергу, опозиція повинна об'єднатися і зрозуміти загрозу, що її бездіяльність може довести до втрати суверенітету України. Але не об'єднатися для того, щоб виключно проводити

мітинги, виголошувати на них помпезні промови проти влади для свого ефекту і тупого піару. Основним завданням треба організувати альтернативні програми, політичні та економічні рішення. На мою думку треба проводити міжнародні конференції, запрошувати на них експертів, підготувати власні пропозиції, покликати інвесторів і показати суспільству своє бачення стратегії розвитку країни. Де дасть корисніші результати, як тільки кричати про зраду національних інтересів. Опозиція повинна запропонувати суспільству свій план реформ, щоб, нарешті, не на словах, а на ділі переконати про свій національний патріотизм. Повстає питання, де ж поділися наші національні яскраві особистості, невжеж монополі на опозицію лише в руках тільки пані Ю. Тимошенко. Щоб глибше з'ясувати цю тему, мені пригадався лист О. Коротка, який був заміщений в газеті «День» за 18 червня 2010 року, і був відповіддю, а фактично доповненням до статті Юрія Чербака «Влада темряви». До епіграфу листа використано слова з книги Притч Соломонових - Сліпі вожді сліпих. Якщо серед усіх сліпих один вигукне: «Я бачу, ідіть за мною!» - інші підуть. Адже вони сліпі й не бачать, що той теж сліпий. І цей сліпий, але із зарозумілістю заводить їх у страшну нову калужу. Воістину у нас влада скрайньої темряви, у ній цілий ряд сліпих «вождів». До певної міри на чолі із легендарною Юлією Тимошенко, яка блокувала численні ініціативи В. Ющенка і доводила систематично до його падіння, принімаючи таємні союзи з антиукраїнськими силами партії регіонів. Для мене як Янукович, так і Ю. Тимошенко, це зозулині яйця Москви, вложені у гніздо України.

- Ярослав, скажи в чому проявляється головна вина новообраного президента Віктора Януковича?

- Кожна професія вимагає певних етичних цінностей, за допомогою яких дана людина спроможна виконувати свою професію. Я не збираюся дати повну характеристику В. Януковичу, але у моєму відчутті у нього немає тих елементарних інтелектуальних здібностей, які конче потрібні провідникові держави. Візьміть до уваги факт, що Янукович щонайменше 40 людей з найближчого свого оточення - пряма рідня, брати, сестри, діти, батьки, куми - обіймають різні посади в державних органах влади. Про це пише журнал «Корреспондент», який цитує УНІАН. За підрахунками журналу, всі разом вони утворюють загін чисельністю майже 100 осіб. Причому виявлені виданням споріднені групи - лише частина великої й дружної «регіональної родини», в якій не враховані узи чиновників на ранг нижче, ніж керівники Кабінету Міністрів і народні депутати.

До його негативних між іншим рис це вже не лише низький інтелектуальний рівень, який викликає гумор у перекручуванні назв країн, але і дії та заяви пана Януковича понижують його і нашу країну. Пригадаймо, як він в Страсбурзі склав заяву, в якій заперечив, що Голодомор в Україні не був геноцидом - це брехня. Підписав харківську угоду з Росією, щодо перебування чорноморського флоту у Севастополі аж до 2042 року, тим довів свою служальчу роль перед Росією. Чинить тиск на медіа і піттакє за проросійським псевдо ідеологами про один народ. А вже разючими є його кадрові призначення на державні посади в Україні та на дипломатичні посади в різних країнах світу не компетентних службовців. Пітримує абсурдальні рішення в гуманітарній сфері та не розуміє істоти перепровадження необхідних реформ. Підтримує корупціонерів і не здатний видати їм війну, бо сам корупціонер і проти себе сам не може воювати. Він постійно ігнорує Конституцію й закони України та негативний його вплив на суди і глорєфікує церкву підпорядковану Московському Патріярхові, який втручується у внутрішню політику України. Відмова України від НАТО і збагаченого урану, знищено україномовні видавництва. Відкрите сприяння РФ в посиленому економічно-політичному та мовно-культурному наступі на Україну. Навіть не реагує на такі антидержавні заяви, які голосять нинішній олігарх - Віктор Тіхонов, віцепрем'єр із питань регіональної політики та Володимир Семиноженко, які намагаються суверенітет держави проміняти на федералізм. Не спосіб перерахувати всі провини Януковича, яких намножилося протягом його каденції. Можна сказати, що в Європі Віктор Янукович на посаді Президента, один з найслабших серед країн.

- Скажи яка опінія, щодо міністра освіти та науки в Україні - Дмитра Табачника?

- Такого міністра могла призначити тільки окупаційна влада в Україні. Цей бувший партійний чиновник, дозволяє собі за великими плечима Януковича робити карогідні вчинки, за які будь в якій європейській країні вже був би давно у в'язниці. Він не лише скомпромітована особа, яка пречетна до крадіжок архівних документів, але він в першу чергу страшний українофоб, зневажає і знецінює українські національні цінності. Ганьбливо відноситься до української історії та духовної культури. Можна лише пригадати Д. Табачнику, що фашизм не починається з концтаборів, він починається із зневаги мови, культури народу, а завершується стадією який носить знамена фашизму. Український народ пережив кілька колоніальних фашизмів. Тисячі українців, а в тому провідник ОУН Степан Бандера був в'язнем гітлерівського концтабору. Тисячі українців, а в тому Василь Стус каралися в концтаборах советських. Д. Табачник як етнічний єврей повинен ці закономірності розуміти глибше, бо цю трагедію переживав і його корінний народ.

- Як сприйняли люди виступ В. Януковича у "100-днів" його на посаді президента?

- Коротко кажучи, - це був театр абсурду й політичне лицемірство, зачитане у зверненні до народу. У цьому виступі з советською манерою сам президент Янукович захоплювався радісними здобутками, які випливають з відновлених контактів з Росією та за звичкою атакував тих, хто не дооцінює його досягнень. Але місцями складалося враження, що він сам не розумів те, що читав. В. Янукович - це дивна людина радянської крові, послужна кремлівській владі. Кожна здорово мисляча людина бачить, що такий по суті проімперський проект суперечить українським національним інтересам і

перекреслює всі успішні напрацювання України за останні 18 років. Нинішня влада в Україні, на жаль, готова розглядати пропозиції, а насправді - вказівки, за якими в українців прагнуть забрати національну духовну і матеріальну власність. Проте з тим не хочуть миритися мільйони волелюбних українців з поглядами Януковича з Азаровим, Тіхоновим з Табачником, Семиноженком та перевертним Литвином. Підбиваючи підсумки, це національний сором і ганьба, ця команда помітно пхає Україну в провалля. Режим Януковича перетворився на ліквідаційну комісію нашої держави. Щоб забезпечити прихильність кремлівських начальників, нова влада, після торгівлі українською територією, вже готова віддати авіабудівну галузь та атомну енергетику, а «Нафтогаз» подарувати «Газпрому». На угоду московським покровителям антиукраїнський режим Януковича веде наступ на українську мову, свободу слова, перекреслює перспективи європейського розвитку, фальсифікує історію України. «Раби, подножки, грязь Москви», - саме про таких писав великий Тарас. Все це відбувається за кремлівським сценарієм перетворення України з незалежної держави на російську губернію. Тепер, коли над Україною як незалежною та демократичною державою нависла смертельна небезпека 5 травня 2010 р. У Спілці письменників України створено Народний Комітет Порятунку України. Мета Комітету: відстоювання територіальної цілісності й суверенітету України; захист свобод і гідності громадян.

- Якже вийти з полону Януковича і його антиукраїнської команди, якщо у їхніх руках одночасно і Бапкова, і Кабмін, обласні й усіх рівнів адміністрації, Генпрокуратура - МВС-СБУ-Міністерство оборони, більшість у парламенті на чолі «куди вітер повіє» - Литвином, контроль над більшістю судів і тарча в Кремлі?

- Для народу України тарчою є стаття 17 Конституції України, яка захищає суверенітет і державну цілісність України в усіх аспектах безпеки і найголовніше суверенітет держави. Конституція дає право і зобов'язує стати на захист своїх прав і від волі та свідомості має та розуму керівництва опозиції залежить успіх. Усе, що сказано вище марнота, порівнюючи з силою народу. Влада того панічно боїться, бо кримінальна влада розуміє мову сили. Вона сильна тому, що ми слабкі. Якщо ціле суспільство стане на захист державних інтересів, перед його натиском влада здасться. Доля України - в наших руках. Єднаймося! Правда за народом, і він переможе і Україна стане українською.

Дякую, інтерв'ю записав - д-р Мар'ян КОВАЛЬСЬКИЙ.

Україна - побожний край

● АДРЕСИ ДОБРОТИ

**ДОБРОДІЙ ОЛЕКСАНДР КРИВЕНКО З США ЗРОБИВ ДОБРЕ ДІЛО
ДЛЯ СИРИТ У СІЧЕСЛАВІ В ПАМ'ЯТЬ ЙОГО ДОРОГОЇ ДРУЖИНИ ЛІДИ**

Дніпропетровський обласний дитячий будинок для дітей з вродженими і придбаними вадами фінансується нині державою хіба-що на половину від

потрібного. Зарплатня персоналу, харчування сиріт, оплати комунальних послуг, медичні препарати - ось на що в основному вистачає бюджетних коштів.

Тому так важлива для обділених долею дітей допомога людей не байдужих, з правдиво християнською настановою.

Вже не один рік редакція бюлетеня «Наша Церква - Київський Патріархат» є таким собі місточком благодійної допомоги з боку української діаспори США та Канади Дніпропетровському обласному дитячому будинку для дітей з вродженими та придбаними фізичними вадами. За цей час зроблено вже чимало на добро обділених долею дітей. Адже ми постійно намагаємося інформувати доброчинців про найбільш необхідне для січеславських сиріт-калік. І ось одна з останніх доброчинних акцій, котру було здійснено завдяки добродію Олександру Кривенку з Арізони (США) у пам'ять його дорогої дружини Лідії: завдяки жертвовності українця з США до сиротинцю редакція доручила реабілітаційний тренажер.

Таким дітям вкрай потрібні лікувальні фізичні вправи.

● РЕКЛАМА

ШВИДКО

ЗРУЧНО

ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ★ ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
- В Україну: 30-40 днів
- В Москву: 30-40 днів
- В Ст. Петербург: 35-45 днів
- Решта регіонів на www.meest.us

- ★ ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ★ ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- ★ УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ★ ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:

В Україну: 3-5 робочих днів

В Москву: 5-7 робочих днів

Редагує - колегія. Адреса редакції: Релігійний бюлетень журналу "Бористен" "Наша Церква - Київський Патріархат", вул. Телевізійна, 3, 49010 м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 8-050-340-28-27. E-mail: borysten@a-teleport.com

Представництва редакції:

У СІ Mr. V. Babanskyj,
74 Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні: Юрій Завгородній
вул. Артема, 40, кв. 1,
м. Київ. 04053

Підписано до друку 30.07.2010. Формат 60/84/8, друк офсетний. Умов. друк. арк. 1. Зам. № 1033

ТОВ "Перша міська друкарня".

АДРЕСА:
вул. Степового фронту, 11а, м. Павлоград
Дніпропетровської обл.,
51400, Україна.